

ИЪН ФЛЕМИНГ ОТ РУСИЯ С ЛЮБОВ

Част 5 от „Джеймс Бонд“

Превод от английски: Венцислав Венков, 1990

chitanka.info

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Не че е от значение, но голяма част от фона, върху който се развива действието, е напълно реален.

СМЕРШ (съкратено от „Смерть шпионам“) съществува и днес като най-тайното съветско правителствено ведомство.

В началото на 1956 г., когато пишех книгата, вътрешният и задграничен щат на СМЕРШ бе около 40000 души, а началник му бе генерал Грубозабойшчиков. Описанието на външния му вид отговаря на истината.

И днес главната квартира на СМЕРШ е там, където съм я поставил в 4 глава — на улица „Сретенка“ 13 в Москва. Заседателната зала е описана точно, а началник-разузнаванията, които заседават около масата, са действителни лица и често биват призовани в тази зала за цели, сходни на описаните от мен.

И. Ф.

ПЪРВА ЧАСТ

ГЛАВА 1

ЗЕМЯТА НА РОЗИТЕ

Голият мъж, проснат по корем на ръба на басейна, като нищо можеше да е мъртъв.

Можеше да е удавник, измъкнат от басейна и проснат да съхне на тревата до идването на полицията или на близките му. Нищо не пречеше купчинката предмети в тревата до главата му да са негови лични вещи, събрани на видно място, та никой да не си помисли, че спасителите са задигнали нещо. Ако можеше да се съди по блясъка на купчинката, мъжът трябва да е бил — или беше — богат. Сред вещите се виждаха отличителните белези на богаташкото общество — щипка за пари, изработена от мексиканска петдесетдоларова монета и притискаща внушителна пачка банкноти, доста поотъркана златна запалка „Дънхил“, овална златна табакера, чиято вълниста повърхност и дискретна тюркоазена закопчалка подсказваха, че е дело на Фаберже, а така също „Малката бучка злато“ на П. Г. Удхаус — един от онези романи, които богатите мъже издърпват наслуки от библиотеката си на път за градината. Имаше и солиден часовник с износена кафява каишка от крокодилска кожа — един от моделите на „Жерар-Перего“, създадени за любителите на сложни механизми — със стрелка за секундите и две малки прозорчета върху циферблата да показват датата, месеца и фазите на Луната. В момента според часовника часът бе 2,30, датата — 10 юни, а Луната бе във фаза три четвърти.

Изсред розовите храсти в дъното на градината блесна синьо-зелено водно конче и се застоя във въздуха на сантиметри от гърба на мъжа. Привлякло го бе златистото блещукане на юнското слънце върху гребенчето фини руси косми над опашната кост. Откъм морето лъхна лек повей. Косъмчета се залюляха. Водното конче подплашено отскочи встрани, увисна над лявото рамо на мъжа и го загледа отвисоко. Младата трева под отворената уста на легналия се раздвижи. Отстрани по носа му се оттече едра капка пот и остана да блещука в тревата. Това се оказа прекалено — водното конче се отдалечи светкавично

през розовите храсти, прелитайки и над натрошеното стъкло върху високата градинска ограда. Можеше и да става за ядене, но мърдаше.

Морето не се виждаше от градината нищо не се виждаше, освен небето и облаците над четириметровата стена. Всъщност единственото място, от което можеше да се зърне какво става извън имението, бяха двете спални на горния етаж на вилата, която затваряше от четвъртата страна това уединено пространство. Оттам се виждаше безкрайна шир от синя вода отпред, а от двете страни — горните прозорци на съседните вили и върхарите на дърветата в дворовете им вечнозелени средиземноморски дъбове, пинии, казуарини и тук-там по някоя палма.

Във вилата имаше две средно големи спални на горния етаж, а на долния — дневна и кухня, част от която бе преградена за тоалетна. Баня нямаше.

Дремливата луксозна тишина на ранния следобед се наруши от шума на приближаваща се по пътя кола. Тя спря пред вилата. Чу се металното тракане на затваряща се врата, след което колата отмина. Входният звънец иззвъня два пъти. Голият мъж до басейна не помръдна, но при шума от звънеца и от отдалечаващата се кола очите му за миг се отвориха широко. Сякаш клепачите му се наостриха като уши на животно. Мъжът веднага си спомни къде е, кой ден от седмицата е и колко е часът. Определен бе и произходът на шумовете. Клепачите, поръбени с къси пясъчножълти мигли, се отпуснаха мързеливо върху чифт изумително светлосини, непроницаеми, вгълбени очи. Малките жестоки устни се разчекнаха до ушите от прозявка, от която устата му се напълни със слюнка. Мъжът я изплю в тревата и зачака.

През стъклената врата се появи млада жена с пазарска мрежа, облечена в бяла памучна риза и къса, неелегантна синя пола. Прекоси с мъжка крачка плочките и тревната площ, които я деляха от голия мъж. На няколко метра от него пусна мрежата на тревата, седна и свали евтините си и доста прашни обувки. Сетне се изправи, разкопча блузата, съблече я и я сгъна внимателно до мрежата.

Под блузата не носеше нищо. Кожата ѝ имаше приятен загар, а раменете и стегнатите гърди излъчваха здраве. Когато се изви, за да разкопчае копчетата отстриани на полата, под мишниците се показаха кичурчета косми. Общото впечатление за здрава и проста селска мома

се допълваше от якия ханш в трикотажните бански гащета и от дебелите къси бедра и прасци, които се разголиха при събличането.

Момичето положи полата старателно до блузата, разтвори мрежата, извади стара бутилка от газирана вода, пълна с някаква тежка и безцветна течност, и коленичи в тревата до мъжа. Отля от течността — светъл зехтин с аромата на роза, както всичко друго по тези краища на света, след това задвижи пръсти като пианист и се зае да масажирва гръдния кош и трапецовидните мускули на врата му.

Не беше лесна работа. Мъжът бе неимоверно силен и издутите мускули в основата на врата почти не се поддаваха на натиска на палците ѝ дори когато се облягаше с цялата си тежест върху тях. Докато приключеше с мъжа, щеше да е обляна в пот и така изтощена, че да се отпусне в басейна, а след това да се просне на сянка и да спи, докато колата дойде да я вземе. Но не това я притесняваше, докато ръцете ѝ се движеха машинално по мъжкия гръб. Изпитваше инстинктивен ужас от най-красивото тяло, което някога бе виждала.

Ужасът изобщо не личеше върху плоското, безизразно лице на масажистката, а черните, изтеглени встрани очи под кичура къса, четинеста, черна коса бяха безлични като нефтени петна, но вътре в нея животното скимтеше и се гушеше и ако се бе сетила да си премери пулса, щеше да установи, че е учестен.

Отново, както ѝ се бе случвало нерядко през последните две години, тя се запита защо ненавижда толкова това прекрасно тяло и направи смътен опит да анализира неприятното си усещане. Дано успееше този път да се отърве от чувствата, за които признаваше пред себе си със срам, че са по-непрофесионални от сексуалните желания, предизвиквани у нея от някои клиенти.

Да започне от най-дребното — косата му. Погледна към кръглата и не особено голяма глава над жилестия врат. Покрита бе с гъсти, златисточервени къдрици, които трябваше да ѝ напомнят приятно за условно изобразените коси от снимките на класически статуи, които бе виждала. Но неговите бяха някак си прекалено сбити, сякаш се притискаха една о друга към черепа. От вида им човек настръхваше като от допира с мъха на праскова. Освен това златистите къдрици се спускаха прекалено ниско по врата му, почти (казано на професионален език) до петия вратен прешлен. А там спираха внезапно в права линия от къси твърди косъмчета.

Момичето поспря да ѝ отпочинат ръцете и се отпусна на хълбоци. Красивата горна част на тялото ѝ вече блестеше от пот. Отри чело с ръка и се пресегна за шишето. Опипа колкото една лъжица върху малкото окосмено плато в основата на гръбнака му, раздвижи пръсти и отново се наведе напред.

Ето и тази ембрионална опашка със златен мъх точно над цепката на задника му — ако беше на някой любовник, щеше да я развеселява и възбужда, а на него му придаваше нещо животинско. Не змийско. Да, но змиите не са окосмени. Е, какво да прави, като ѝ напомняше именно за змия. Смъкна ръце към възвишенията, образувани от двата седалищни мускула. Ето, точно в тези моменти много от пациентите ѝ, особено по-младите футболисти, започваха да се занасят. И ако не внимаваше, започваха да ѝ се предлагат. Понякога ги принуждаваше да млъкнат, като забиваше пръсти в седалищния нерв. Друг път, особено ако мъжът ѝ се стореше привлекателен, започваха спорове, придружени с кикот, кратка схватка и накрая бързо и прелестно отдаване.

Но с този мъж нещата стояха различно — и то обезпокоително различно. Още от самото начало се държеше като къс неодушевено месо. Когато приключеше с гърба му и дойдеше ред да се обърне, нито веднъж не бе проявил и най-слабия интерес към нея, било с очи или пък с тяло. Чукнеше ли го по гърба, той просто се обръщаше и се втрещаваше в небето през полупритворени клепачи, и само от време на време пускаше по една дълга разтърсваща го прозявка — единствен признак за човешка реакция у него.

Момичето смени позата и започна да придвижва бавно пръсти по десния му крак към ахилесовото сухожилие. Като стигна там, хвърли поглед назад по хубавото тяло. Всъщност само физическо отвращение ли изпитваше? От зачервената от слънцето естествено млечнобяла кожа, която му придаваше вид на печено месо? Или пък текстурата на самата кожа, с дълбоки редки пори по сатенената повърхност? Може би посипаните с оранжеви лунички рамене? Самата сексуалност у мъжа? Безразличието, излъчвано от тези прекрасни и нагло издути мускули? Или беше нещо душевно — някакъв животински инстинкт, който ѝ подсказваше, че в това чудесно тяло се крие зъл човек?

Масажистката се изправи и раздвижи бавно глава наляво-надясно, стягайки раменните си мускули. Протегна ръце встрани,

после ги вдигна и ги задържа, та да им се стече кръвта. Отиде до мрежата, извади кърпа и отри потта от лицето и тялото си.

Докато се обърне отново към мъжа, той се бе извъртял и сега лежеше, втренчен безизразно в небето, с глава положена върху отворената длан. Свободната му ръка бе просната в тревата и я чакаше. Отиде до него и коленичи в тревата зад главата му. Втри малко зехтин в дланите си, вдигна отпуснатата полуотворена ръка и започна да мачка късите дебели пръсти.

Хвърли нервен поглед към черенокафявото лице под короната от гъсти златни къдрици. От пръв поглед не изглеждаше никак лошо — красив като касапско дете, с розови пълни бузи, чип нос и закръглена брадичка. Но от по-близо тънките стиснати устни излъчваха жестокост, в широките ноздри на вирнатия нос имаше нещо свинско, а празнотата, която забулваше изключително бледите сини очи, се предаваше на цялото лице и го караше да прилича на удавник или на труп в моргата. Като че ли някой е взел порцеланова кукла и ѝ е нарисувал страховито лице.

Масажистката се зае с ръката и постепенно стигна до огромния бицепс. Откъде имаше този човек такива невероятни мускули? Да не беше боксьор? Какво правеше с това страхотно тяло? Слуховете мълвяха, че вилата е на полицията. Двамата слуги бяха явно и пазачи, макар да се грижеха за домакинството и готвенето. Всеки месец мъжът изчезваше за няколко дни, а на нея ѝ нареждаха да не идва. Понякога и казваха да не се появява цяла седмица, че и две, дори по цял месец. Веднъж след едно подобно отсъствие вратът и горната част на тялото му бяха покрити със синини. В друг случай червеното ръбче на полузараснала рана се подаваше изпод трийсетсантиметровата превръзка около ребрата над сърцето му. Така и не посмя да разпитва за него в болницата или из града. Когато за пръв път я изпратиха в къщата, един от слугите я предупреди, че ако спомене и дума за това, което е видяла, ще я пратят в затвора. После в болницата главният лекар, който дотогава не забелязваше присъствието ѝ, я повика да я уведоми за същото. Чакал я затвор. Яките пръсти на момичето се впиха нервно в големия делтовиден мускул на върха на рамото му. Абе, тя си знаеше, че е нещо свързано с Държавна сигурност. Явно затова толкова се отвърщаваше от това прекрасно тяло. Или може би просто я беше страх от организацията, която имаше власт над него. Стисна очи при

мисълта кой може да е той или какво може да заповяда да ѝ сторят. Но бързо ги отвори. Можеше да забележи. Ала очите му продължаваха да гледат безизразно небето.

Сега — пресегна се тя за зехтина, идваше ред на лицето.

Палците ѝ едва натиснаха ябълките на затворените му очи, когато телефонът в къщата иззвъня. Звукът наруши нетърпеливо тишината на градината. В миг мъжът се изправи на коляно, като бегач в очакване на стартовия изстрел. Но не тръгна. Телефонът замлъкна. Чу се приглушен глас. Момичето не успя да отдели думите, но тонът бе смирен, сякаш приемаше заповед. Настъпи мълчание, след което един от слугите се появи за миг на вратата, махна с ръка и се прибра. Ръката му беше още във въздуха, когато мъжът се затича. Тя успя да мерне кафявия му гръб през отворената стъклена врата. По-добре да не я завари тук, като излезе — без работа, а може би дори подслушваща. Изправи се, с две крачки стигна бетонния ръб на басейна и се гмурна грациозно.

Макар че подозренията ѝ за мъжа, когото масажираше, щяха да се потвърдят, за личното ѝ душевно спокойствие бе по-полезно, че не знаеше кой е той. Истинското му име бе Донован Грант, по прякор „Ред^[1]“. Но през последните десет години го наричаха Красно Гранитски, с кодово название „Гранит“.

Беше главният палач на СМЕРШ наказателния апарат на МГБ — и в момента получаваше заповед по пряката линия на МГБ от Москва.

---

[1] Рижия (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

УБИЕЦЪТ

Грант пусна леко слушалката върху вилката и остана, загледан в нея.

— Стягай се да тръгваш — рече надвесилият се над него слуга с дългнеста глава.

— Нищо ли не споменаха за задачата?

Грант говореше руски прекрасно, но с подчертан акцент. Можеше да мине за жител на някоя от прибалтийските провинции на Съветския съюз. Гласът му бе висок и равен, като че четеше от скучна книга.

— Не. Само казаха, че те чакат в Москва. Самолетът е вече на път. Ще пристигне след около час. Половин час за зареждане, а след това — три или четири часа, зависи дали ще кацате в Харков. Към полунощ ще си в Москва. Почвай да стягаш багажа. Ще поръчам колата.

Грант нервно се изправи.

— Да. Прав си. Но не казаха ли дали става дума за някаква операция? Не е лошо човек да знае. Линията не се подслушва. Можеха поне да намекнат, както обикновено.

— Е, този път премълчаха.

Грант бавно излезе през стъклената врата на моравата. Дори и да забеляза седналото на отсрещния ръб на басейна момиче, с нищо не го показа. Наведе се да вдигне книгата и златните трофеи на професията си, след това влезе обратно в къщата и изкачи няколкото стъпала до спалнята си.

Стаята бе мрачна и съдържаеше желязна кушетка, от която до пода висяха смачкани чаршафи, плетен стол, небоядисан шкаф за дрехи и евтин калайдисан умивалник. По пода се търкаляха разхвърляни английски и американски списания. До стената под прозореца бяха скупчени пъстри книжки джобен формат и кримки с твърди корици.

Грант се наведе и изтегли изпод леглото охлузен италиански плетен куфар. Подреди в него няколко добре изпрани, евтини, но прилични дрехи, които извади от шкафа. След това набързо изми тялото си със студена вода и сапун с неизбежния аромат на роза и се изтри в единия от чаршафите.

Отвън се чу шум от кола. Грант се облече набързо в дрехи, които по сивота и безличие не отстъпваха на онези в куфара, сложи часовника на ръката си, прибра останалите вещи по джобовете, взе куфара и слезе.

Външната врата беше отворена. Видя двамата пазачи да разговарят с шофьора на очукан ЗИЛ. Bloody fools^[1], рече си. (Все още през повечето време мислеше на английски.) Сигурно му казват да ме качи на всяка цена на самолета. Мозъкът им не побира как един чужденец може доброволно да живее в проклетата им страна. Студените очи го изгледаха подигравателно, когато остави куфара на прага и започна да рови из купчината палта, окачени на пирони на кухненската врата.

Откри „униформата“ си на съветски служител — сив шлифер и черен платнен каскет, облече се, взе куфара, излезе и седна до цивилния шофьор, като пътем блъсна грубо единия от охраната.

Двамата се отдръпнаха, без да кажат и дума, но го изгледаха убийствено. Шофьорът вдигна крак от съединителя и колата, чакала включена на скорост, ускори бързо по прашния път.

Вилата се намираше на югоизточното кримско крайбрежие, горедолу по средата между Феодосия и Ялта. Бе една от многото официални дачи по тази силно предпочитана отсечка от хълмистия бряг, известен като „Руската Ривиера“. Ред Грант съзнаваше на каква огромна привилегия се радва, като живее тук, а не в някоя ужасна вила в Подмосковието. Докато колата се изкачваше по планинския път, си даде сметка, че се отнасят с него толкова добре, колкото могат, макар загрижеността за благосъстоянието му да имаше две страни.

Шестдесет и петте километра до летището в Симферопол изминаха за един час. По пътя не срещнаха друга кола — само по някоя каручка от лозята, която, щом чуеше клаксона, бързо свърваше в канавката. Както и в цяла Русия, кола означаваше началник, а началникът винаги носеше опасност.

През целия път се движеха сред рози: плантациите се редуваха с лозя, покрай самото шосе образуваха плет, а пред летището в една огромна кръгла леха бяха засадени червени и бели сортове така, че да образуват червена звезда на бял фон. На Грант вече му се повдигаше от тях и мечтата му бе да стигне по-скоро Москва, далеч от сладникавата им смрад.

Подминаха входа за гражданското летище и продължиха покрай висока стена още близо километър и половина, до военната част на аеродрума. На високия мрежест портал шофьорът показва пропуск на двамата часови с автомати и изкара колата на пистата. Наоколо имаше няколко самолета — големи военнотранспортни машини в камуфлажни краски, малки двумоторни „учебници“ и два флотски хеликоптера. Шофьорът спря до някакъв мъж в гащеризон, за да го пита за самолета на Грант. В същия миг откъм всевиждащата контролна кула се чу металният лай на високоговорител: „Наляво. В края на левия фланг. Номер V-BO“.

Шофьорът се движеше послушно по пистата, когато железният глас отново излая: „Спри!“

Докато шофьорът набиваше спирачки, над главите им се чу оглушителен вой. Двамата в колата се свиха инстинктивно, когато ято от четири МИГ-17 изскочи от залязващото слънце и профуча над тях с пуснати докрай за приземяване непохватни елерони. Самолетите докоснаха пистата един подир друг в облачета синкав дим изпод челните колесници и с виещи двигатели рулираха до граничната линия на полосата, откъдето свърнаха към контролната кула и хангарите.

„Продължавай!“

След стотина метра стигнаха до самолет с отличителен знак V-BO. Беше Ил-12. От вратата на салона се спускаше малка алуминиева стълба. Показа се член на екипажа. Слезе по стълбата и внимателно прегледа пропуска на шофьора и документите за самоличност на Грант. След това махна на шофьора да се отдалечи и с жест подкани Грант да го последва. Не предложи да му помогне за куфара, но и Грант се изкачи с него по стълбата, сякаш не тежеше повече от една книга. Летецът изтегли след себе си стълбата, затвори с удар широкия люк и влезе в пилотската кабина.

Имаше избор от двадесет свободни места. Грант се настани в най-близкото до изхода и стегна коланите. През отворената врата на

кабината се чу придружен с прашене разговор с контролната кула, двата двигателя извиха, закашляха се и запалиха, самолетът се извъртя с лекота на автомобил, рутира към началото на пистата, ориентирана в посока север-юг, без всякаква подготовка се засили по нея и набра височина.

Грант откопча коланите, запали цигара „Тройка“ с позлатен мундшук и се облегна удобно да поразсъждава за своето минало и за непосредствената си бъдеща кариера.

Донован Грант бе плод на една среднощна среща между цирков тежкоатлет германец и келнерка от Южна Ирландия. Срещата им, върху влажната трева зад шапитото в Белфаст, трая четвърт час. След нея бащата връчи на майката монета от два шилинга и половина, а тя доволна се прибра в леглото си, в кухнята на една закусвалня близо до гарата. Когато дойде време за бебето, отиде да живее при своя леля в малкото село Омъклой, разположено на самата граница, където шест месеца по-късно почина от родилна треска след появата на този свят на близо петкилограмово момченце. Преди смъртта си пожела детето да се казва Донован (тежкоатлетът жънесе слава под името „Могъщият О’Донован“), с нейната фамилия — Грант.

Момчето бе отгледано с неохота от леля му и израсна здрав и изключително силен, но и много мълчалив младеж. Нямаше приятели. Отказваше да общува с други деца, а когато искаше нещо от тях, си го вземаше с юмруци. В местото училище се плашеха от него и го мразеха, но завоюва популярност, като се боксираше и бореше по местните панаири, където кръвожадният бяс на атаките му, съчетан с хитрост, му носеше победи срещу много по-големи и по-едри момчета.

Именно благодарение на бойните си способности привлече вниманието на хората от партията „Шин фейн“, за които Омъклой бе важен пропускателен пункт при техните вземания-давания със Северна Ирландия, за какъвто го ползваха и местните контрабандисти. След като напусна училище, стана въоръжен въдворител и за двете групи. За свършената работа му плащаха добре, но гледаха да го виждат колкото се може по-рядко.

Горе-долу по това време около дните на пълнолуние тялото му започна да изпитва странни непреодолими желания да буйства. Когато „чувствата“, както той ги наричаше, го сполетяха за пръв път през октомври на шестнайсетата му година, излезе и удуши една котка.

Благодарение на това цял месец се чувстваше „по-добре“. През ноември умори голямо овчарско куче, а за Коледа преряза гърлото на една крава — посред нощ, в обора на съседа. Всички тези действия го караха да се чувства „добре“. И понеже бе достатъчно умен, за да се сети, че скоро в селото щяха да се замислят за всичките странни смъртни случаи, той си купи колело и по един ден всеки месец изчезваше някъде из околностите. Често му се налагаше да повърти доста педалите, докато намери това, което му трябваше, и след като два месеца подред му се наложи да задоволява нуждите си с гъски и кокошки, накрая се престраши и преряза гръкляна на някакъв скитник.

И понеже нощем по пътищата се срещаха прекалено малко хора, започна да излиза по-отрано с колелото, така че по мръкване да е в някое далечно село — тогава самотни люде се прибираха от полето, а девойките се измъкваха за тайни срещи.

Когато от време на време му се случеше да убие някое момиче, изобщо не го „пипаше“. Тези неща, за които бе само чувал, му бяха съвсем чужди. Чувстваше се „добре“ единствено от прекрасния акт да отнема нечий живот. От нищо друго.

По времето, когато навършваше седемнайсет, из целите околии Фърмана, Тайрън и Арма се носеха страховити слухове. След като някаква жена бе убита посред бял ден — удушена и нехайно захвърлена в купа сено, — слуховете се разраснаха в паника. В селата създадоха групи от доброволни пазители на реда, докараха полицейски подкрепления с кучета, а покрай историите с „убиеца по пълнолуние“ в района нацъкаха и журналисти. На няколко пъти спираха за разпит и Грант с колелото, но го спасяваха влиятелните му закрилници в Омъклой, които с готовност потвърждаваха, че върти педалите, за да поддържа формата си на боксьор, понеже се бе превърнал в гордостта на селото и бе кандидат за шампионската титла на Северна Ирландия в полутежка категория.

И отново инстинктът го спаси от преждевременно залавяне. Напусна Омъклой и отиде в Белфаст, където се остави в ръцете на един разорен боксов менажер, който го караше да стане професионалист. В занемарения салон дисциплината бе строга, почти като в затвор, та когато кръвта отново кипваше във вените на Грант, не му оставаше друго, освен да пребие почти до смърт някой от спаринг-партньорите си. След като на два пъти се наложи да го измъкват

насила от ринга, само спечелването на шампионската титла го спаси от това, да не го изхвърли менажерът му.

Грант стана шампион през 1945-а, на осемнайсетия си рожден ден, след което го взеха войник и го направиха шофьор в Кралския свързочен корпус. Периодът на обучение в Англия го отрезви или поне го накара да внимава повече, когато го обземаше „чувството“. Сега при пълнолуние предпочиташе да се напие. Забиваше из горите около Олдършот с бутилка уиски и докато я изпиеше, хладнокръвно се самонаблюдаваше до момента, в който изгубваше съзнание. Връщаше се в казармата призори, залитащ и полузадоволен, но вече не опасен. Ако нарядът го спипаше, минаваше с по един ден арест, понеже началникът на поделението гледаше да не му разваля настроението преди армейския шампионат.

Но той така и не се яви на това състезание, понеже транспортната част, в която служеше, бе прехвърлена в Берлин по време на наложената от руснаците блокада. Там го възбуждаше постоянният мирис на опасност, а той от своя страна го караше да е по-внимателен и хитър. По пълнолуние пак се напиваше до смърт, но през останалото време си отваряше очите и кроеше планове. Това, което чуваше за руснаците — за тяхната жестокост, пренебрежение към човешкия живот и коварност, му харесваше, затова реши да мине към тях. Но по кой начин? Какво да им занесе като дар? Какво им трябваше?

Окончателното решение бе взето по време на шампионата на британските армейски подразделения в чужбина. По стечение на обстоятелствата състезанието се състоя при пълнолуние. Грант, боксиращ за кралския корпус, бе предупреден за държане и за удари под кръста, а в третия рунд направо го дисквалифицираха за нечиста игра. На слизване от ринга целият стадион го освирка — най-силното дюдюкане идваше от собствения му полк, а на другата сутрин се яви по заповед на командира на поделението, който с хладен глас го нарече позор за кралския корпус, заслужаващ да се завърне у дома с първия уволняващ се набор. И тъй като колегите му шофьори го изолираха напълно и никой не желаше да му е съекипник, наложи се да го прехвърлят в мечтаната от мнозина мотокуриерска служба.

За Грант това бе идеалният случай. Изчака няколко дни. Една вечер, след като събра изходящата поща от управлението на военното

разузнаване на „Райхканцлерплац“, се отправи към руския сектор, изчака с работещ двигател да отворят британското КПП за някакво такси, при което нави докрай газта, мина с около седемдесет километра в час под падащата бариера и закова спирачки пред бетонния бункер на руската гранична охрана.

Набутах го грубо в караулното. Седналият зад бюро то офицер с каменно лице го попита какво иска.

— Трябва ми съветската тайна служба — безапелационно заяви Грант. — Началникът й.

Офицерът го изгледа студено. Каза нещо на руски. Войниците, довели Грант, го задърпаха навън. Отърси се с лекота от тях. Единият вдигна автомата. Грант изрече търпеливо и отчетливо:

— Нося куп тайни документи. Отвън са, в кожените чанти на мотоциклета. — Озари го идея. — Ако не стигнат до тайната ви служба, ще си изпатите.

Офицерът изкомандва нещо на войниците и те се отдръпнаха.

— Нямаме тайна служба — рече на помпозен английски. — Седни да попълниш този формуляр.

Грант седна на бюро то и започна да попълва дългия формуляр с въпроси към всеки желаещ да посети източната зона — име, адрес, цел на посещението и т.н. В това време офицерът проведе на тих глас кратък телефонен разговор.

Преди Грант да приключи, в караулното влязоха още двама — сержанти с мрачнозелени кепета и зелени пагони на бозавите униформи. Граничният офицер им подаде формуляра, без да го погледне, а те изведоха Грант, вкараха го заедно с мотоциклета в затворен камион и го заключиха. След около четвърт час бързо каране камионът спря и Грант бе изведен във вътрешния двор зад някаква голяма сграда. Качиха го на асансьор и го оставиха сам в килия без прозорец. Единствената вещь в нея бе желязната койка. След около час — време достатъчно според него да прегледат тайните документи, го въведоха в добре обзаведен кабинет, зад чието бюро седеше офицер с три реда ленти за отличие и златни пагони на полковник.

На бюро то имаше само ваза с рози.

Десет години по-късно Грант, загледан през прозореца на самолета в купа светлини на седем хиляди метра под него, за които

подозираше, че са Харков, се усмихна безрадостно на отражението си в плексигласовия прозорец.

Рози. От онзи миг животът му неизменно се съпътстваше от рози. Рози, по целия му път — само рози.

---

[1] Проклети глупаци (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

СЛЕДДИПЛОМНА КВАЛИФИКАЦИЯ

— Значи желаете да работите в Съветския съюз, така ли, мистър Грант?

Беше изминал половин час и полковникът от МГБ явно бе започнал да се отегчава от разговора. Смяташе, че вече е измъкнал от крайно неприятния британски войник всички военни подробности, които можеха да заинтересуват някого. Необходими бяха няколко любезни фрази за отплата на човека, чиято куриерска чанта бе предоставила толкова ценните тайни, след което можеше да го прати долу в килиите, а след време — във Вокруга или някой друг лагер за принудителен труд.

— Да, желая да работя за вас.

— А какво умеете, мистър Грант? Неквалифицирана работна ръка имаме в изобилие. Шофьори на камиони не ни трябва, а ако става дума за бокс, и боксьори си имаме предостатъчно. — Бегла усмивка премина по лицето на полковника. — Между другото и двама потенциални олимпийски шампиони.

— Специалността ми е да убивам хора. Правя го много добре. И ми е приятно.

Полковникът забеляза как зад необикновено бледосините очи под пясъчните мигли се мярна пламъче. Искрен е, рече си. Не само че е неприятен, ами е и луд. Изглежда студено Грант, като се чудеше дали си заслужава да хаби храна за него чак до Воркуга. Нямаше ли да е по-добре да го разстрелят? Или да го хвърлят обратно в британския сектор, пък неговите хора да му берат ядовете.

— Не ми вярвате — рече Грант нетърпеливо. Попаднал бе не, на когото трябва, не на нужния му отдел. — Кой се занимава при вас с насието? — Сигурен бе, че руснаците имат някакъв наказателен отряд. Всички така разправяха. — Дайте ми да поговоря с тях. Ще им убия някого. Когато кажат. Веднага.

Полковникът го изглежда кисело. Май щеше да е най-добре да докладва за случая.

— Чакайте тук.

Стана и излезе от стаята, като остави вратата отворена. В рамката и застана часови и заби поглед в гърба на Грант, с ръка върху кобура.

Полковникът влезе в съседната стая. Беше празна. На бюрото имаше три телефона. Вдигна слушалката на пряката връзка с МГБ в Москва. Щом военният телефонист се обади, поиска „СМЕРШ“. А когато оттам се отзоваха, пожела да говори с началника на оперативния отдел.

След десет минути положи обратно слушалката. Какъв късмет! Какво просто и конструктивно решение! Каквото и да станеше, щеше да е добре. Ако англичанинът успее, би било прекрасно. Ако се провали, пак щеше да причини куп бели в западния сектор — главоболия за англичаните, понеже си беше техен човек, за германците, защото опитът му щеше да изплаши мнозина от шпионите им, а и за американците, тъй като именно те финансираха в най-голяма степен агентурата на Баумгартен и това щеше да ги наведе на мисълта, че мерките за сигурност на Баумгартен куцат. Доволен от себе си, полковникът се върна в своя кабинет и отново седна срещу Грант.

— Държите ли на думата си?

— Естествено.

— Имате ли добра памет?

— Да.

— В британския сектор живее немец на име доктор Баумгартен. В апартамент номер пет на „Курфюрстендам“ 22. Знаете ли къде е това?

— Да.

— Довечера ще ви върнат заедно с мотоциклета в британския сектор. Номерата му ще са сменени. Вашите хора ще ви търсят. Ще занесете на доктор Баумгартен един плик, надписан за предаване лично на ръка. За вас, както сте в униформа, това няма да е проблем. Ще кажете, че съобщението е от крайно поверително естество, поради което трябва да се видите с доктор Баумгартен на четири очи. И тогава ще го убие. — Полковникът направи пауза. Вдигна вежди: — Ясно?

— Да — отвърна твърдо Грант. — А ако го убия, мога ли да разчитам от ваша страна на още подобни задачи?

— Възможно е — каза полковникът с безразличие. — Първо трябва да ни покажете на какво сте способен. След като изпълните задачата и се върнете в съветския сектор, потърсете полковник Борис. — Натисна някакъв звънец и в кабинета влезе един цивилен. — Този човек ще ви даде нещо за ядене. По-късно ще ви връчи плика и остър нож — американско производство. Прекрасно оръжие. Наслука!

И като се протегна, полковникът извади от вазата една роза и с голямо удоволствие я помириша.

Грант се изправи.

— Благодаря, сър — рече с топлота в гласа.

Полковникът не отговори. Дори не вдигна поглед от розата. Грант последва цивилния през вратата.

Самолетът се движеше с рев към централната част на Русия. Зад тях, далеч на изток, останаха пламтящите доменни пещи около Сталино и сребърната нишка на Днепър там, където се отклонява при Днепропетровск. Яркото петно светлина около Харков отбелязва границата с Украйна, отмина и по-малкото светлинно петно на фосфатния град Курск. Грант знаеше, че плътната непрекъсната тъмнина, над която летяха, крие великата централна степ, където шептяха и зрееха в мрака милиарди тонове руска пшеница. Нямаше да зърнат други светлинни оазиси цял час, докато не изминеха оставащите петстотин километра до Москва.

Защото Грант знаеше вече много за Русия. Едва бе успял да се шмугне обратно през границата след бързото, чисто и сензационно убийство на важния западногермански шпионин и да се добере някак си до „полковник Борис“, когато го облякоха в цивилни дрехи, нахлупиха му авиаторски шлем, за да не се вижда косата му, натовариха го набързо в празен самолет на МГБ и го откараха право в Москва.

Последва една година полузатворнически живот, през която единствената му грижа бе да поддържа физическата си форма и да учи руски, докато около него се въртяха какви ли не разпитвачи, доносници, лекари. В същото време съветските шпиони в Англия и Северна Ирландия проучваха най-старателно миналото му.

В края на годината Грант бе освидетелстван като политически благонадежден дотолкова, доколкото руснаците можеха да гласуват подобно доверие на един чужденец. Шпионите бяха потвърдили

легендата му. Английски и американски доносници съобщаваха, че не го интересува нито политиката, нито обществените порядки в коя да е страна на света, а докторите и психолозите стигнаха единодушно до заключението, че е маниакално депресивен тип, чиито периоди съвпадат с пълнолунията. Добавяха, че Грант, освен това е и нарцистичен, асексуален и способен да понася изключително силна болка. Като се изключат тези особености, беше в идеално физическо състояние, и макар образоваността му да бе безнадеждно ниска, притежаваше природната хитрост на лисица. Всички бяха на мнение, че е безкрайно опасен член на обществото, който заслужава да бъде обезвреден.

Когато досието му стигна до главния кадровик на МГБ, той тъкмо да напише в полето „Да се ликвидира“, когато го сполетя друга мисъл.

В Русия се налага да се извършват много убийства — не защото обикновеният руснак е жесток по природа, макар някои от народностите им да са сред най-безмилостните в света, а защото убийството е средство на държавната политика. Лицата с противодържавни деяния са врагове на държавата, а в държавата няма място за врагове. Прекалено много задачи има, за да им се отделя от ценното й време, така че ако продължават да й досаждат, налага се да бъдат убивани. В страна с население от двеста милиона спокойно може да се избиват десетки хиляди годишно, без никой да забележи. Дори когато за година се налага да бъдат убити един милион, както стана през двете най-масови чистки, пак не е кой знае каква загуба. Сериозният проблем бе липсата на палачи. Палачите имат кратък „срок на годност“. Работата им омръзва. Душата им обръгва. След като чуе предсмъртното хриптене десет, двадесет, сто пъти, колкото и ачовечен да е, пак се заразява — може би чрез някаква осмоза със самата смърт — от бацила на смъртта, който се просмуква в тялото му и започва да го разяжда като гангрена. Обземат го меланхолия и пианство, придружени от една неизлечима апатия, която изцъкля погледа, забавя движенията и руши точността им. Щом работодателят забележи тези признаци, не му остава друго, освен да екзекутира палача и да си намери друг.

Главният кадровик на МГБ бе запознат с проблема и с постоянното текучество не само на завършените убийци, но и на най-

обикновените касапи. И ето че най-после бе попаднал на човек, който май беше специалист и по двете форми на убийство, беше се посветил на това свое изкуство и — ако лекарите се окажеха прави — го бе превърнал в своя съдба.

Главният кадровик драсна кратък, но изразителен параф върху документите на Грант, даде им направление „СМЕРШ II отдел“ и ги хвърли в купа с изходящата поща.

Втори отдел на СМЕРШ — „Операции и екзекуции“ — установи власт върху тялото на Данован Грант, прекръсти го на Гранитски и го вписа във ведомостите си.

Следващите две години не бяха никак лесни за Грант. Трябваше да тръгне отново на училище, при това училище, което го караше да си спомня с носталгия за олющените чамови чиновци в бараката от гофрирана ламарина, изпълнена с миризмата на момченца и бръмченето на мързеливи конски мухи — единствената заседнала в него представа за училище. Сега обаче в разузнавателната школа за чужденци близо до Ленинград, притиснат от редиците немци, чехи, поляци, балтийци, китайци и негри, обзети от сериозност и старателно записващи всяка дума, той се луташе из предмети, които му бяха тъмна Индия.

Имаха лекции по „Общо политознание“, което включваше история на профсъюзите, на компартиите и на световния пролетариат, а така също марксизъм-ленинизъм-сталинизъм, и всичко това изпъстрено с куп чужди имена с непознат правопис. Имаха часове по „Борба с класовия враг“ и лекции по капитализъм и фашизъм; седмици на тема „Тактика, агитация и пропаганда“ и други седмици, посветени на малцинствените националности, колониалните народи, негрите, евреите. В края на всеки месец полагаха изпити, на които Грант седеше и пишеше неграмотни глупости и тук-там някой смътен спомен от английската история или лошо зазубрен комунистически лозунг, което неизбежно водеше до късане на изпитните му работи — в един случай дори пред целия курс.

Ала устиска и когато стигнаха до техническите предмети, дори отбеляза известен успех. Схвана бързо основите на кодовете и шифрите, понеже имаше желание да ги проумее. Биваше го по установяване на свръзка и моментално се ориентира в плетеницата от явки, пароли, куриери и тайници, а по практика, когато всеки от

курсистите трябваше да планира и изпълни имитационни задачи в предградията на Ленинград и околните райони, получи отличен. Накрая, на изпитите по бдителност, предпазливост, „на първо място — сигурността“, хладнокръвие и смелост, се прояви най-добре от цялата школа.

В края на годината изпратеният в СМЕРШ доклад гласеше: „Политически качества нула. Оперативни качества — отличен“, а за Втори отдел това бе идеалният случай.

Прекара следващата година само с още двама от обучаваните чужденци сред неколкостотин руснаци в школата по терор и диверсии в Кучино, до Москва. Тук Грант премина триумфално през курсовете по джудо, бокс, атлетика, фотография и радио под общото ръководство на прочутия полковник Аркадий Фотоев, бащата на съвременния руски шпионаж, а курса по лични огневи средства изкара при подполковник Николай Годловски — шампион на СССР по стрелба с пушка.

На два пъти през годината по пълнолуние, без всякакво предупреждение, за него идва кола на МГБ и го закарва в един от московските затвори. Там, с черна качулка на главата, му даваха да извършва екзекуции с най-различни средства — въже, брадва, автомат. Преди, по време и след тези случаи му правеха електрокардиограми, мереха му кръвното и го подлагаха на други медицински проверки, за чиито цели и констатации не намериха за необходимо да го уведомят.

Годината беше добра и той основателно усети, че са доволни от него.

През 1949 и 1950 г. го пуснаха да участва в редица незначителни операции с подвижните групи така наречените „аванпостове“ в съюзнически страни. Нанасяха побои и убиваха по прости начини руски шпиони и сътрудници на разузнаването, заподозрени в измяна или други отклонения. Грант изпълняваше тези задачи чисто, точно и незабележимо и макар да бе постоянно под зорко наблюдение, нито веднъж не отстъпи дори на йота от изискванията, не показва слабост или някакви технически пропуски. Нещата може би щяха да са по-различни, ако му бяха поставили задачата по пълнолуние да извърши сам убийство, но тъй като началниците му съзнаваха, че в такъв момент ще е извън техния, а и извън собствения си контрол, подбираха безопасни дати за изпълнение на заданията. Лунният период пазеха единствено за кланетата в затворите, като от

време на време специално му уреждаха такива сеанси — отплата за успешно извършено хладнокръвно убийство.

През 1951 и 1952 г. полезността на Грант получи по-пълно и по-официално признание. За отлична работа, най-вече в източния сектор на Берлин, го удостоиха със съветско гражданство и му повишиха заплатата, която през 1953 г. вече представляваше солидната сума от 5000 рубли на месец. През 1953 г. му дадоха и званието майор, признаха му стаж за пенсия от деня на първата му среща с „полковник Борис“ и му предоставиха дачата в Крим. Назначиха му и двама телохранители — хем да го пазят, хем да предотвратят, макар и минималния шанс да „стане частник“, както в МГБ наричат изменниците. Веднъж месечно го откарваха в най-близкия затвор и му позволяваха да извърши толкова екзекуции, колкото кандидати се намереха.

Естествено, Грант нямаше никакви приятели. Всички, с които влизаше в допир, го мразеха, бояха се от него или му завиждаха. Не поддържаше дори и професионални запознанства, които в дискретния и предпазлив свят на съветската бюрокрация минават за дружба. Но ако изобщо забеляза това, беше му безразлично. Единствените лица, от които се интересуваха, бяха жертвите му. Останалият му свят бе вътре в него. И бе богато и вълнуващо населен със собствените му мисли.

Имаше си, разбира се, и СМЕРШ. А в Съветския съюз никой, който има СМЕРШ на своя страна, не трябва да се тревожи за приятели — всъщност не трябва да се грижи, за каквото и да е, освен да се старае черните криле на СМЕРШ да продължат да са му закрила.

Мислите на Грант още се въртяха разсеяно около отношенията с работодателите му, когато самолетът започна да губи височина, след като бе уловил радарния сигнал на летище Тушино, малко по на изток от червеното зарево на Москва.

Бе стигнал върха станал бе главният палач на СМЕРШ, а следователно — и на целия Съветски съюз. Оттук нататък каква щеше да е неговата цел? Ново повишение? По-голяма заплата? Повече златни джунджурии? По-важни обекти? По-добра техника на убийствата?

Като че ли нямаше вече към какво да се стреми. Нима не бе възможно някъде да съществува някой, за когото изобщо не бе чувал

— там в някоя друга страна, когото трябваше да отстрани, за да стане абсолютният властелин?

ГЛАВА 4

ГОСПОДАРИТЕ НА СМЪРТТА

СМЕРШ е официалната организация-екзекутор на съветското правителство. Действа както у дома, така и в чужбина, като през 1955 г. имаше на щат общо 40000 мъже и жени. СМЕРШ е съкращение от „Смерть шпионам“, т.е. „Смърт на шпионите“. Това име се използва само от персонала на организацията и сред най-висшите съветски ръководни кръгове. Нито един нормален член на обществото не би посмял някога да промълви тази дума.

Главната квартира на СМЕРШ се помещава в огромна и грозна модерна сграда на улица „Сретенка“ — на номер 13 на същата тази широка и безлична улица. Пешеходците забиват поглед в земята, когато минават покрай двамата въоръжени с автомати часови от двете страни на широкото каменно стълбище, водещо към големи железни двойни врати. Ако се усетят навреме или могат да го сторят незабелязано, предпочитат да преминат на отсрещния тротоар.

СМЕРШ се управлява от втория етаж. Най-важното помещение там е една просторна светла зала, боядисана в бледо маслинозелено общ знаменател за държавните канцеларии по цял свят. Двата огромни прозореца срещу непропускащата шум врата гледат към вътрешния двор зад сградата. Подът е плътно покрит с шарен кавказки килим от най-висше качество. В далечния ляв ъгъл на залата има масивно дъбово бюро. Покрито е с червено кадифе, затиснато с дебело стъкло.

От лявата страна на бюрото има панерчета за входяща и изходяща поща, а отдясно — четири телефона.

От средата на бюрото, така че да образува формата на буквата „Г“ с него, диагонално през залата е разположена заседателна маса с осем стола с прави облегалки, тапицирани с червена кожа. И тази маса е покрита с червено кадифе, но то не се пази от стъкло. На масата има пепелници, две масивни гарафи за вода и чаши.

На стените висят четири големи портрета в позлатени рамки. През 1955 г. това бяха портретът на Сталин над вратата, на Ленин — между двата прозореца, а един срещу друг на останалите две стени —

портрет на Булганин и (на мястото, където до 13.01.1954 г. бе висял ликът на Берия) портрет на армейски генерал Иван Александрович Серов — ръководителя на Комитета за държавна сигурност.

Вляво, под портрета на Булганин, стоеше голям телевизор във внушителен шкаф от полиран дъб. В телевизора има скрит магнетофон, който може да се включи от седящия зад бюрото. Микрофонът за запис минава отдолу по цялата дължина на заседателната маса, а кабелите му са скрити в краката ѝ. Малката врата встрани от телевизора води към лична тоалетна и умивалня, а и към малка прожекционна зала за тайни филми.

Под портрета на генерал Серов има библиотека със съчиненията на Маркс, Енгелс, Ленин и Сталин на горните лавици, а на подостъпните — книги на всевъзможни езици по въпросите на разузнаването, контраразузнаването, полицейските методи и криминологията. В стената до библиотеката е опряна дълга тясна маса с десетина масивни албума с кожена подвързия. На кориците им има дати, изписани със златни букви. В тях са подредени снимките на съветски и чужди граждани, екзекутирани от СМЕРШ.

Горе-долу по времето, когато Грант кацаше на летище Тушино — малко преди 23,30 ч., — до масата бе застанал набит мъж на около петдесетгодишна възраст със суров вид и разлистваше албума за 1954 г.

Началникът на СМЕРШ, генерал-полковник Грубозабойшчиков, известен вътре в сградата като „Г.“, бе облечен в стегната рубашка в армейски цвят с висока яка и в тъмносин кавалерийски брич с две тънки червени ивици по кантовете. Бричът бе пъхнат в кавалерийски ботуши от мека и лъсната до блясък черна кожа. На гърдите си имаше три лентички с ордени — два „Ленин“, един „Суворов“, един „Александър Невски“, един „Червено знаме“, два „Червена звезда“, медал „За двадесет години служба“ и медали „Отбраната на Москва“ и „Падането на Берлин“. В края на опашката се намираше розовата лентичка със сиво на „Рицар на британската империя“ и рубиненочервената лентичка с бяло на американския „Медал за заслуги“. Над лентичките висеше златната звезда на „Герой на Съветския съюз“.

Лицето над високата яка на рубашката бе удължено и с остри черти. Под кръглите кафяви очи, изпъкнали като лъснати топчета под

гъстите черни вежди, висяха подпухнали торбички. Черепът му бе гладко обръснат и неговата опъната бяла кожа лъщеше под светлината на централния полилей. Устата над дълбоката трапчинка на брадата бе широка и плътно стисната. Суровото непоколебимо изражение издаваше човек, притежаващ непрекословна власт.

Един от телефоните изжува. Със стегната отмерена крачка мъжът отиде до високия стол зад бюрото. Седна и вдигна слушалката на телефона, обозначен с белите букви „ВЧ“ „високочестотен“. Към ВЧ-уредбата са включени само петдесетина най-висши ръководители — до един министри или началници на важни отдели. Малката ѝ централа се намира в Кремъл и се обслужва от професионални офицери от службите за сигурност. Но дори те не са в състояние да подслушват разговорите, макар всяка казана по жиците дума автоматично да се записва.

— Да?

— Серов на телефона. Какво предприехте след тазсутрешното заседание на Президиума?

— След няколко минути ще проведе съвещание тук, другарю генерал — РУМИД, ГРУ и — естествено — МГБ. След това, ако се договорим за действия, ще се срещна с моя началник-операции и началник-планиране. Ако се реши да се пристъпи към ликвидация, вече съм взел мерки необходимият изпълнител да бъде докаран в Москва. Този път лично ще ръководя подготовката. Не ни трябва друг „случай Хохлов“.

— Знам, по дяволите. Телефонирайте ми след първото съвещание. Искам да докладвам утре сутринта в Президиума.

— Слушам, другарю генерал.

Генерал Г. остави слушалката и натисна един бутон под бюрото. Едновременно с това включи и магнетофона. Влезе адютантът му — капитан от МГБ.

— Пристигнаха ли?

— Тъй вярно, другарю генерал.

— Да влязат.

В следващите няколко минути през вратата влязоха един след друг шестима мъже, от които петима в униформа, и насядаха около заседателната маса почти без да поглеждат човека зад бюрото. Трима от тях бяха старши офицери, началник-отдели и всеки водеше своя

адютант. В Съветския съюз никой не ходи сам на съвещания. В името на собствената си сигурност, а и заради спокойствието на отдела си неизменно взема със себе си свидетел, така че отделът да получи и друга версия за станалото на съвещанието и най-вече за казаното от негово име. Важно е, ако последва разследване. На съвещанията не се водят бележки, а всички решения се предават устно на отделите.

На отдалечената страна на масата седеше генерал-лейтенант Славин, началник на ГРУ разузнавателното управление на Генералния щаб на Въоръжените сили, а до него — един полковник. В края на масата се разположи генерал-лейтенант Воздвиженски от РУМИД — разузнавателното управление на Министерството на външните работи, а редом с него — някакъв цивилен на средна възраст. С гръб към вратата седна полковникът от Държавна сигурност Никитин — началник-разузнаване в МГБ, съветската тайна служба, придружен от майор.

— Добър вечер, другари.

И тримата старши офицери измърмориха учтиво. Всеки от тях знаеше, но смяташе, че е единственият, който знае, че стаята се подслушва, затова всеки — тайно от адютанта си — бе решил да произнася колкото се може по-малко думи, без да нарушава добрата дисциплина или интересите на държавата.

— Да запушим.

Генерал Г. извади пакет папириси „Москва-Волга“ и запали с американска противоветрена запалка „Зипо“. Щракането на запалки обиколи масата. Генерал Г. прищипа дългия картонен мундщук така, че да стане почти плосък, и пхна папиросата в дясното ъгълче на устата си. Разтегна назад устни, докато зъбите му лъснаха, и запrikaзва с кратки отривисти изречения, които изскачаха с нещо като съскане между зъбите и щракналата папироса.

— Другари, събираме се по заповед на другаря генерал Серов. От името на Президиума имам заповед от генерал Серов да ви уведомя по някои въпроси на държавната политика. След това ще се съвещаем, за да препоръчаме курс за действие в изпълнение на тази политика и да го подкрепим. От нас се иска да вземем бързо решение. А то ще е от изключителна важност за държавата. По тази причина ще трябва да е правилно.

Генерал Г. млъкна, за да схванат по-добре смисъла на думите му. Едно по едно огледа лицата на старшите офицери около масата. Посрещнаха го твърдите им погледи. Но вътре в себе си тези изключително важни мъже бяха разтревожени. Предстоеше им да надникнат в гърлото на пещта. Щяха да им поверят държавна тайна, но един ден тя можеше да се окаже с особено опасни последствия за всеки от тях. В тихата зала те сякаш се къпеха във вдъхващото страхопочитание излъчване от самото сърце на съветската власт Върховния президиум.

Пепелта от допушената папироса се отрони върху рубашката на генерал Г. Отупа я и хвърли картонения фас в кошчето за секретни отпадъци до бюрото си. Запали нова и пак заговори през нея.

— Препоръчано ни е през идните три месеца да изпълним явен акт на тероризъм на вражеска територия.

Шест чифта безизразни очи се втренчиха с очакване в началника на СМЕРШ.

— Другари — облегна се на стола си генерал Г., а тонът му стана описателен, — външната политика на СССР навлезе в нов етап. Доскоро тя бе „твърда“ политика, „стоманена“ (позволи си той шегата с името на Сталин). Но колкото и ефективна да бе тя, все пак доведе до нарастване на напрежението на Запад, особено в Америка, което започна да става опасно. Американците са непредсказуем народ — народ от истерици. Сведенията на нашето разузнаване започнаха да сочат, че тласкаме Америка към ръба на необявено ядрено нападение срещу СССР. Чели сте тези сводки и знаете за какво говоря. На нас такава война не ни е нужна. Ако ще има война, ние ще сме тези, които ще определят момента. Някои влиятелни американци, най-вече така наречената „група на Пентагона“, начело с адмирал Радфърд, извлякоха доста голяма полза за подпалваческите си намерения от самите успехи на нашата „твърда“ политика. Затова се реши, че е време да сменим подхода, като същевременно запазим целите. Създаде се нова политика — „твърдомека“. Началото и бе положено в Женева. Там действахме меко. Китай заплаши Кимой и Матцу. Станахме „твърди“. Отворихме границите си за куп журналисти, артисти и художници, макар да ни е известно, че мнозина от тях са шпиони. На приемите в Москва ръководството се смее и пуска вицове. А посредством вицовете правим най-големия ядрен опит на всички времена.

Другарите Булганин и Хрушчов и другарят генерал Серов (генерал Г. си направи труда да спомене тези имена заради магнетофона) посещават Индия и Изтока и хулят англичаните. Но веднага след връщането си провеждат приятелска беседа с английския посланик по повод предстоящото си посещение на добра воля в Лондон. И така нататък — тоягата, а след нея морковът, усмивката, а след нея намръщването. При което Западът е объркан. Напрежението намалява, преди да е успяло да застине. Реакциите на враговете ни са непохватни, а стратегията им — дезорганизирана. А в това време простият им народ се смее на вицовете ни, окуражава футболните ни отбори и циври от умиление, щом освободим неколцина военнопленници, които ни е писнало да храним!

Масата се огря от доволни усмивки на законна гордост. Ама че великолепна политика! Направо на глупаци ги правим онези на Запад!

— Междувременно — продължи генерал Г., като се усмихна леко заради удоволствието, което бе създал — продължаваме да напредваме скришом навсякъде: революция в Мароко, оръжие за Египет, дружба с Югославия, неприятности в Кипър, вълнения в Турция, стачки в Англия, неимоверен политически напредък във Франция — няма фронт в света, на който да не напредваме кротко.

Генерал Г. забеляза блесналите погледи около масата. Дошъл бе моментът да премине към твърдост. Именно сега трябваше да изпитат върху себе си същността на новата политика. И понеже цялата голяма игра се играеше в полза на разузнаването, то трябваше да поеме своя дял от товара. Генерал Г. незабележимо се приведе напред. Опря десния си лакът на бюрото и вдигна юмрук.

— Обаче, другари — изрече меко, — къде се проваля изпълнението на държавната политика на СССР? Кой през цялото време е мекушав, докато ние се стараем да бъдем твърди? Кой понася поражения, докато другите държавни ведомства жънеха успехите? Кой с глупавите си грешки изкара Съветския съюз глупак и слабак в очите на света? КОЙ?

Гласът му почти премина в писък. Генерал Г. сам оцени колко успешно заклеимяваше по настояване на Президиума. Как прекрасно щеше да звучи всичко, когато Серов прослушваше записа!

Изглежда бледите от очакване лица около масата. Юмрукът му се стовари върху бюрото.

— Целият разузнавателен апарат на Съветския съюз, другари! — Гласът му бе вече гневен рев. — Ние сме непохватниците, саботьорите, предателите! Ние изневеряваме на Съветския съюз във великата и славна битка! Именно ние! — Със замах обгърна цялата зала. — Всички ние! — Възвърна нормалния си тон, стана по-сговорчив. — Вижте резултатите, другари. Сукин син (позволи си общоприетата ругатня), погледни резултатите! Първо губим Гузенко заедно с цялата канадска агентура и учения Фукс, след това прибират и американската ни агентура, после се провалят хора като Токаев, след него — скандалът с Хохлов, който нанесе такива щети на страната, сетне Петров и жена му в Австралия — най-големият гаф, който съм виждал! Списъкът няма край — едно поражение след друго и бог ми е свидетел, че не споменах дори половината.

Генерал Г. направи пауза. Продължи с най-мекия възможен тон:

— Другари, държа да ви заявя, че ако тази вечер не излезем с препоръка за голяма победа на разузнаването и ако не проведем тази препоръка изрядно в действие, след като бъде одобрена, ще го закъсаме яко.

Генерал Г. потърси последно изречение, с което да предаде заплахата, без да я конкретизира. Намери го:

— Ще има — млъкна и изгледа присъстващите с престорена благост — недоволство.

ГЛАВА 5

КОНСПИРАЦИЯТА

Мужиците стояха като шибнати с камшик. Генерал Г. ги остави няколко минути да поближат раните си и да се възстановят от шока, причинен от официалното бичуване.

Никой не посмя да пледира за обвиняемите. Никой не защити ведомството си, нито спомена безбройните победи на съветското разузнаване, пред които шепата грешки бледнееха. И никой не оспори правото на ръководителя на СМЕРШ, който също имаше дял във вината им, да произнесе това заклеймително слово. „Думата“ идваше „свише“, от Трона, а на генерал Г. се бе паднала честта да я сведе до тях. Самият избор бе огромен комплимент за генерала — знак на благоволение и намек, че скоро ще го предпочетат пред други. Присъстващите си отбелязаха старателно, че генерал Г., зад когото стои СМЕРШ, е стигнал върха на разузнавателната йерархия.

В края на масата, загледан във виещия се дим от дългата папираса „Казбек“, представителят на Външното министерство — генерал-лейтенант Воздвиженски от РУМИД си спомни как след смъртта на Берия Молотов насаме с него бе предсказал бляскава кариера за генерал Г. Затова не му е била нужна кой знае каква далновидност, рече си Воздвиженски. Берия не обичаше Г. и все пречеше на повишението му, като го отклоняваше от главната стълбица на властта към някой от маловажните отдели на тогавашното Министерство на държавната сигурност, което Берия понижи в ранг след смъртта на Сталин. До 1952 г. генерал Г. служеше като заместник на един от ръководителите на министерството. След като съкратиха длъжността, посвети цялата си енергия на свалянето на Берия, като действаше по тайна заповед от непоклатимия генерал Серов, срещу чиито заслуги дори Берия бе безсилен.

Серов — „Герой на Съветския съюз“ и ветеран на прославените предшественици на МГБ — Чека, ОГПУ, НКВД и МВД във всяко едно отношение по-голяма личност от Берия. Участвал бе пряко в масовите репресии през трийсетте години, които взеха един милион жертви,

явил се бе като главния режисьор на повечето видни политически процеси в Москва, организиран бе кръвопролитния геноцид в Централен Кавказ през февруари на 44-та и сам бе вдъхновил масовото преселване на прибалтийските републики, а така също и отвлечането на германските атомни и други учени, които осигуриха на Русия големия следвоенен технически скок.

В крайна сметка Берия и свитата му увиснаха на бесилото, а генерал Г. получи за награда СМЕРШ. А самият армейски генерал Серов управляваше Русия съвместно с Булганин и Хрущов. Един ден можеше да се озове и съвсем сам на върха. И генерал Г. няма да е далеч зад него, предположи генерал Воздвиженски, загледан през масата в лъщящия като билиардна топка череп.

Черепът се вдигна, а твърдите му изпъкнали кафяви очи се забиха в погледа на генерал Воздвиженски. Последният успя да запази спокоен и дори леко въпросителен израз.

Коварен е, помисли си генерал Г. Сега ще го набутам под прожектора, да го видя как ще звучи на запис.

— Другари — устните му се разтегнаха в председателска усмивка, та и от двата ѝ края блесна злато, — нека не се тревожим излишно. И най-високото дърво го чака брадва. Никога не сме смятали, че ведомствата ни са толкова успешни, че да са извън всякаква критика. Това, което ми е наредено да ви съобщя, не би трябвало да изненада никого от нас. Така че да приемем предизвикателството добронамерено и да се заловим за работа.

Присъстващите не отвърнаха с усмивка на баналностите му. Не че генерал Г. очакваше подобно нещо. Запали папираса и продължи.

— Вече казах, че от нас се иска да препоръчаме незабавно някакъв терористичен акт в областта на разузнаването, който ще се възложи за изпълнение на едно от нашите ведомства — без съмнение — моето.

Около масата се отрониха нечути въздишки на облекчение. Е, поне отговорността щеше да е на СМЕРШ! Все е нещо.

— Но никак няма да е лесно да се набележи целта, а на нас ще легне тежката колективна отговорност за правилността на този избор.

Меко-твърдо, меко-твърдо. Топката отново бе в полето на заседаващите.

— И дума не става за взривяване на сграда или за покушение срещу някой министър-председател. Няма се предвид подобни буржоазни лудории. Нашата операция трябва да е деликатна, изтънчена и насочена към самото сърце на разузнавателния апарат на Запад. Вражеският апарат трябва да понесе жестоко поражение — скрито поражение, което може никога да не стане обществено достояние, но ще е тема на много тайни разговори в правителствените кръгове. Но същевременно трябва да породи и обществен скандал, при това с такава сила, че светът да се заоблизва и да се подиграе със срама и глупостта на противника. Естествено, правителствата ще са наясно, че става дума за съветска конспирация. Така и трябва да бъде. Тя ще е част от „твърдата“ политика. Западните агенти и шпиони също ще го знаят, ще се чудят на хитростта ни и ще треперят. Предателите и всички потенциални изменници ще се откажат от намеренията си. Собствената ни агентура ще добие нова смелост. Демонстрацията на сила и гениалност от наша страна ще ги подтикне към повече старание. Ние, разбира се, ще отричаме да имаме нещо общо с делото, каквото и да е то, като е желателно съветските маси да са в пълно неведение относно участието ни.

Генерал Г. направи пауза и изгледа през масата представителя на РУМИД, който отново безизразно задържа погледа му.

— А сега да определим организацията, която ще ударим, и да конкретизираме целта вътре в нея. Другарю генерал-лейтенант Воздвиженски, тъй като именно вие наблюдавате задграничните разузнавания от неутрална гледна точка (намекаът му бе за прословутата неприязън между военните разузнавачи на ГРУ и тайната служба на МГБ), може би ще пожелаете да направите разбор на положението. Да чуем вашето мнение за относителната важност на западните разузнавания. След това ще изберем най-опасното от тях, което именно желаем да уязвим най-силно.

Генерал Г. се облегна на високия стол. Подпря се на лакти и подложи под брадата си сплетените пръсти на събраните си ръце като учител в очакване на дълъг граматически разбор.

Задачата не смути генерал Воздвиженски. Служил бе в разузнаването, предимно в чужбина, цели тридесет години. Работил бе като „портиер“ на съветското посолство в Лондон при Литвинов. Работил бе за ТАСС в Ню Йорк, а след това отново в Лондон — към

Амторг, съветското търговско представителство. Пет години прослужи като военен аташе при бляскавата мадам Колонтай в посолството в Стокхолм. Участвал бе в подготовката на Зорге преди изпращането му в Токио. През войната за известно време бе резидент в Швейцария, известна сред шпионите като „Шмитландия“, където бе посял кълновете на сензационно успешната, но трагично експлоатираната агентурна мрежа „Люси“. Дори в Германия бе ходил на няколко пъти, като куриер на „Червения Оркестър“, и едва отърва кожата да не го очистят заедно с тях. След войната, командирован към външното министерство, бе участвал в аферата с Бърджис и Мъклейн и в ред други замисли за проникване в западните външни министерства. Бе професионален разузнавач до мозъка на костите си и нямаше нищо против да изрази своето мнение за съперници, с които цял живот бе кръстосвал шпаги.

Адютантът му обаче не изпитваше подобна увереност. Притесняваше го начинът, по който поставяха на мушката РУМИД, и то без предварителна подготовка вътре във ведомството им. Изхвърли всякакви мисли от главата си и наостри уши да не пропусне и дума.

— По този въпрос — внимателно подхвана генерал Воздвиженски — не бива да бъркаме човека със службата му. Всяка страна има добри шпиони и не е задължително най-добрите да са в най-големите страни. Но поддържането на една тайна служба изисква много средства, а малките страни не могат да си позволят онези координирани усилия, които правят доброто разузнаване — отдели за подправяне на документи, радиомрежи, архиви, аналитичен апарат, който да оценява и сравнява донесенията от агентурата. Някои отделни агенти, работещи за Норвегия, Холандия, Белгия, та дори и Португалия, биха ни създали големи неприятности, ако страните им съзнаваха колко ценни са техните донесения и как могат да се използват. Но те не знаят. И вместо да предадат сведенията на по-големите сили, предпочитат да си ги пазят и да се правят на важни. Така че тези малки страни не бива да ни вълнуват — направи пауза, — с изключение на Швеция. Тя ни шпионира от векове. Винаги е знаела по-добре дори от финландците и немците какво става в Прибалтика. Разузнаването ѝ е опасно. Бих желал да сложим край на дейността им.

Генерал Г. го прекъсна.

— Другарю генерал, в Швеция постоянно стават шпионски скандали. Един повече или по-малко няма да учуди света. Продължете, моля.

— Италия е без значение — продължи генерал Воздвиженски, сякаш не го бяха прекъснали. — Хитри са, активни са, но не ни пречат. Интересуват се единствено от собствения си двор, Средиземноморието. Същото може да се каже и за Испания, макар че там контраразузнаването поставя големи пречки пред Партията. Много жертви дадохме на тези фашисти. Но една операция срещу тях ще отнеме още човешки живот. А ще постигнем много малко. Още не са дозрели за революция. Във Франция, макар да сме проникнали в повечето от службите им, „Дьозием бюро“^[1] си остава коварно и опасно. Ръководи го човек на име Матис. Назначен навремето от Мендес-Франс. Като мишена представлява известно изкушение, а и във Франция лесно бихме си свършили работата.

— Франция се грижи за себе си — отбеляза генерал Г.

— С Англия работите стоят съвсем различно. Смятам, че всички изпитваме уважение към техния „Интелиджънс сървис“ — генерал Воздвиженски огледа присъстващите. Всички, освен генерал Г. кимнаха неохотно. — Службата им за сигурност е отлична. Понеже е остров, Англия се радва на големи предимства по отношение на сигурността, а за тяхната MI5 работят добре образовани и мислещи хора. А разузнаването им — „Сикрет сървис“ — е дори още по-добро. Постигат забележителни успехи. При някои видове операции постоянно установяваме, че са ни изпреварили. Агентите им са добри. Зле са платени — не повече от хиляда до две хиляди рубли на месец, — но са предани. И въпреки това тези агенти не се ползват от никакви привилегии в Англия: никакви данъчни облекчения, нито пък специални магазини като нашите, откъдето да пазаруват евтино. В чужбина нямат висок статут, а на съпругите им се налага да се представят за съпруги на секретари към посолствата. Много рядко получават ордени, преди да се пенсионира. И въпреки това всички те вършат такава опасна работа. Интересно защо? Обяснението донякъде се корени в традицията на частните училища и университетите. Приключенческият дух. Но все пак странно е, че играят играта тъй добре, след като по природа не са конспиративна нация. — Генерал Воздвиженски се притесни, да не би да е прекалил с хвалебствията.

Веднага направи уговорка: — Основната им сила, разбира се, е в създадения мит — мита за „Скотлънд ярд“, за Шерлок Холмс, за „Сикрет сървис“. Ние в никакъв случай няма защо да се боим от тях. И все пак митът е пречка, която следва да премахнем.

— А американците? — постара се генерал Г. да прекъсне опитите на Воздвиженски да смекчи своята похвала за британското разузнаване. Онова за традицията на частните училища и университетите щеше някой ден да прозвучи добре в съда. Още малко, каза си генерал Г. с надежда, и ще вземе да заяви, че Пентагонът е по-силен от Кремъл.

— Сред враговете ни американците имат най-голямото и най-богато разузнаване. В техническо отношение — радио, въоръжение, оборудване — нямат равни. Но не разбират същността на работата. Изпадат във възторг, щом някой се обяви за балкански шпионин със своя тайна армия в Украйна. Натъпкват го с пари, да купел ботуши за войската си. А той, разбира се, веднага заминава за Париж и ги пръска по жени. Американците смятат, че всичко се върши само с пари. Но добрите шпиони не работят само за пари — правят го единствено лошите, а от тях американците имат няколко дивизии.

— Все пак бележат успехи, другарю генерал — мазно подхвърли генерал Г. — Не ги подценявайте.

Генерал Воздвиженски сви рамене.

— Длъжни са да бележат успехи, другарю генерал. Не може да посеем милион семена, без да приберете поне един картоф. Моето лично мнение обаче е, че американците не следва да ангажират вниманието на нашето съвещание.

Началникът на РУМИД се облегна на стола си и извади с безразличие табакера.

— Изключително интересно изложение — каза генерал Г. студено. Какво ще каже другарят генерал Славин?

Генерал Славин от ГРУ не възнамеряваше да се обвързва от името на Генералния щаб на Въоръжените сили.

— Изслушах с интерес другаря генерал Воздвиженски. Нямам какво да добавя.

Полковникът от Държавна сигурност на МГБ Никитин реши, че няма да навреди, ако подчертае колко глупави са онези в ГРУ, щом нямат никакви идеи, като същевременно направи и някое скромно

предложение, което вероятно би съвпаднало със скритите мисли на присъстващите — и което със сигурност бе на езика на генерал Г. Полковник Никитин съзнаваше, освен това, че щом работата е задвижена от Президиума, съветската тайна служба ще го подкрепи.

— За цел на терористичния акт предлагам английския „Сикрет сървис“ — заяви решително той. — Бог ми е свидетел, че отделът ми изобщо не ги смята за достоен противник, но на фона на общата сивота изпъкват.

Генерал Г. се подразни от властния тон на полковника, от това, че му отнеха инициативата, тъй като собственото му съобщение щеше да е в полза на операция срещу англичаните.

— В такъв случай да се договорим, другари? Терористичен акт срещу британския „Сикрет сървис“?

Мъжете около масата кимнаха бавно, предпазливо.

— Съгласен съм. А сега — коя ще е целта вътре в самата организация? Ако не се лъжа, другарят генерал Воздвиженски спомена за някакъв мит, върху който се градяла цялата сила на този „Сикрет сървис“. Как можем да допринесем за разбиването на въпросния мит, като по този начин поразим и самата движеща сила на цялата организация? На какво почива техният мит? Не можем с един удар да очистим целия им кадър. Техният шеф ли го олицетворява? Кой ръководи британския „Сикрет сървис“?

Адютантът на полковник Никитин пошепна нещо в ухото му. Полковник Никитин реши, че може, а вероятно и трябва да отговори на въпроса.

— Адмирал е, обозначен с буквата „М“. Имаме досие за него, но е много кратко. Не пие много. Прекалено стар е за жени. Обществеността и не подозира за съществуването му. Трудно ще е да сътворим някакъв скандал около смъртта му. А и няма да е лесно да бъде убит. Рядко пътува в чужбина. Няма да е никак изискано да го застреляме на някоя лондонска улица.

— Има нещо много вярно в думите ви, другарю полковник — каза генерал Г. — Но ние именно затова сме тук — да намерим цел, която да отговаря на нашите изисквания. Няма ли си нещо като герой на организацията? Някой, от когото се възхищават и чиято безславна кончина би ги вцепенила? Митове се градят върху геройски дела и героични хора. Нима няма такива?

Около масата настъпи тишина, докато всички ровеха в паметта си. Толкова имена, толкова досиета, толкова операции всеки ден по цял свят. Не се ли сещат за някой от британския „Сикрет сървис“? Как се казваше онзи, дето...?

Неудобната тишина бе нарушена от полковник Никитин. Той колебливо каза:

— Има при тях един на име Бонд.

---

[1] Втори отдел (фр.) — френското контраразузнаване. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

СМЪРТНА ПРИСЪДА

— Е... мать! — изрече генерал Г. любимата си псувня. Дланта му удари по бюрото. — Другари, какво е това „имат там един на име Бонд“, както се изразихте! — Тонът му бе саркастичен. — Жемс Бонд. А нито вие, нито аз се сетихме за него! Много разсеяни сме станали. Нищо чудно, че разузнавателният апарат е подложен на критика.

Генерал Воздвиженски се почувства длъжен да защити себе си и своето ведомство.

— Другарю генерал, враговете на Съветския съюз са безчет — възрази той. — Когато ми трябва имената им, обръщам се към Централна картотека. Разбира се, че ми е известен този Бонд. По различно време ни е създавал куп неприятности. Но днес главата ми е пълна с други имена — на хора, които вредят днес, сега. И от футбол се интересувам, но не мота да помня името на всеки чужденец, вкарал гол на „Динамо“.

— Ваша работа си е да се шегувате, другарю генерал — рече генерал Г., за да подчертае неуместността на изявлението. — Става дума за нещо сериозно. Самият аз признавам, че сгреших, като не се сетих за този агент с лоша слава. Другарят полковник Никитин без съмнение ще опресни още паметта ни, но лично аз си спомням, че този Бонд най-малко на два пъти провали операции на СМЕРШ. Имам предвид — добави, — преди да поема ръководството на ведомството. Имаше един случай във Франция, в оня град с казиното. С човека, наричан Льо Шифр. Прекрасен френски партиен водач. Закъсал по глупав начин с пари. Но щеше да се оправи, ако не се бе намесил този Бонд. Спомням си, че на ведомството ни се наложи да действа бързо и да ликвидира французина. Убиецът е трябвало да очисти едновременно с това и англичанина, но не го е сторил. След това — историята с нашия негр в Харлем. Голям човек — един от най-добрите ни агенти чужденци за всички времена, при това с обширна агентура. Ставаше дума за някакво съкровище в Карибско море — забравил съм подробностите. „Сикрет сървис“ изпрати въпросния

англичанин, който разби цялата организация и уби нашия човек. Голям провал беше. А моят предшественик и този път не се отнесъл безмилостно към английския шпионин.

Полковник Никитин го прекъсна:

— Ако си спомняте, имахме подобен случай с немеца Дракс и ракетата, другарю генерал. Беше изключително важна конспирация, с активното участие на Генералния щаб. Ставаше дума за висша политика, която можеше да донесе плодове от решаващо естество. И пак този Бонд провали цялата операция. Немецът бе убит. Държавата понесе най-тежки последствия. Изключително трудно се оказа излизането от последвалия период на сериозно неудобство.

Генерал Славин от ГРУ реши, че е редно да се намеси. Това с ракетата си бе операция на Въоръжените сили и за провала си бе виновно ГРУ. Никитин много добре го знаеше, но както винаги, МГБ се мъчеше да натопи ГРУ, като рови из старите истории.

— Нали помолихме вашето ведомство да се заеме с този човек, другарю полковник — каза той с леден тон. — Но не си спомням след молбата ни да е последвало някакво действие. Ако го бяхте сторили, сега нямаше да се занимаваме с него.

Слепоочията на полковник Никитин запулсираха от бяс. Но успя да се овладее.

— При цялото ми уважение, другарю генерал — каза той високо и саркастично, — молбата на ГРУ не бе потвърдена от висшестояща инстанция. Всякакви по-нататъшни затруднения с Англия се оказаха нежелателни. Вероятно сте забравили тази малка подробност. Във всеки случай, ако подобна молба е стигнала до МГБ, тя щеше да се отнесе към СМЕРШ за действие.

— Ведомството ми не е получавало подобна молба — отвърна рязко генерал Г. — Иначе много скоро след това щяхме да екзекутираме този човек. Както и да е — сега не е време за исторически изследвания. Случаят с ракетата бе преди три години. В състояние ли е МГБ да ни разкаже за по-наскорошните действия на този човек?

Полковник Никитин взе да си шепне трескаво със своя адютант. След това се обърна към масата.

— Допълнителната ни информация е много оскъдна, другарю генерал — каза предпазливо. — Доколкото ни е известно, бил е

замесен в някаква история с контрабанда на диаманти. Миналата година. От Африка за Америка. Случаят не ни засягаше. Оттогава нищо не сме чули за него. Възможно е в досието му да има по-прясна информация.

Генерал Г. кимна. Вдигна слушалката на най-близкия до себе си телефон — така наречения „комендантски телефон“ на МГБ. Всички линии по него бяха преки, без да минават през централа. Набра някакъв номер.

— Централна картотека? На телефона е генерал Грубозабойшчиков. Досието „Бонд“ — английски шпионин. Спешно. — Чу незабавното „Слушам, другарю генерал“ и остави слушалката. Изглежда присъстващите с властен вид. — Другари, от много гледни точки този шпионин ми се вижда подходяща мишена. Изглежда опасен враг на държавата. Ликвидацията му ще е от полза за всички ведомства на разузнавателния ни апарат. Прав ли съм?

Присъстващите на съвещанието изсумтяха.

— Загубата му ще се почувства и от „Сикрет сървис“. Но какво друго ще постигнем? Сериозно ли ще ги уязвим? Ще спомогнем ли за разрушаване на мита, за който стана дума? Герой ли е този човек за своята организация и страна?

Генерал Воздвиженски реши, че въпросът е адресиран към него.

— За англичаните герои са само футболистите, състезателите по крикет и жокеите. Човек, изкачил връх или бягащ много бързо, също е герой за някои хора, но не и за широките маси. Английската кралица и Чърчил също са герои. Но англичаните не се интересуват от военни герои. Този Бонд никой не го знае. Дори да го знаеха, пак нямаше да е герой. В Англия нито явната, нито тайната война се смятат за героизъм. Не обичат да мислят за война, а след всяка война забравят имената на героите си колкото могат по-бързо. Вътре в „Сикрет сървис“ този човек може да е своего рода герой, а може и да не е. Зависи от външния му вид и от личните му качества. За тях не знам нищо. Може да е дебел, тлъст и неприятен. Никой не смята такива хора за герои, независимо от успехите им.

Никитин се намеси:

— Заловените от нас английски шпиони говорят за него с голямо уважение. Няма две мнения, че в службата му го ценят високо. Казват, че бил вълк единак, но и красавец.

Вътрешният телефон избръмча тихо. Генерал Г. вдигна слушалката, изслуша краткото донесение и нареди: „Донесете го“. На вратата се почука. Влезе адютант с обемието досие в твърда папка. Прекоси залата и постави папката на бюрото пред генерала, след което излезе, като безшумно затвори вратата след себе си.

Папката беше с лъскави черни корици. От горния десен до долния ляв ъгъл минаваше тънка бяла лента. Отгоре вляво бяха изписани с бяло буквите „С. С.“, а под тях — „Съвършено секретно“. В средата с бели букви бе изписано ясно: „Джеймс Бонд“, а отдолу — „Английски шпионин“.

Генерал Г. отвори папката и извади голям плик със снимки, които изсипа върху стъклената повърхност на бюрото. Заразглежда ги една по една — внимателно, понякога с извадената от чекмеджето лупа, след което ги подаде през бюрото на Никитин, който им хвърли един поглед и ги предаде по-нататък.

Първата бе от 1946 г. На маса пред обляно в слънце кафене седеше млад мургав мъж. До него на масата имаше висока чаша и сифон. Дясната му ръка лежеше върху масата, а цигарата между пръстите ѝ бе отпусната небрежно от ръба на масата. Прехвърлил бе крак връз крак в онази типично английска поза — десният глезен върху лявото коляно, стиснат с лявата ръка. Нехайна поза. Мъжът явно не подозираше, че го снимат от около седем метра.

Следващата бе от 1950 г. — лице и рамене — размазани, но на същия човек. Направена бе от непосредствена близост и Бонд гледаше към нещо — вероятно лицето на фотографа — току над обектива, с внимателно присвити очи. Миниатюрен фотоапарат в ревера, реши генерал Г.

Третата бе от 1951 г. Същият мъж, в тъмен костюм, гологлав, вървеше по широка безлюдна улица и бе сниман отляво, съвсем отблизо. Минаваше покрай магазин със спуснати кепенци и с табела „Charcuterie“^[1]. Изглеждаше забързан. Ясно очертаният профил сочеше право напред, а по чупката на десния лакът можеше да се предположи, че дясната му ръка е в джоба на палтото. Генерал Г. си помисли, че вероятно е направена от автомобил. Решителният поглед на мъжа, целенасочеността на крачещата фигура му се сториха опасни, сякаш се бе забързал към нещо лошо, ставащо по-нататък по улицата.

Четвъртата, последна снимка бе обозначена „Пасп. 1953“. В долния десен ъгъл се виждаше крайче от кралския герб и буквите „... ШНИТЕ РАБОТИ“ в сегмент от кръг. Снимката, увеличена до кабинетен формат, вероятно бе правена на граничен пункт или от администратора на някой хотел, където Бонд е предал паспорта си. Генерал Г. разгледа лицето внимателно през лупата.

Беше смугло, гладко обръснато, с белеещ се десетсантиметров белег върху загорялата от слънце кожа на дясната буза. Очите под правите, доста дълги черни вежди бяха раздалечени. Косата — черна, с път отляво, бе сресана небрежно така, че над дясната вежда падаше дебела черна запетайка. Удълженият прав нос се спускаше към късата горна устна, под която имаше широка и фино очертана, но жестока уста. Линията на челюстта бе права и решителна. Картината се дооформяше от отрязъка от тъмен костюм, бялата риза и черната плетена вратовръзка.

Генерал Г. отдалечи снимката от очите си. Решителност, властност, безмилостност — тези качества бяха видими. Какво друго ставаше в душата на мъжа, не го интересуваеше. Пусна и тази снимка по масата и се залови с досието, като хвърляше бърз поглед надолу по страницата и рязко обръщаше на следващата.

Снимките се върнаха при него. Отбеляза с пръст докъде е стигнал и за миг вдигна очи.

— Опасна личност — рече мрачно. — И от биографията си личи. Ще ви зачета извадки. След това ще трябва да решим. Времето напредва.

Върна се на първата страница и започна бързо да цитира нещата, които го впечатляваха.

Малко име: ДЖЕЙМС. Ръст: 183 сантиметра, тегло: 76 килограма; строен; очи: сини; коса: черна; отвесен белег на дясната буза и на лявото рамо; следи от пластична операция върху лявата ръка (вж. Приложение „А“); всестранно развит спортист; майстор в стрелбата с пистолет, бокса и хвърлянето на нож; не използва дегизация. Езици: френски и немски. Интензивен пушач

(заб.: специални цигари с три златни пръстена); пороци: пие, макар и умерено, и жени. Минава за неподкупен.

Генерал Г. прескочи една страница, след което продължи:

Този човек не се разделя с автоматичния си пистолет „Берета“ .25, който носи в кобур под лявата мишница. Пълнителят съдържа осем патрона. Понякога носи прикрепен към лявата ръка нож; използвал е обувки със стоманени носове; познава основните хватки на джудото. По принцип се сражава упорито и издържа на силна болка (вж. Приложение „Б“).

Генерал Г. прехвърли още няколко страници с откъси от агентурните донесения, от които бяха взети данните. Стигна до последната страница преди приложенията, в които се разглеждаха подробно случаите с участието на Бонд. Плъзна поглед до края и прочете:

Извод. Този човек е опасен професионален терорист и шпионин. Работи за британския „Сикрет сървис“ от 1938 г., като в момента (вж. досие „Хайсмит“ от декември 1950 г.) носи таен служебен номер „007“. Двете нули означават агент, отнел човешки живот и имащ привилегиите да убива при изпълнение на служебни задачи. Смята се, че само още двама британски агенти имат това право. Показателен за стойността му като агент е фактът, че още през 1953 г. е удостоен с ордена „Св. св. Михаил и Георги“, който обикновено се присъжда на служители на „Сикрет сървис“ при пенсионирането им. Всяка среща с него в бойна обстановка задължително да се докладва в пълни подробности на ръководството (вж. Правилниците на СМЕРШ, МГБ и ГРУ след 1951 г.).

Генерал Г. затвори папката и решително удари с длан по нея.

— Е, другари. Съгласни ли сте?

— Да — каза полковник Никитин, и то гръмко.

— Да — отвърна генерал Славин с уморен глас.

Генерал Воздвиженски си разглеждаше ноктите. От убийства му беше дошло до гуша. Животът в Англия му бе харесал.

— Ами, да — рече. — Предполагам.

Ръката на генерал Г. вдигна вътрешния телефон. Обади се адютантът.

— Смъртна присъда — каза строго генералът. — Издадена на името на „Джеймс Бонд“. — Повтори името буква по буква. — Описание: английски шпионин. Престъпление: държавен враг. — Остави слушалката и се облегна на стола. — Сега остава да замислим подходяща конспирация. И то такава, която в никакъв случай да не се провали! — Мрачно се усмихна. — Не можем да си позволим нов „случай Хохлов“.

Вратата се отвори. Влезе адютантът с яркожълт лист хартия. Постави го пред генерал Г. и излезе. Генералът плъзна поглед по страницата и в началото на празното пространство най-отдолу написа: „Да се унищожи. Грубозабойшиков.“ Подаде листа на човека от МГБ, който го прочете и допълни: „Да бъде убит. Никитин“, след което го побутна към началника на ГРУ, който от своя страна резолира: „Да бъде убит. Славин.“ Един от адютантите подаде листа на цивилния, седнал до представителя на РУМИД. Мъжът го сложи пред генерал Воздвиженски и му протегна писалка.

Генерал Воздвиженски внимателно прочете листа. Бавно вдигна поглед към генерал Г., който не го изпускаше от очи, и без да поглежда надолу, надраска „Да бъде убит“ — някъде под останалите парафи, след което, се подписа. Отдръпна ръце от листа и се изправи.

— Това ли е всичко, другарю генерал?

Бутна стола си назад. Генерал Г. бе доволен. Инстинктът му за този човек излезе верен. Ще нареди да го държат под око и ще сподели съмненията си с генерал Серов.

— Един момент, другарю генерал — отвърна. — Искам да добавя нещо към присъдата.

Върнаха му листа. Извади писалка и задраска онова, което бе написал. Започна да пише отново, като бавно произнасяше на глас:

— Да бъде убит ПО УНИЗИТЕЛЕН НАЧИН. Грубозабойшчиков. Вдигна поглед и се усмихна приятно на компанията.

— Благодаря, другари. Това е всичко. Ще ви уведомя за решението на Президиума по нашето предложение. Лека нощ.

След като съвещаващите се си тръгнаха, генерал Г. стана, протегна се и шумно се прозя, но без да отваря докрай уста. После отново седна зад бюрото, изключи магнетофона и позвъни на адютанта си. Той влезе и застана до бюрото.

Генерал Г. му подаде жълтия лист.

— Незабавно го изпратете на генерал Серов. Открийте къде е Кронщайн и наредете да го докарат с кола. Дори ако си е легнал вече. Незабавно да дойде. От Втори отдел знаят къде да го търсят. А след десет минути искам да се срещна с полковник Клеб.

— Слушам, другарю генерал.

Адютантът излезе.

Генерал Г. вдигна слушалката на ВЧ-уредбата и поиска да го свържат с генерал Серов. Говори тихо в продължение на пет минути. Накрая завърши:

— Предстои ми да възлага задачата на полковник Клеб и на плановика Кронщайн. Ще набележим подходяща конспирация, а утре ще ми докладват подробни предложения. Одобрявате ли, другарю генерал?

— Да — чу се тихият глас на члена на Върховния съвет генерал Серов. — Убийте го. Но да се получи едно прекрасно изпълнение. Президиумът ще одобри решението утре сутринта.

Връзката се прекъсна. Иззвъня вътрешният телефон. Генерал Г. вдигна слушалката, каза „да“ и я остави.

След миг адютантът отвори голямата врата, застана в рамката ѝ и обяви:

— Полковник Клеб.

В залата влезе жабешка фигура в маслиненозелена униформа с една-единствена червена лентичка — ордена „Ленин“ — и отривисто се приближи към бюрото.

Генерал Г. вдигна очи и посочи най-близкия стол до заседателната маса.

— Здравейте, другарю полковник.

Дундестото лице се размаза в захаросана усмивка:

— Здраве желаем, другарю генерал.

Началникът на Втори отдел, отговарящ в СМЕРШ за операциите и екзекуциите, подръпна нагоре полата си и седна.

---

[1] Месарница (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

ЦАРЯТ НА ЛЕДЕНОТО СПОКОЙСТВИЕ

Циферблатите на двойния часовник в своята лъскава куполообразна обвивка държаха под наблюдение шахматната дъска като очите на огромно морско чудовище, надничащо над масата, за да гледа играта.

Всеки циферблат сочеше някакво свое време. Часовникът на Кронщайн показваше един без двадесет. Под него отброяващото секундите дълго червено махало се люлееше в насечено темпо, а часовникът на противника бе спрял с увиснало неподвижно махало. Но за сметка на това часовникът на Махаров сочеше един без пет. Изгубил бе много време в мителшпила и сега му оставаха само пет минути. Изпаднал бе в лош цайтнот и бе загубен, ако Кронщайн не направеше някоя идиотска грешка, което бе немислимо.

Кронщайн седеше неподвижен, с изправен гръб и със злобно непроницаемия израз на папагал. Лактите му се опираха о масата, а едрата му глава тежеше върху юмруците, които притискаха бузите и придаваха на свитите му устни нацупен, но високомерен и надменен вид. Леко дръпнатите му черни очи под широките изпъкнали вежди съзерцаваха печелившата позиция с непоклатимо спокойствие. Зад тази маска обаче кръвта пулсираше в мозъка му като динамо, а дебелият колкото червей вена на дясното му слепоочие показваше пулс над деветдесет. През последните два часа и десет минути бе загубил половин килограм от собственото си тегло, а призракът на някой грешен ход все още държеше една ръка на гърлото му. Но и за Махаров, и за зрителите той си оставаше „царят на леденото спокойствие“. Сравняваха стила му на игра с човек, който яде риба: най-напред обелва кожата, после отделя костите и чак накрая я изяжда. От две години Кронщайн бе шампионът на Москва, сега за трети път се бореше във финалите и победа в този му мач го правеше претендент за гротмайсторското звание.

В морето от тишина около обградената с шнур маса не присъстваше нито звук, ако се изключеха тракащите стъпки на

часовника на Кронщайн. Двамата съдии седяха неподвижни във високите си столове. И те, като Махаров, усещаха, че следващият ход ще е довършващият. Кронщайн бе въвел една блестяща новинка в меранския вариант на отказан дамски гамбит. Махаров се бе борил до двадесет и осмия ход, но именно тогава пропиля много време. Май тогава сбърка, а може би и след това — на тридесет и първия и тридесет и третия ход. Кой можеше да каже? Срещата седмици наред щеше да се обсъжда по цяла Русия.

От претъпканата трибуна срещу дъската на финалистите се донесе въздишка. Кронщайн бе отместил бавно дясната си ръка от бузата и я бе протегнал над дъската. Палецът и показалецът му се отвориха като щипката на розов рак, след това се спуснаха. Фигурата в ръката се премести нагоре, после встрани, накрая надолу. После ръката бавно се върна към лицето.

Зрителите зашумяха и зашепнаха, когато на голямото стенно табло преместването на един от триметровите плакати повтори четиридесет и първия му ход. Ето я победата!

Кронщайн се протегна бавно да натисне лостчето под часовника. Червеното му махало спря. Часовникът му сочеше един без петнадесет. В същия миг махалото на Махаров се оживи и подхвана своя шумен, неумолим ритъм.

Кронщайн се облегна назад. Положи длани върху масата и хладно изгледа лъсналото наведено лице на мъжа отсреща; прекрасно знаеше какво изпитва, защото сам навремето бе изживявал загуби; онзи сега се гърчеше като затисната с харпун змиорка. Махаров — шампионът на Грузия. Е, утре другарят Махаров можеше да си замине за Грузия — да си стои там. Във всеки случай не му бе писано да се мести със семейството си в Москва.

Някакъв цивилен се наведе, за да мине под шнура, и пошепна нещо на единия от съдиите. Подаде му бял плик. Съдията поклати глава и посочи часовника на Махаров, който вече сочеше един без три. Но цивилният прошепна нещо съвсем кратко, което накара съдията да кимне мрачно е глава. Удари ръчния си звънец.

— Получи се спешно лично съобщение за другаря Кронщайн — обяви той по микрофона. — Три минути почивка.

През залата премина негодувание. Това, че Махаров учтиво вдигна очи от дъската и остана неподвижно втренчен във високия

купол на тавана, не значеше нищо. Зрителите знаеха много добре, че позицията се е запечатала в главата му. Триминутната почивка просто даваше на Махаров три допълнителни минути за мислене.

И Кронщайн изпита същата пронизваща досада, но лицето му остана безизразно, докато съдията слизаше от столчето, за да му подаде неадресирания плик. Кронщайн го разкъса с палец и извади анонимния лист хартия. С така добре познатите му едри машинописни букви му съобщаваха: „ЯВЕТЕ СЕ НЕЗАБАВНО“. Никакъв подпис, никакъв адрес.

Кронщайн сгъна листа и внимателно го мушна във вътрешния си джоб. По-късно щяха да си го вземат от него и да го унищожат. Вдигна поглед към лицето на цивилния, застанал зад съдията. Очите го гледаха нетърпеливо и заповеднически. Да вървят по дяволите, каза си Кронщайн. Нямаше пък да се откаже, когато му оставаха само три минути. Немислимо беше. Обида за масовия спорт. Но докато показваше с жест на съдията, че играта продължава, усети в себе си някакво потръпване и се постара да избегне погледа на цивилния, все още стоящ в напрегната неподвижност в ограденото от шнура пространство.

Звънецът издрънча: „Играта продължава“.

Махаров бавно сведе глава. Стрелката на часовника му се плъзгаше покрай кръглия час, а той все още бе жив.

В себе си Кронщайн продължи да трепери. Постъпката му бе нещо нечувано за служител на СМЕРШ, нито пък на коя да е друга държавна служба. Нямаше начин да не пуснат рапорт. Грубо неподчинение. Неизпълнение на дълга. Какви можеха да са последствията? Най-малкото едно конско от генерал Г. и вписване в досието му. А най-много? Кронщайн не можеше да си представи. Не смееше и да си помисли. Дори и да спечелеше, сладостта на победата вече горчеше на езика му.

Но краят бе дошъл. С пет секунди, оставащи му по часовника, Махаров едва вдигна погледа си на победен човек до нивото на начупените устни на противника и направи краткия, официален поклон на предаващия се. При двойния звън на съдийския часовник публиката се изправи на крака с бурно ръкопляскане.

Кронщайн се изправи и се поклони на своя съперник и на съдиите, а накрая отправи дълбок поклон и към зрителите. След това, с

цивилния по петите, се гмурна под шнура и грубо си запроправя път през тълпата приветстващи го поклонници към главния изход.

Насред широката улица „Пушкин“ пред турнирната зала с неизгасен двигател го чакаше, както винаги, анонимна черна лимузина „ЗИК“. Кронщайн седна отзад и затвори вратата.

Едновременно със скачането на цивилния на стъпенката, за да се мушне на предната седалка, шофьорът включи на скорост и отфуча по улицата.

Кронщайн съзнаваше безсмислието да се извинява на охраняващия го цивилен. Пък и щеше да е уставно нарушение. В края на краищата самият той завеждаше плановия отдел на СМЕРШ и имаше почетното звание полковник. А за ума му организацията бе готова да плати диаманти. Може би щеше да му се удаде да се измъкне с приказки от кашата. Загледа през прозореца тъмната улица, вече мокра от минаващата нощна смяна чистачи, и се замисли върху защитата си. След малко излязоха на правата улица, в чийто край луната тичаше между луковиците на Кремъл, и ето че пристигнаха.

Като предаваше Кронщайн на адютанта, цивилният му пхна и някакво листче. Адютантът му хвърли бегъл поглед, след което изглежда Кронщайн с полувдигнати вежди. Кронщайн отвърна спокойно на погледа, без да каже нищо. Адютантът сви рамене, вдигна вътрешния телефон и съобщи за пристигането му.

След като влязоха в голямата зала и Кронщайн бе поканен с жест да седне, при което кимна в отговор на беглата усмивка на полковник Клеб, адютантът отиде до генерал Г. и му подаде листчето. Генералът го прочете и впери строг поглед в Кронщайн. Не откъсна очи от него, докато адютантът излезе през вратата. След като тя се затвори, генерал Г. отвори уста и тихо попита:

— Е, другарю?

Кронщайн бе спокоен. Бе намислил думите, с които да се измъкне. Заговори тихо, но властно:

— За обществеността, другарю генерал, аз съм професионален шахматист. Тази вечер за трети пореден път спечелих шампионата на Москва. Както ми оставаха само три минути, дори да ми бяха съобщили, че някой коли жена ми пред входа на турнирната зала — пръст нямаше да мръдна да я защитя. И публиката го знае. Те са не по-малко предани на играта от мен. Ако тази вечер се бях признал за

победен и хукнех още с получаването на бележката, пет хиляди души щяха незабавно да се досетят, че само ведомство като това е в състояние да издаде подобна заповед. Ключките щяха да се развихрят. В бъдеще щяха да ме наблюдават за нови признаци. Това би разрушило цялата ми легенда. Изчаках да минат трите минути, преди да тръгна, единствено в интерес на Държавна сигурност. Макар че и сега прибързаното ми оттегляне ще даде повод за куп приказки. Ще трябва да кажа, че едно от децата ми е тежко болно. Ще трябва да го вкарам в болница за една седмица в потвърждение на думите си. Най-дълбоко моля за извинение, че се забавих при изпълнението на заповедта. Самото решение не бе никак лесно. Направих това, което смятам, че най-добре защитава интересите на ведомството.

Генерал Г. погледна замислено в черните дръпнати очи. Виновен бе, но пледоарията му бе стабилна. Прочете още веднъж листчето, сякаш да прецени пак размера на провинението, след което извади запалката си и го изгори. Пусна последното пламтящо ъгълче върху стъклената повърхност на бюрото, откъдето издуха пепелта встрани, върху пода. Не издаде с нито една дума мислите си, но на Кронщайн изгарянето на доказателствата му стигаше. Сега нищо нямаше да впишат в досието му. Испита облекчение и признателност. Щеше да посвети цялата си изобретателност на поставената му задача. Генералът бе извършил акт на височайше опрощение. Кронщайн щеше да се отплати с цяла монета — умствените си способности.

— Подайте снимките, другарю полковник — каза генерал Г. така, сякаш изобщо не бе имало военен съд. — Става дума за следното...

Пак смърт, помисли си Кронщайн, докато генералът говореше, а самият той проучваше смуглото и безмилостно лице, гледащо го спокойно от увеличената паспортна снимка. Докато слушаше с половин ухо думите на генерала, запамети характеристиката: Английски шпионин. Да стане голям скандал. Без съветско участие. Убиец специалист. Слабост към жените (т.е. не е хомосексуалист, рече наум Кронщайн). Пие (нищо не е казано за наркотици). Неподкупен (не се знае. Всеки си има цената). Разходите — без значение. Необходимо оборудване и персонал на разположение от всички разузнавателни ведомства. Срок за успешно провеждане на операцията — три месеца. Сега се искат общи идеи. Подробности по-нататък.

Генерал Г. впи пронизващия си поглед в полковник Клеб.

— Каква е първоначалната ви реакция, другарю полковник?

Квадратните стъкла на очилата без рамка блеснаха на светлината на полилея, когато жената, наведена съсредоточено напред, се изправи и погледна над бюрото към генерала. Бледите ѝ влажни и мокри устни под никотиново оцветения мъх се разтвориха и заработиха бързо нагоре-надолу, докато жената изложи своите възгледи. Лицето отвъд масата и квадратното, безизразно отваряне и затваряне на устните напомняха на Кронщайн за дървеното бръщолеване на някоя марионетка.

Гласът бе дрезгав и равен, без намек за чувства:

— ... напомня донякъде случая Столценберг. Ако си спомняте, другарю генерал, и тогава ставаше дума да унищожим едновременно репутация и живот. Тогава работата бе по-проста. Шпионинът се оказа перверзен. Ако си спомняте...

Кронщайн престана да я слуша. Всички тези случаи му бяха познати. Бе ръководил планирането на повечето от тях, та сега бяха подредени в паметта като варианти на различни гамбити. Със затворени уши се залови вместо това да изучава лицето на тази отвратителна жена и да се мъчи да познае колко още време щеше да издържи в работата си и колко щеше да му се наложи да работи с нея.

Отвратителна ли? Кронщайн не се интересувахе от хората, та дори и от собствените си деца. От речника му отсъстваха и думи като „добро“ и „лошо“. За него всички хора бяха шахматни фигури. Интересувахе го единствено как реагират на ходовете на другите фигури. Основната му работа — да предугажда тези реакции — изискваше да е запознат с индивидуалните им характеристики. Вродените им инстинкти бяха неизменни. Самосъхранение, секс и стадийният инстинкт — в този ред. По темперамент биваха сангвиници, флегматици, холерици и меланхолици. Именно темпераментът на отделното лице определя до голяма степен относителната сила на емоциите и чувствата му. Характерът е склонен да зависи силно от възпитанието и — независимо от твърденията на Павлов или на бихейвиористите — до известна степен и от характера на родителите. Естествено, животът и поведението на хората се определяха отчасти и от собствената им физическа сила или слабост.

Зареден с тези основни класификации, хладният ум на Кронщайн се съсредоточи върху жената от другата страна на масата.

Стотици пъти я бе преценявал, но сега им предстояха седмици съвместна работа, та не бе никак лошо да опресни спомените си, за да не бъде изненадан от нахлуването на някакъв човешки елемент в съдружието им.

Разбира се, Роза Клеб се отличаваеше със силна воля да оцелее, инак нямаше да стане една от най-властните жени в държавата — и категорично най-страшната. Възходът ѝ, спомни си Кронщайн, бе започнал през Испанската гражданска война. По онова време, като двоен агент, внедрен в ПОУМ т.е. действаща в полза на московското ОГПУ и на комунистическото разузнаване в Испания, — бе станала дясната ръка, а според някои слухове и нещо като любовница — на своя шеф, прочутия Андреас Нин. Работила бе с него от 1935 до 1937 година. Тогава той падна убит по заповед от Москва — а според някои слухове убиецът бе тя. Вярно или не, оттогава тя бе напреднала бавно, но сигурно по стълбицата на властта, преживявайки пътем неудачи, войни и всички чистки благодарение на това, че не сключваше съюзи и не се присъединяваше към фракции, докато най-последно, след смъртта на Берия през 1953 г., кървавите ѝ ръце сграбчиха стъпалото тъй близо до самия връх — ръководството на оперативния отдел на СМЕРШ.

При това, разсъждаваше Кронщайн, до голяма степен успехът ѝ се дължеше на особеността на втория ѝ най-важен инстинкт — сексуалния. Несъмнено бе, че Роза Клеб принадлежи към най-редкия от всички сексуални видове. Беше безполова. Кронщайн бе убеден в това. Косвените свидетелства от различни мъже и — да — от жени бяха достатъчно убедителни. Самият акт можеше да ѝ достави удоволствие, но инструментът бе без значение. За нея сексът не бе нищо повече от някакъв сърбеж. И именно тази ѝ психологическа и физиологическа неутралност изведнъж я разтоварваше от толкова много човешки емоции, чувства и желания. Половата неутралност бе същината на човешката студенина. Велико и прекрасно нещо е да си роден такъв.

У нея не трябваше да присъства и стадният инстинкт. Стремешът ѝ към власт налагаше да е вълк, а не овца. Беше единак, но не изпитваше никога самота, тъй като не намираще за нужна топлината на нечия компания. По отношение на темперамента явно следваше да е флегматик — невъзмутима, издръжлива на болка, мудна. Мързелът е най-силният ѝ порок, реши Кронщайн. Трудно ще е сутрин човек да я

измъкне от топлото ѝ като кочина легло. Личните ѝ навици сигурно са немарливи, дори нечистоплътни. Един поглед към интимния ѝ живот — докато си почива, снела от себе си униформата — не би бил никак приятен, помисли си Кронщайн. Издутите напред устни на шахматиста се отблъснаха от тази мисъл, а умът му забърза напред и като прескочи характера ѝ, който със сигурност бе коварен и силен, се спря върху външния ѝ вид.

Предполагаше, че Роза Клеб е на около четиридесет, съдейки по датата на Испанската гражданска война. Беше ниска, около един и шестдесет и пет, набита, с много силни за жена пълни ръце, къс врат и прасци на дебелия крак, обути в бозави рипсени чорапи. Дявол знае какви са ѝ гърдите, помисли си Кронщайн, но издутината на униформата, положена върху масата, приличаше на разлята торба с пясък, а фигурата ѝ — общо взето, като се вземат предвид и крушовидните бедра — можеше да се оприличи единствено на виолончело.

Плетачките от времето на Великата френска революция^[1] сигурно са имали лица като нейното, реши Кронщайн, облегна се на стола и леко килна настрани глава. Изтъняващата оранжева коса, стегната отзад в плътен, гнусен кок; блестящите жълто-кафяви очи, втрещени студено в генерал Г. през стъклени осторъби квадрати, и клиновидният посипан с пудра едропорест нос; влажната като сифон на мивка уста, която продължаваше да се отваря и затваря, сякаш някои я контролира с жици изпод брадата. И онези францужойки, дето са седели и плетели и бърбурели, докато гилотината падала с трясък, сигурно са имали същата такава бледа и дебела гъша кожа, провиснала на дребни гънки под очите, по ъглите на устата и под долната челюст, същите едри селски уши, същите стегнати и твърди грапави юмручета, като боздугани, които в случая с рускинята в момента бяха стиснати яко върху червеното кадифе на масата от двете страни на големия вързоп гърди. И лицата им трябва да са имали същия израз, каза си Кронщайн, на студенина, жестокост и сила като тази — е, нямаше как, налагаше му се да си позволи изпълнен с чувства епитет тази отвратителна жена от СМЕРШ.

— Благодаря, другарю полковник, за ценния разбор на положението. Имате ли нещо да добавите, другарю Кронщайн? Моля ви, накратко. Вече е два часът, а ни чака тежък ден.

Очите на генерал Г. — кървясали от умора и безсъние, фиксираха неотклонно над бюрото бездънните кафяви езера под изпъкналото чело. На този не бе нужно да му се казва да е кратък. Кронщайн поначало не бе приказлив, но всяка негова дума бе по-ценна от цяла реч на някои друг служител.

Кронщайн бе взел решение, в противен случай не би си позволил да се занимава мислено толкова време с тази жена.

Бавно отметна глава и се втренчи в празнотата на тавана. Гласът му бе изключително мек, но с онази властност, която налага пълно внимание.

— Другарю генерал, един французин на име Фуше — до известна степен ваш предшественик — е забелязал, че няма смисъл да убиваш някого, ако едновременно с това не разрушиш и доброто му име. Да се убие този Бонд е лесна работа. Всеки платен български убиец може да го свърши, ако му се дадат точни указания. По-важна и по-трудна ще е втората част на операцията — разбиването на репутацията на Бонд. На този етап единственото, което ми е ясно, е, че работата трябва да стане извън Англия, и то в страна, където имаме влияние върху печата и радиото. Ако попитате как ще го накараме да дойде, ще ви отговоря, че ако примамката е важна, а той е единственият човек, способен да я поеме, ще го изпратят, където и да било. За да маскираме клопката, можем евентуално да заложим някаква по-ексцентрична примамка, нещо по-необичайно. Англичаните силно се гордеят с ексцентричността си и охотно ще приемат подобно предизвикателство. Бих заложил на такъв психологически анализ, че ще изпратят толкова важен агент подир примамката.

Кронщайн направи пауза. Сведе глава така, че погледът му да минава точно над рамото на генерал Г.

— Ще се заема с изобретяването на такава клопка — рече с безразличие. — Засега мога само да кажа, че ако успеем да примамим жертвата, вероятно ще ни е нужен убиец с перфектни знания по английски език.

Погледът на Кронщайн се премести върху червената повърхност на масата. Замислено, сякаш бе опрял до същността на проблема, добави:

— Ще ни трябва също така една надеждна и изключително красива млада жена.

---

[1] Жени от простолудието, които плетели, докато присъствали на събранията на Конвента и на екзекуциите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

КРАСИВАТА ПРИМАМКА

Седнала до прозореца на единствената си стая, загледана в спокойната юнска вечер към първите розови отблясъци на залеза, отразяващи се в прозорците през улицата, към далечната луковица на една църква, която пламтеше като факла над нащърбения хоризонт на московските покриви, ефрейторът от Държавна сигурност Татяна Романова реши, че по-щастлива не е била никога в живота си.

Щастието ѝ не бе от романтично естество. Нямаше нищо общо с бурното начало на нова любов — дните и седмиците преди появата на първото малко облаче сълзи на хоризонта. Бе кроткото, избистрено щастие на сигурността, на възможността да посрещнеш спокойно бъдещето, подсилени от непосредствените събития — похвалата, която бе получила следобед от професор Деникин, аромата на вкусната вечеря, носещ се от електрическата печка, любимия ѝ прелюд към „Борис Годунов“ в изпълнение на Московския държавен оркестър, който звучеше по радиото, а на всичко отгоре — красотата на факта, че бе дошъл краят на дългата зима и кратката пролет и вече бе юни.

Стаята ѝ бе една от кутийките в огромния блок на улица „Садовая-Черногрязкая“, в който се помещава женското ведомствено общежитие на Държавна сигурност. Строена от затворници и завършена през 1939 г., хубавата осеметажна сграда съдържа 2000 стаи, много от които, включително и нейната, на третия етаж, не представляваха нищо повече от квадратна кутийка с телефон, студена и топла вода, една-единствена крушка, с ползване на обща баня и тоалетна, докато други, на последните два етажа, представляваха дву и тристайни апартаменти със самостоятелни тоалетни. Обитаваха ги жените с високи звания. Изкачването в сградата ставаше в строго съответствие със званието, та на ефрейтор Романова ѝ предстоеше да мине през сержант, лейтенант, капитан, майор и подполковник, докато стигне до полковнишкия рай на осмия етаж.

Но бог ѝ бе свидетел, че е доволна и от сегашното си положение. Месечна заплата от 1200 рубли (30 на сто повече, отколкото щеше да

получава, в което и да е друго министерство), самостоятелна стая; евтина храна и дрехи от „затворените магазини“ на партера на общежитието; най-малко два билета от месечната квота на министерството за балет или опера; цели две седмици платен отпуск всяка година. И най-важното — сигурна и перспективна работа в Москва, а не в някой ужасен провинциален град, където по цели месеци нищо не се случва и където пускането на нов филм или пристигането на някой пътуващ цирк са единственият повод човек да не прекара вечерта в леглото.

Разбира се, работата в МГБ изискваше и определени жертви. Униформата те отделяше от останалия свят. Хората се бояха, което не подходеше на природата на повечето момичета, а обществените контакти се ограничаваха в рамките на други момичета и мъже от МГБ, за един от които щеше да се омъжи, като му дойде времето, за да си осигури оставането в министерството. А и работеха като дяволи — от осем до шест, пет и половина дни седмично, с почивка от някакви си четиридесет минути за обяд в стола. Но пък храната беше добра, питателна, което ѝ позволяваше да вечеря по-скромно и да пести за самуреното палто, което един ден щеше да замени вече силно износената ѝ сребърна лисица.

При мисълта за вечерята ефрейтор Романова стана от стола до прозореца и отиде да надникне в тенджерата с гъстата супа с няколко парченца месо и сушени гъби на прах, с която щеше да вечеря. Почти готова бе и издаваше прекрасен аромат. Изключи котлона и остави тенджерата да покъкри, докато се измиеше и почистеше, както я бяха учили още като малка.

Докато бършеше ръцете си, се огледа в голямото овално огледало над мивката.

Навремето един неин ухажор ѝ бе казал, че прилича на Грета Гарбо. Глупости! И все пак тази вечер наистина изглеждаше добре. Хубава тъмнокафява лъскава коса, сресана назад над високото чело и падаща тежко почти до раменете, където крайчетата ѝ леко се извиваха (по едно време и Гарбо е носела такава прическа и ефрейтор Романова призна пред себе си, че я бе копирала от нея), хубава и мека светла кожа с блясък на слонова кост по скулите; раздалечени, хоризонтално разположени очи с възможно най-наситения син цвят под прави естествени вежди (затвори очи едно подир друго. Е, миглите ѝ

наистина бяха доста дълги), прав и леко властен нос, а под него — устата. Какво ѝ беше на устата? Прекалено широка? Май изглеждаше ужасно голяма, като се усмихнеше. Усмихна се на себе си в огледалото. Да, широка беше, но и на Гарбо не бе по-малка. Поне устните ѝ бяха плътни и добре очертани. В ъглите им имаше намек за усмивка. Не можеше в никакъв случай да се нарече студена уста! А овалът на лицето ѝ? Не беше ли прекалено дълъг? Брадичката ѝ не бе ли малко прекалено заострена? Изви глава встрани, за да се види в профил. Тежката завеса на косата ѝ се люшна пред дясното ѝ око така, че се наложи да я отметне назад с ръка. Е, брадичката ѝ бе изпъкнала, но поне не беше остра. Обърна се отново към огледалото, взе четката и се захвана с дългата тежка коса. Грета Гарбо! Явно изглеждаше добре, иначе нямаше толкова много мъже да ѝ го казват, да не говорим за момичетата, които постоянно идваха да се съветват с нея за лицата си. Но пък чак филмова звезда — и при това прочута! Оплези се на себе си в огледалото и отиде да вечеря.

Всъщност ефрейтор Романова беше изключително красиво момиче. И то не само в лице. Високото стегнато тяло имаше привлекателна походка. Беше посещавала балетната школа в Ленинград една година, но трябваше да се откаже, след като надрасна с цели три сантиметра установената граница от един и шестдесет и седем. В школата я бяха научили на хубава стойка и походка. Имаше и прекрасен здрав вид благодарение на любовта си към фигурното пързаляне, което тренираше по цяла година на ледената пързалка „Динамо“ и вече бе стигнала до първия женски отбор на дружеството. Ръцете и гърдите ѝ бяха без грешка. Някой пурист не би одобрил задника ѝ. Заякналите от тренировките мускули бяха заличили гладката женствена извивка, та сега — закръглен отзад и с плоски и твърди страни стърчеше като мъжки.

Ефрейтор Романова бе обект на възхищение далеч извън пределите на отдела английски преводачки към Централната картотека на МГБ. Всеобщото мнение бе, че скоро ще я забележи някой висш офицер и ще я измъкне безапелационно от скромния отдел, за да я направи своя любовница, а ако станеше неизбежно — и своя съпруга.

Момичето изсипа гъстата супа в малка порцеланова купичка, изрисувана около ръба с вълци, преследващи галопираща шейна, натроши вътре малко черен хляб, седна на стола до прозореца и

започна бавно да яде с лъскавата лъжичка, която бе пхнала тайно в чантичката си преди няколко седмици след една весела вечер в хотел „Москва“.

След като приключи, изми посудата, отпусна се пак на стола, запали първата си цигара за деня (в Русия нито едно уважаващо себе си момиче не пуши на обществени места, освен ако е ресторант, а ако пушеше на работа, щяха незабавно да я уволнят) и зачака с нетърпение да свърши стържещото изпълнение на някакъв туркменски оркестър. Каква отвратителна ориенталщина пускаха — само и само да са доволни кулаците в далечните варварски републики! Не можеха ли да пуснат нещо „културно“? Малко модерен джаз или нещо класическо. Отвратително изпълнение. И най-вече ужасно старомодно.

Телефонът рязко извънтя. Отиде да намали радиото, след което вдигна слушалката.

— Ефрейтор Романова?

Гласът бе на любимия ѝ професор Деникин. Но в извънработно време винаги я наричаше Татьяна, та дори и Таня. Как трябваше да го разбира?

Момичето застана нащрек.

— Да, другарю професор.

Гласът в слушалката звучеше необичайно и студено.

— След петнадесет минути, в осем и тридесет, трябва да се явите при другаря полковник Клеб от Втори отдел. Ще я намерите в апартамента ѝ, номер хиляда осемстотин седемдесет и пет, на осмия етаж във вашата страда. Ясно ли е?

— Да, другарю професор. Но защо... Какво е станало?

Необичайният напрегнат глас на професора ѝ я прекъсна.

— Това е всичко, другарю ефрейтор.

Момичето отдалечи слушалката от лицето си. Втренчи в нея трескав поглед, сякаш искаше да изцеди още думи от черните ѝ дупчици.

— Ало! Ало!

Безмълвната слушалка продължи да немее. Усети, че от стискане я заболя ръката и китката. Бавно се наведе и постави слушалката на мястото ѝ.

Остана още миг така, смразена, вперила немиждащ поглед в черния апарат. Дали да не му позвъни тя? Не, изключено е. Беше ѝ

говорил по този начин, защото знаеше не по-зле от нея, че всеки разговор, било той вътрешен или външен, се подслушва или записва. Точно затова не бе казал нито една излишна дума. Касаше се за държавна тайна. Когато някой трябваше да предаде нещо от този род, правеше го колкото се може по-бързо, с възможно най-малкото думи, и си измиваше ръцете. Отървал се бе от ужасната карта. Дамата пика бе вече у друг. Ръцете му пак бяха чисти.

Момичето вдигна ръка към отворената си уста и захвапа кокалчетата си, все още втрещена в телефона. За какво я викаха? Какво бе сбъркала? Отчаяно зарови из отминалите дни, месеци, години. Да не би да е допуснала някаква ужасна грешка в работата си, а те да я бяха разкрили? Да не беше казала нещо против държавата, някой виц, за който да са доложили? Никога не бе изключено. Но какво точно бе казала? Кога? Ако е било нещо нередно, още тогава щеше да изпита усещане за вина или страх. А съвестта ѝ бе чиста. Нима? Изведнъж се сети. Ами откраднатата лъжичка? Заради нея ли? Държавна собственост! Още сега щеше да я изхвърли през прозореца, някъде далеч встрани. Не, прекалено дребнава история. Отчаяно вдигна рамене и отпусна ръка. Изправи се и се запъти към гардеробчето, за да извади най-хубавата си униформа, а очите ѝ се замъглиха от сълзите на страха и смутеността на дете. Изключено бе да е за нещо такова. За такива работи не викаха в СМЕРШ. Трябва да е за нещо много, много по-лошо.

През сълзи погледна евтиния часовник на китката си. Оставаха ѝ само седем минути! Обзе я нова паника. Отри с ръка очите си и грабна парадната униформа. За каквото и да ставаше дума, в никакъв случай не биваше да закъснява. Нервно заразкопчава бялата памучна блузка.

Докато се обличаше, миеше лице и се реши, умът ѝ не преставаше да чопли зловещата загадка като любопитно дете, пъхащо пръчка в змийска дупка. Но от каквото и ъгъл да ровеше, от дупката все се чуваше злобно съскане.

Независимо какво бе съгрешила, самият допир с едно от пипалата на СМЕРШ бе нещо ужасяващо. Дори името на организацията — „Смърт шпионам“ — предизвикваше страх и желанието да го избегнеш. Бе мръсна дума, дума от онзи свят, истинският шепот на смъртта, дума, която не се споменаваше дори в тайните служебни клюки сред приятели. А най-страшното бе, че в

цялата тази отвратителна организация именно Втори отдел — „Изтезания и смърт“ — бе централното чудовище.

Ами онази жена Роза Клеб — началникът на Втори отдел! За нея се шептяха невероятни неща — неща, които навестяваха Татяна в кошмарите ѝ и които после през деня забравяше, но сега дефилираха пред очите ѝ.

Говореше се, че Роза Клеб не давала да изтезават никого в нейно отсъствие. В кабинета ѝ имаше един опръскан с кръв работен комбинезон и ниско походно столче. Разправяха, че когато я видели забързана по коридорите на подземния етаж, облечена в този комбинезон и понесла столчето си, това веднага се разчувало и дори служителите на СМЕРШ почвали да шепнат и се привеждали ниско над книгата си — някои вероятно дори кръстосвали пръсти в джобовете си, — докато не научели, че се е върнала в кабинета си.

Защото разправяха, че поставяла столчето си току под лицето на мъжа или жената, чието тяло висяло от ръба на масата за разпити. След това сядала, заглеждала се в лицето на изтезавания и започвала тихо да диктува „номер едно“ или „номер десет“, или „номер двайсет и пет“, а инквизиторите знаели какво има предвид и се захващали за работа. А тя гледала право в очите на сантиметри от собствените ѝ и вдишвала писъците като някакъв парфюм. И в зависимост от очите тихо променяла изтезанието — казвала „сега номер трийсет и шест“ или „сега номер шейсет и четири“, и инквизиторите прилагали нещо ново. А когато смелостта и съпротивата се изцеждали от очите или се появявала слабост и молба, тя започвала да гука: „Хайде, хайде, гълъбче. Говори ми, миличък, и те ще спрат. Боли. Боли ме да те гледам, дете мое. Така ме уморява болката. На човек му се ще да я спре, да си легне спокойно и никога да не я усеща пак. Мама е тук, до теб, и само чака, за да спре тази болка. Приготвила ти е уютно топло легълце, на което да си легнеш, да спиш и да забравиш — всичко да забравиш. Говори — шепнела тя нежно, — само проговори и пак ще си добре, и няма повече да те боли. — Ако очите продължавали да се съпротивляват, тя подновявала гукането. — Глупав си, миличък, ужасно глупав. Тази болка не е нищо. Нищо. Не вярваш ли, гълъбче? Е, тогава мама ще трябва да опита мъничко — ама много мъничко — от номер осемдесет и седем.“ — Като чуели това, палачите сменяли своите инструменти и своята цел, а тя продължавала да седи и да гледа

как животът бавно се отцежда от очите, докато накрая се налагало да крещи в ушите, за да могат думите ѝ да стигнат до съзнанието на умиращия.

Но се говореше, че малцина имали волята да стигнат чак дотам по пътя, послан с болки от СМЕРШ, да не говорим за самия му край. Затова, когато благият глас започнел да обещава покой, почти винаги побеждавал, защото Роза Клеб някак си познавала по очите кога възрастният се е превърнал в плачещо за майка си дете. Тя му предоставяла майчиния образ и разтапяла духа тогава, когато строги мъжки думи само биха го втвърдили.

А когато и поредният изтезаван се предадал, Роза Клеб се връщала по коридора със столчето си, сваляла новоизцапания комбинезон и се захващала с работа. Това веднага се разчувало и нормалната дейност в сутерена бързо се възстановявала.

Смразена от собствените си мисли, Татяна отново поглед на часовника. Оставаха четири минути. Заглади с ръце униформата и още веднъж мярна побелялото си лице в огледалото. Обърна се да се сбогува със скъпата и обична стаичка. Дали щеше да я види отново?

Премина дългия коридор и натисна бутона на асансьора.

Когато той дойде, тя изправи рамене, вдигна високо брадичка и влезе в кабината, сякаш бе платформата на гилотина.

— Осмият — каза на момичето, обслужващо асансьора. Застана с лице към вратите. А в себе си чуваше как повтаря една забравена от детството думичка: „Божичко... божичко... божичко“.

ГЛАВА 9

УСИЛИЕ НА ЛЮБОВТА

Татяна усети миризмата на стаята още щом застана пред безличната кремава врата. И именно тази миризма изпълни съзнанието ѝ, когато резкият глас ѝ каза да влезе, тя отвори вратата и срещна погледа на жената, седнала зад кръглата маса под централния абажур.

Точно така миришеше в метрото в задушните привечери — евтина миризма, която да прикрива животинските изпарения. Независимо дали са се къпали или не, руснаците се заливат с одеколони най-вече, когато не са, поради което здравите и чисти девойки като Татяна винаги се прибират пеша от работа, освен когато вали или е натрупало много сняг — за да избегнат вонята в електричката и метрото.

Този път Татяна бе облята от такава миризма. Ноздрите ѝ потръпнаха от отвращение.

И точно това отвращение и презрението ѝ към човека, който можеше да живее наред подобна миризма, ѝ позволиха да погледне в жълтеникавите очи, вторачили се в нея през квадратните стъкла. Не можа да прочете нищо в тях. Бяха очи, пригодени за приемане, не за предаване. Усети как бавно минават по нея, като обектив на камера.

Полковник Клеб проговори:

— Добре изглеждате, другарю ефрейтор. Прекосете стаята и се върнете обратно.

Какви бяха тези медени думи? Вдървена от новия страх — страха от прословутите лични навици на жената, Татяна изпълни заповедта.

— Свалете куртката. Поставете я на стола. Вдигнете ръце над глава. По-високо. Сега се наведете и допрете пръстите на краката. Не свивайте колене. Добре. Седнете.

Жената говореше като лекар. Посочи с жест стола срещу себе си до масата. Клепачите на втренчените ѝ проучващи очи се отпуснаха, когато зачете папката на масата.

Сигурно е досието ми, помисли си Татяна. Интересно щеше да е човек да надникне в истинския инструмент, който подрежда целия му живот. И колко дебело беше — цели пет сантиметра. Какво толкова можеше да пише на всичките тези страници? Погледна над отворената папка с широко разтворени хипнотизирани очи.

Полковник Клеб прехвърли последните страници и затвори досието. Корицата бе оранжева, с черна диагонална ивица. Какво ли означаваха тези цветове?

Жената вдигна поглед. Татяна посмя все пак да му отвърне.

— Другарю ефрейтор Романова. — Гласът бе властен, като на старши офицер. — Сведенията за работата ви са добри. Досието ви е чудесно както по отношение на задълженията ви, така и на спорта. Държавата е доволна от вас.

Татяна не можеше да повярва на ушите си. Прималя й. Изчерви се до корените на косите си, след това побледня. Опря ръка в ръба на масата. С треперещ глас отвърна:

— Б-благодаря, другарю полковник.

— И заради добрата служба сте избрана за една изключително важна задача. За вас това е огромна чест. Разбирате ли?

Каквото и да бе, беше по-добро от онова, което очакваше.

— Тъй вярно, другарю полковник.

— Задачата е изключително отговорна и води със себе си повишение. Другарю ефрейтор, поздравявам ви по случай повишението, което ще получите след изпълнение на задачата капитан от Държавна сигурност.

Нечувано за момиче на двайсет и четири! Татяна подуши някаква опасност. Вдърви се като животно, съзряло стоманената паст под месото примамка.

— За мен е огромна чест, другарю полковник. — Подозрителността все пак успя да се промъкне в гласа й.

Роза Клеб измънка нещо неопределено. Прекрасно знаеше какво бе изпитало момичето, когато му бяха предали призовката. Ефектът от внимателното посрещане, шокът на облекчение, с който бе посрещнала добрата новина, отново разбудените й страхове, не останаха скрити. Момичето бе красиво, наивно и невинно. Точно каквото се изискваше за конспирацията. А сега — да я отпусне.

— Ох, миличка — каза мазно, — как се разсеях само. Такова повишение следва да се отпразнува с чаша вино. Да не си помислите, че ние, старшите офицери, сме бездушни. Ще полеем случая. Прекрасен повод за отварянето на бутилка френско шампанско.

Роза Клеб стана и отиде до шкафа, където ординарецът ѝ бе приготвил всичко, каквото му бе заповядала.

— Почерпете се с един бонбон, докато се преборя с тапата. Голям проблем са тези тапи. На нас, жените, ни е нужен мъж поне за такива работи, нали?

Продължи противното си дърдорене и докато поставяше луксозната кутия шоколадови бонбони пред Татяна. Върна се при шкафа.

— Швейцарски са. Най-добрите. Онези, кръглите, са с крем. Квадратните са дъвчащи.

Татяна измърмори някаква благодарност. Протегна се и взе една от кръглите. По-лесно щеше да я преглътне. Устата ѝ бе пресъхнала от страх пред идния момент, в който щеше да усети как капанът щрака около врата ѝ. Сигурно щеше да е нещо ужасно, щом се налагаше да го маскират с цялата тази пиеса. Шоколадът залепна на небцето ѝ като дъвка. С благодарност усети, че в ръката ѝ се пъха чашата с шампанско.

Роза Клеб бе застанала до нея. Весело вдигна чашата си.

— За ваше здравье, товариш Татяна. И най-искрените ми поздравления!

Татяна забодe някаква ужасна усмивка на лицето си. Вдигна чаша и леко се поклони.

— За ваше здравье, товарищ полковник. — Изпи чашата на един дъх, както е прието в Русия, и я остави пред себе си.

Роза Клеб мигом я напълни пак, като разплиска малко върху покривката.

— А сега, за здравето на новия ви отдел, ефрейторе.

Вдигна чаша. Захаросаната ѝ усмивка се стегна, докато наблюдаваше реакцията на момичето:

— За СМЕРШ!

Татяна вдървено се изправи. Взе пълната чаша.

— За СМЕРШ. — Думата едва се отрони. Задави я шампанското и се наложи да го изпие с малка почивка. Отпусна се отново на стола.

Роза Клеб не ѝ остави време за мислене. Седна отсреща ѝ и положи длани върху масата.

— А сега — на работа, другарю ефрейтор. — Властността се бе върнала в гласа ѝ. — Искало ли ви се е някога да живеете в чужбина? В друга страна?

Татяна усети, че шампанското вече я бе ударило. Сигурно щеше да дойде и по-лошото, но поне да дойде бързо.

— Не, другарю полковник. В Москва ми е добре.

— Не сте ли си помисляли какъв е животът на Запад — красиви дрехи, джаз, всичките му там модерни неща?

— Не, другарю полковник. — Беше искрена. Никога не се бе замисляла.

— А ако държавата поиска от вас да живеете на Запад?

— Ще изпълня заповедта.

— С желание ли?

Татяна вдигна рамене с леко раздразнение.

— Изпълнявам, каквото ми се заповядва.

Жената направи пауза. Зададе следващия въпрос с момичешка тайнственост в гласа.

— Девствена ли сте, другарю ефрейтор?

О, божичко, каза си Татяна.

— Не, другарю полковник.

Влажните устни блеснаха на светлината.

— Колко мъже?

Татяна се изчерви до корените на косите си. Сред руските момичета не е прието да се говори за такива работи. Сексуалният климат в Русия не е по-различен от онзи в средата на викторианската епоха. Още по-отвратително бе това, че въпросите на тази Клеб се задаваха със студен инквизиторски тон от държавна служителка, която виждаше за пръв път в живота си. Татяна събра смелост. Вгледа се оправдателно в жълтите очи.

— Разрешете да запитам каква е целта на тези интимни въпроси, другарю полковник.

Роза Клеб се изправи. Гласът ѝ изплющя като камшик.

— Опомнете се, ефрейторе! Не сте извикана да задавате въпроси. Забравяте с кого приказвате. Отговорете веднага!

Татяна се сви на стола.

— Трима, другарю полковник.

— Кога? На каква възраст? — Пронизващият жълт поглед се впи през масата в уплашените сини очи на момичето, задържа ги и ги подчини.

Татяна едва не се разплака.

— В училище. На седемнадесет. След това в Института за чужди езици. На двадесет и две. И миналата година. Бях на двадесет и три. С един приятел от пързалката.

— Имената, ако обичате, другарю ефрейтор. — Роза Клеб взе молив и придърпа бележника към себе си.

Татяна закри лице с ръце и избухна в плач.

— Не — протестираше през хълцанията. Не, никога, каквото и да ми направите. Нямате право.

— Стига глупости — изсъска гласът. — За по-малко от пет минути мога да измъкна от вас не само имената, но и всичко друго, което ме интересува. Играете опасна игра с мен, другарю ефрейтор. Търпението ми не е вечно. — Роза Клеб направи пауза. Прекалено груба бе. — Засега ще оставим този въпрос настрана. Утре ще ми съобщите имената. На тези мъже няма нищо да им се случи. Просто ще им зададат по един-два въпроса — най-елементарни технически въпроси, нищо повече. Изправете се и избършете сълзите. Не бива да допускаме повече подобни глупости.

Роза Клеб се изправи и заобиколи масата. Застана до Татяна и я загледа отгоре. Гласът ѝ стана мазен и гладък.

— Хайде, хайде, миличка. Трябва да ми имаш доверие. От мен малките ти тайни няма да излязат. Хайде, пийни мъничко шампанско и забрави тази дребна неприятност. Трябва да сме приятелки. Ще ни се наложи да работим заедно. Научи се, мила Таня, да ме чувстваш като майчица. Хайде, изпий това.

Татяна издърпа носна кърпичка изпод колана на полата си и попи очи. Протегна трепереща ръка към чашата шампанско и отпи с наведена глава.

— Глътни го, миличка.

Роза Клеб се бе надвесила над момичето като одобрително къткаща квачка.

Татяна послушно изпразни чашата. Усети как я напуска всякаква съпротивителна сила, чувстваше се изтощена и готова да направи

всичко, само и само да прекрати този разговор, да се махне някъде и да спи. Сигурно така се чувства човек на масата за разпити, си рече, а това е тонът, който Роза Клеб използва. Наистина имаше ефект. Вече бе станала покорна. Готова бе да сътрудничи.

Роза Клеб седна. Иззад майчинската маска хвърли преценяващ поглед на момичето.

— Само още един интимен въпрос, миличка. Между момичета. Обичаш ли да се любиш? Доставя ли ти удоволствие? Голямо удоволствие?

Ръцете на Татяна отново се вдигнаха да закрият лицето ѝ. С приглушен от тях глас рече:

— Ами, да, другарю полковник. Естествено, когато обичаш някого...

Гласът ѝ заглъхна. Какво повече да каже? Какъв отговор искаше тази жена?

— Ами ако не си влюбена, миличка? Любенето с някой мъж пак ли би ти доставило удоволствие?

Татяна нерешително поклати глава. Откри лице и наведе глава. Косата ѝ се спусна от двете страни като завеса. Мъчеше се да мисли, да е полезна, но просто не успяваше да си представи подобна ситуация. Вероятно...

— Вероятно ще зависи от мъжа, другарю полковник.

— Съвсем разумен отговор, мила. — Роза Клеб издърпа чекмеджето на масата. Извади снимка и я подаде на момичето. — Ето, този мъж например.

Татяна пое снимката предпазливо, като че ли щеше да се запали. Погледна плахо към красивото безмилостно лице. Опита се да помисли, да си представи...

— Не мога да кажа, другарю полковник. Хубав е. Може би, ако е нежен... — Отблъсна притеснено снимката от себе си.

— Не, задръж я, скъпа. Сложи я до леглото си и си мисли за този мъж. В хода на новата си работа ще научиш още неща за него. А сега — проблеснаха очите зад квадратните стъкла — интересува ли те каква ще е тази нова работа? Задачата, за която си избрана сред всички момичета в Русия?

— Тъй вярно, другарю полковник. — Татяна погледна послушно към съсредоточеното лице, което сега се бе насочило към нея като

муцуна на ловджийско куче.

Влажните гумени устни се разтвориха изкусително.

— Избрана сте за лесна и прекрасна задача, другарю ефрейтор — за истинско усилие на любовта, както се казва. От вас се иска единствено да се влюбите. Нищо повече. Просто да се влюбите в този мъж.

— Но кой е той? Та аз дори не го познавам.

Устата на Роза Клеб тържествуваше. Това щеше да даде на хлапачката доста храна за мисли.

— Английски шпионин.

— Боже мой! — Ръката на Татяна отлетя към устата ѝ, хем да спре упоменаването на божие то име, хем от ужас. Седеше притъпена от шока и гледаше Роза Клеб с разтворени, леко пияни очи.

— Да — потвърди Роза Клеб, доволна от произведения ефект. — Той е наистина английски шпионин. Може би най-известният от всички. И от този миг нататък сте влюбена в него. Трябва да свикнете с тази мисъл. И без глупости, другарю ефрейтор. Нужна ни е сериозност. Касае се до важна държавна работа и вие сте избрана за неин инструмент. Така че без глупости, ако обичате. А сега — някои практически подробности. — Роза Клеб млъкна. След това каза рязко: — И свалете ръка от глупавото си лице. Престанете да приличате на уплашена крава. Седнете хубаво на стола и внимавайте. Иначе ще стане по-лошо. Разбрахте ли?

— Да, другарю полковник. — Татяна бързо изправи гръб и постави ръце в скута си, както правеше едно време в школата за служители на Държавна сигурност. Мислите ѝ кипяха, но не беше време за лични съображения. Целият ѝ опит ѝ подсказваше, че става въпрос за операция в името на държавата. Сега вече работеше за Родината. По неведоми пътища я бяха избрали за важна конспирация. Като служител на МГБ трябваше да изпълни дълга си, и то добре. Заслуша внимателно, влагайки цялото си професионално старание.

— Засега — възвърна Роза Клеб официалния си тон — ще бъда кратка. Повече подробности по-нататък. През идните няколко седмици ще бъдете обучена най-старателно за тази операция, така че да знаете точно какво да правите във всяка нововъзникнала ситуация. Ще ви приучат към някои чужди обичаи. Ще ви набавят красиви дрехи. Ще ви демонстрират цялото изкуство на прелъстяването. След това ще ви

изпратят в чужбина, някъде в Европа. Там ще срещнете този човек. Ще го прелъстите. По този повод не бива да имате никакви глупави задръжки. Тялото ви принадлежи на държавата. Държавата го е отгледала, откакто сте се родили. А сега е ред на тялото ви да поработи за държавата. Ясно ли е?

— Да, другарю полковник.

Логиката бе необорима.

— Ще придружите този човек до Англия. Там без съмнение ще бъдете подложена на разпити. Но те няма да ви затруднят. Англичаните не използват силови методи. Ще им отговаряте дотолкова, доколкото няма да поставите държавата в опасност. Предварително ще ви дадем някои отговори, които бихме желали те да чуят. Оттам вероятно ще ви препратят в Канада. Англичаните винаги пращат там една определена категория чужди военнопленници. Ще ви спасят и ще ви върнат в Москва. — Роза Клеб изгледа момичето. Стори ѝ се, че възприема всичко, което и се казва, без да го поставя под съмнение. — Сама виждате, че става дума за нещо сравнително елементарно. Имате ли някакви въпроси на този етап?

— Какво ще стане с мъжа, другарю полковник?

— Нас това не ни засяга. Просто ще го използваме като средство за внедряването ви в Англия. Целта на цялата операция е да се дадат известни фалшиви сведения на англичаните. Разбира се, другарю ефрейтор, ще се радваме да научим и личните ви впечатления от живота в Англия. Сведения от висококвалифицирано и интелигентно момиче като вас ще са от изключителна важност за държавата.

— Наистина ли, другарю полковник!

Татяна се почувства важна. Изведнъж всичко ѝ се стори изключително вълнуващо. Ех, само ако успееше да се справи! Уверена бе, че няма да пожали и сетните си сили. Но ако не успее да накара английския шпионин да се влюби? Отново погледна снимката. Наклони глава. Лицето му бе привлекателно. А какво ли ще е това „изкуство на прелъстяването“, за което спомена тази жена? Какво ли ще представлява? Можеше пък и да е от полза.

Роза Клеб доволно стана от масата.

— Сега вече можем да се отпуснем, миличка. Край на работата за тази вечер. Ще отида да оправя, а после можем да си поприказваме. Само секунда почакай. Изяж тези бонбони, иначе ще се развалят.

Роза Клеб махна неопределено с ръка и се скри със замислен поглед в съседната стая.

Татяна се облегна на стола. Значи за това е било всичко! Е, не беше чак толкова лошо. Какво облекчение! И каква чест, че именно нея са я избрали. Колко глупава беше, като се уплаши! Естествено, висшето държавно ръководство никога няма да допусне да пострада един невинен неин гражданин, който работи съзнателно и няма черни петна в досието си. Испита внезапен прилив на благодарност към бащинския образ на държавата и гордост, че ѝ се удава възможност поне малко да се отплати. Дори и тази жена Клеб не бе чак толкова лоша.

Татяна още правеше щастливия си преглед на ситуацията, когато вратата на спалнята се отвори и в рамката ѝ се появи „жената Клеб“.

— Какво ще кажеш за това, миличка? — Полковник Клеб вдигна пълните си ръце и се завъртя на пръсти като манекенка. Зае поза с една протегната напред ръка, а другата — на кръста.

Челюстта на Татяна увисна. Бързо я затвори. Не намираше думи.

Полковник Клеб от СМЕРШ бе в полупрозрачна нощница от оранжев крепдешин, с фестони от същата материя около дълбокото правоъгълно деколте и с фестони по китките на широко воланираните ръкави. Отдолу прозираше сутиен — две огромни рози от розов сатен. Обута бе в старомодни кюлоти от розов сатен с ластици над коленете. Между полуразтворените гънки на нощницата надничаше коляно с трапчинки, като жълтеникав кокосов орех, заело класическа манекенска стойка. Краката бяха пъхнати в розови чехли от сатен, с помпони от щраусови пера. Роза Клеб бе махнала квадратните очила и голото ѝ лице бе наклепано с туш, руж и червило.

Приличаше на най-старата и най-грозната курва в света.

Татяна запелтечи:

— Много е красиво.

— Нали — изчурулика жената. Приблужи се към широкия диван в ъгъла, покрит с някаква ярка селска кувертюра. По стената бяха подредени доста захабени сатенени възглавнички в пастелни цветове.

Като изпищя от удоволствие, Роза Клеб се тръшна в някаква карикатурна поза ала мадам Рекамие^[1]. Протегна ръка и запали лампона с розов абажур, със стойка, представляваща гола жена в псевдохудожествена изработка от стъкло. Потупа дивана до себе си.

— Изгаси горната лампа, мила. Ключът е до вратата. После ела да седнеш до мен. Трябва да се опознаем по-добре.

Татяна отиде до вратата. Изгаси горната лампа. Ръката ѝ решително се спусна към дръжката на вратата. Завъртя я, отвори и излезе хладнокръвно в коридора. Изведнъж нервите ѝ не издържаха. Блъсна вратата след себе си и хукна по коридора, запушила с ръце ушите си, за да не чуе преследващия я писък, който така и не бе нададен.

---

[1] Мадам Жан Рекамие (1777–1849) — известна с красотата си приятелка на Шатобриан, нарисувана в полулегнала поза от Луи Давид. Портретът ѝ е изложен в Лувъра. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

ФИТИЛЪТ Е ЗАПАЛЕН

Бе утрото на следващия ден.

Полковник Клеб седеше зад бюрото в просторния кабинет, който бе главната ѝ квартира, в подземие то на СМЕРШ. Всъщност беше повече дежурна стая, отколкото кабинет. Една от стените бе изцяло покрита с карта на Западното полукълбо. На отсрещната бе Източното. Зад бюрото, в близост до лявата ѝ ръка, дешифровъчната машина изтракваше от време на време по някой сигнал на прост език, повтаряйки действията на друга такава машина в шифровъчния отдел под високите радиоантени на покрива. Понякога, като се сетеше, полковник Клеб откъсваше растящата ивица хартия и прочиташе съобщенията. Правеше го от формалност. Ако имаше нещо наистина важно, щяха да я предупредят по телефона. От тази стая се контролираше всеки агент на СМЕРШ по света, при това зорко и с желязна ръка.

Пълното лице имаше мрачен и недоспал вид. Гъшата кожа под очите бе възпалена, а бялото им бе кървясало.

Единият от трите телефона измърка. Вдигна слушалката.

— Да влезе.

Обърна се към Кронщайн, който седеше във фотьойл до лявата стена, под долния край на Африка и замислено си чоплеше зъбите с разтворен кламер:

— Гранитски.

Кронщайн бавно извърна глава към вратата.

Влезе Ред Грант и тихо затвори след себе си. Приблужи се към бюрото и остана прав, загледан надолу — послушно, почти жадно — в очите на своята пряка началничка. На Кронщайн му заприлича на мощен дог в очакване да го нахранят.

Роза Клеб го огледа студено.

— Предполагам, че сте здрав и готов за работа.

— Тъй вярно, другарю полковник.

— Да ви видим. Съблечете се.

Ред Грант не показва да е изненадан. Свали куртката си и след като се огледа къде да я остави, я пусна на пода. След това, без да се притеснява, свали и останалите си дрехи и изхлузи обувките. Могъщото му червеникавокафяво тяло освети стаята със златните си косми. Грант стоеше свободно, с ръце край тялото и едното коляно леко присвито напред, сякаш позираше да го рисуват.

Роза Клеб се изправи и заобиколи бюрото. Заизследва тялото отблизо — ръчкаше тук, опипваше там, като че се канеше да купува кон. Мина откъм гърба му и продължи да го изучава. Преди да се върне отпред, Кронщайн я видя как измъкна нещо от джоба на куртката си и го нагласи в ръка. Мярна му се блясък на метал.

Жената заобиколи и застана близо до лъщящия стомах на мъжа, като държеше дясната ръка зад гърба си. Задържа погледа му.

Изведнъж със страхотна бързина и с цялата си тежест изсвистя с надянатия на десния юмрук бокс и го заби право в слънчевия сплит на мъжа.

Тряс!

Грант изсумтя от изненада и болка. Очите му леко се разфокусираха, но веднага се оправиха. За миг се затвори в агония, но моментално се отвори и изгледаха кръвнишки студени жълти изучаващи го очи зад квадратните стъкла. Като се изключи гневното зачервяване на кожата точно под гръдната кост, на Грант дори не му личеше, че е понесъл удар, от който всеки нормален мъж би се строполил на пода.

Роза Клеб се усмихна мрачно. Пусна бокса в джоба си, върна се на бюрото и седна. Хвърли нещо като горд поглед на Кронщайн.

— Поне е здрав — каза.

Кронщайн изсумтя.

Голият се усмихваше с лукаво доволство. Вдигна ръка и поотърка стомаха си.

Роза Клеб се бе облегнала на стола и замислено го наблюдаваше. Накрая рече:

— Другарю Гранитски, имаме работа за вас. Важна задача. По-важна от всичко досега. Задача, която ще ви осигури медал — тук очите на Грант блеснаха, — тъй като става дума за труден и опасен обект. Ще действате в чужбина, при това сам. Ясно ли е?

— Тъй вярно, другарю полковник.

Грант бе развълнуван. Ето го най-после неговия шанс. Какъв ли ще е медалът? Ордена „Ленин“? Заслуша внимателно.

— Обектът е английски шпионин. Желаете ли да убиете английски шпионин?

— С най-голямо удоволствие, другарю полковник.

Ентусиазмът му бе истински. По-хубава задача от тази не можеше да си пожелае. Имаше стари сметки за уреждане с онези копелета.

— Ще са ви необходими доста седмици за обучение и подготовка. При изпълнението на задачата самият вие ще действате като английски агент. Обносните и външният ви вид са недосягани. Трябва да научите поне някои от номерата — тонът ѝ стана презрителен — на „чентълмените“. Ще се поставите на разположение на един от англичаните тук. Бивш чентълмен от лондонското външно министерство. Той ще има задачата да ви докара на вид като английски шпионин. Те използват какви ли не. Така че няма да е трудно. Но ще трябва да научите и много други неща. Операцията е предвидена за края на август, но обучението следва да започне незабавно. Предстои ви много работа. Облечете се и се явете отново при адютанта. Ясно ли е?

— Тъй вярно, другарю полковник.

Роза Клеб вече пишеше записката си за разговора. Нито му отвърна, нито го погледна, а Грант излезе и тихо затвори вратата след себе си.

Жената захвърли писалката и се облегна назад.

— Е, другарю Кронщайн. Има ли нещо за доизясняване, преди да пуснем целия механизъм в ход? Длъжна съм да ви уведомя, че Президиумът вече одобри целта и потвърди смъртната присъда. Докладвах в основни линии плана ви пред другаря генерал Грубозабойшчиков. Той одобрява. Подробностите по екзекуцията са оставени изцяло в мои ръце. Съвместният екип по планирането и операцията е сформиран и очаква началото на работата. Имате ли някакви последни съображения, другарю?

Кронщайн седеше загледан в тавана, опрял пръстите на двете си ръце пред себе си. Не обърна внимание на снизхождението в гласа ѝ. Слепоочията му пулсираха от умствено напрежение.

— Този Гранитски надежден ли е? Бихте ли му се доверили в чужда страна? Да не стане „частник“?

— Изпитван е в продължение на близо десет години. Имал е много възможности да избяга. Следели са го да не го засърбят краката. Не е дал и най-малкия повод да го заподозрат. Той е нещо като наркоман. Би изоставил Съветския съюз точно толкова, колкото един наркоман би се отказал от източника на кокаина си. Той е най-добрият ми палач. Няма равен на себе си.

— А момичето — Романова? Отговаря ли на изискванията?

Жената отвърна с неохота:

— Много е красива. Ще свърши работа. Не е девствена, но е срамежлива и сексуално непросветена. Ще бъде обучена. Английският ѝ е безупречен. Запознах я с някои страни на задачата и с целите, които преследва. Има желанието да сътрудничи. Ако се появят признаци на колебание, сдобила съм се с адресите на някои роднини, включително и на деца. Ще се сдобия и с имената на бившите ѝ интимни приятели. При необходимост ще ѝ се разясни, че тези хора ще са нещо като заложници, докато не изпълни задачата. Тя е човек, който силно се привързва. Подобен намек ще ѝ бъде достатъчен. Но поначало не очаквам да ни създава неприятности.

— Романова. „Бившее“ име — на човек от миналото. Малко странно е да се използва точно Романов за такава тънка работа.

— Родителите ѝ са далечни роднини на царското семейство. Но тя самата не контактува с кръгове на „бившие“. Пък и на всички нас родителите ни са хора с минало. Нищо не можем да направим.

— И все пак дедите ни не са се казвали Романови — сухо отсече Кронщайн. — Но щом вас това не ви притеснява. — Замисли се за миг. — Ами онзи човек — Бонд. Узнахме ли къде се намира?

— Да. Английската агентура на МГБ долага, че е в Лондон. През деня ходи в управлението. Нощем спи в апартамента си в лондонския квартал Челси.

— Това е добре. Да се надяваме, че ще остане там и през идните седмици. Това ще означава, че не е ангажиран с никаква операция. Ще може да се хване на примамката, щом я подушат. Междувременно — тъмните замислени очи на Кронщайн продължаваха да изследват конкретна точка на тавана — проучих доколко центровете ни зад граница са подходящи. За първия контакт избрах Истанбул. Там имаме

добър апарат, а „Сикрет сървис“ поддържа малък екип. За шефа на екипа е докладвано, че го бива. Ще бъде ликвидиран. Като център е разположен удобно — с къси линии за връзка с България и Черно море. Сравнително отдалечен е от Лондон. Разработвам подробностите по покушението и по това, как да накараме този Бонд да отиде там, след като се установи връзката с момичето. Това ще стане във Франция или в близост до тази страна. Имаме прекрасни възможности да оказваме влияние на френския печат. Там подобна история ще се експлоатира докрай, с всичките му сензационни разкрития за секс и шпионаж. Остава, освен това да решим точно кога в картината ще се появи Гранитски. Но това са дребни подробности. Трябва да подберем кинооператора и другите помощници и да ги вкараме незабележимо в Истанбул. Нашият апарат там не трябва да показва признаци на нарастване, на пренаселване, на необичайна активност. Ще предупредим всички ведомства да поддържат съвсем нормален радиопоток с Турция както преди, така и по време на самата операция. Не бива английските подслушвателни станции да подушат нещо гнило. Отделът ни по шифровки вече даде съгласие, че предаването на външната кутия на една от машините „Спектор“ няма да представлява нарушение на държавната тайна. Това ще е доста примамливо. Машината ще бъде предадена на отдела по специални устройства. Те ще я подготвят.

Кронщайн млъкна. Погледът му бавно слезе от тавана. Замислен се изправи. Погледна в неотклонно следящите го очи на жената.

— За нищо друго не се сещам в момента, другарю полковник. Ще възникнат много подробности, които ще се решават ден за ден. Но смятам, че спокойно можем да започнем операцията.

— Съгласна съм. Работата може да се задвижи. Ще издам необходимите разпореждания. — Строгийт ѝ властен глас се отпусна. — И ви благодаря за сътрудничеството.

Кронщайн леко кимна в знак на признателност. Извърна се и тихо напусна стаята.

В тишината се чу предупредителният звън на дешифровъчната машина и механичното и тракане се възобнови. Роза Клеб се намести на стола и вдигна единия телефон. Набра някакъв номер.

— Дежурният слуша — отзова се мъжки глас.

Загледани през стаята, бледите очи на Роза Клеб се спряха върху розовото петно на стенната карта, което представляваше Англия. Влажните ѝ устни се разтвориха.

— Полковник Клеб на телефона. Конспирацията срещу английския шпионин Бонд. Давам ход на операцията.

ВТОРА ЧАСТ

ГЛАВА 11

ЛЕСНИЯТ ЖИВОТ

Затлъстелите ръце на лесния живот стискаха Бонд за врата и бавно го душеха. Той бе воин, а когато дълго време не водеше никаква война, духът му тръгваше към упадък.

В неговата конкретна делова област мирът цареше вече близо година. А мирът за него бе равносилен на смърт.

В четвъртък, дванадесети август, Бонд се събуди в седем и тридесет сутринта в своя удобен апартамент, разположен на заобиколен от чинари площад встрани от Кингс Роуд, при което с отвращение установи, че перспективата за предстоящия ден ще го умори от скука. Така, както най-малкото в една религия тоталното безразличие е най-големият грях, в случая с Бонд скуката и най-вече невероятното обстоятелство да се събуди обзет от скука, бе порокът, който най-безусловно ненавиждаше.

Бонд се протегна и натисна два пъти звънеца, за да съобщи на Мей, безценната му шотландска икономка, че е готов за закуска. След това внезапно отхвърли чаршафа от голото си тяло и стъпи на пода.

Имаше само един начин да се прогони скуката — да се изрита от нея. Бонд легна по корем и направи бавно двадесет лицеви опори със задържане така, че мускулите му да нямат време за почивка. Когато ръцете му не издържаха повече на болката, се претърколи по гръб и с ръце покрай тялото направи „свещ“ толкова пъти, колкото бе нужно, за да запищят от болка стомашните му мускули. Изправи се и след като докосна двадесет пъти пръстите на краката, се зае с упражнения за ръцете и гръдния кош в съчетание с дълбоки вдишвания, докато му се зави свят. Задъхан от усилието, влезе в голямата, облицована с бели плочки баня и стоя в остъклената кабинка на душа пет минути под много гореща и още толкова под свистящата студена вода.

Накрая, след като се обръсна и облече тъмносиня плътна памучна риза с къс ръкав и морскосин панталон от камгарен тропикал, нахлузи на бос крак черни кожени сандали и прекоси спалнята до продълговатата дневна с големите прозорци, изпитвайки задоволство

от това, че поне засега бе успял чрез изпотяване да прогони скуката от тялото си.

Мей, възрастна шотландка с металносиви коси и хубаво спокойно лице, внесе таблата и я постави на масата до еркерния прозорец заедно с „Таймс“ — единствения вестник, който Бонд четеше.

Бонд ѝ пожела добро утро и седна да закуси.

— Добро утро-с. (Една от най-сладките черти на Мей според Бонд бе, че отказваше да нарече, когото и да било „сър“ освен — навремето Бонд все я занасяше за това — английските крале и Уинстън Чърчил. В знак на изключителна почит от време на време отпускате на Бонд по някое тихо „с“ в края на изречението.)

Изчака до масата Бонд да обърне вестника на средната страница с новините.

— Онзи пак идва снощи за телевизора.

— Кой това? — каза Бонд, преглеждайки заглавията.

— Онзи, дето все идва. От юни насам вече шести път ми досажда. След като още първия път му рекох, че не щем такова греховно нещо, мислех, че ще се откаже да ни го продава. И то на изплащане, моля ви се!

— Упорито нещо са тези търговци.

Бонд остави вестника и се пресегна към каната с кафе.

— Снощи му казах точно какво мисля за него. Да прекъсва на хората вечерята. Поисках му някакъв документ — да видя що за човек е.

— Това сигурно е подействало.

Бонд напълни голямата чаша до ръба с кафе.

— Ни най-малко. Размаха профсъюзната си карта. Рече, че имал пълно право да си изкарва хляба. И то от профсъюза на електротехниците. Те нали бяха комунисти-с?

— Точно така — отвърна Бонд разсеяно. Умът му бе нащрек. Възможно ли бе *Те* да го държат под око? Отпи от кафето и остави чашата.

— Какво точно каза този човек, Мей? — попита уж с безразличие, но погледна нагоре към нея.

— През свободното си време продавал телевизори срещу комисионна. И сигурни ли сме, че не щем. Разправя, че само ние на

площада още нямаме. Сигурно е видял, че на покрива няма от ония антенени работи. Все пита дали сте си у дома, та да говорел с вас. Ама че нахалство! Чудя се как не се е сетил да ви пресрещне, като влизате или излизате. И все пита дали очаквам да се върнете. Естествено, не казвам и дума за това, къде и кога ходите. Ако не беше толкова упорит, щях да кажа, че е тих и възпитан.

Нищо чудно, рече си Бонд. Има куп начини да провериш дали някой собственик си е у дома, или го няма. Видът и реакциите на прислугата — кратък поглед през отворената врата. „Ами, само си губите времето, ви казвам, защото го няма“ би била нормалната фраза, ако апартаментът е празен. Дали не трябваше да уведоми отдела за сигурност? Бонд сви раздражено рамене. По дяволите. Сигурно си внушава. Сторило му се е. Защо пък именно те да се интересуват от нето? А ако се окаже, че има някакви основания, ония от отдела като нищо можеха да го накарат да си смени апартаента.

— Този път май сте го уплашили — усмихна се Бонд на Мей. — Съмнявам се, че ще го видите отново.

— М-д-да — каза Мей несигурно.

Във всеки случай изпълнила бе заповедта да му доложи, ако „някой се навърта наоколо“. Излезе, шумолейки със старомодната си черна униформа, която настояваше да носи дори и през августовските жеги.

Бонд се залови отново със закуската. Обикновено именно при такива малки тревички, носени от вятъра, мозъкът му започваше интуитивно да щрака и в други дни нямаше да се успокои, докато не решеше въпроса за човека от комунистическия профсъюз, който постоянства в посещенията си. Но сега, след месеци на бездействие и престой, мечът бе ръждясал в ножницата, а умът на Бонд бе свалил гарда си.

Закуската бе любимото ядене на Бонд. И когато се застоеше в Лондон, тя бе неизменна: изключително силно кафе, от фирмата „Дебрай“ на Ню Оксфорд Стрийт, сварено в американска кана „Кемекс“, от което изпиваше две чаши — черно, без захар. Единственото яйце, в тъмносинята чашка със златен ръб, бе вряло три минути и половина.

Яйцето бе съвсем прясно, кафеникаво с петънца, от носачки от френската област Марон, собственост на някаква приятелка на Мей от

провинцията. (Бонд мразеше бели яйца, а и при цялата му вманиаченост за дреболии му правеше удоволствие да твърди, че съществува такова нещо като идеално сварено яйце.) Освен това закуската включваше две дебели филии препечен черен хляб, голямо парче жълто масло от крави от породата „Джърси“ и три ниски бурканчета с конфитюр от ягоди „Литъл скарлит“ на фирмата „Типтрий“; сладко от портокалови кори „Винтидж оксфорд“ на фирмата „Купър“ и норвежки полски мед от магазина „Форгнъмс“. Каната и сребърните прибори на подноса бяха изработка на „Куин Ан“, а порцеланът бе от „Минтън“, в същите тъмносини, златни и бели цветове като чашката за свареното яйце.

Приключвайки тази сутрин закуската с меда, Бонд успя да определи точно непосредствената причина за своята летаргия и лошо настроение. Като начало беше го напуснала Тифъни Кейс — любимата му в продължение на толкова много месеци. След последните болезнени седмици, през които тя се оттегли на хотел, най-после в края на юли замина за Америка. Много му липсваше, а умът му все още отбягваше всяка мисъл за нея. Освен това беше август и Лондон бе горещ и душен. Беше му време за отпуск, но нямаше нито сили, нито желание да замине някъде сам, нито да търси временна заместничка на Тифъни, която да го придружи. Точно затова остана в полупразното управление на „Сикрет сървис“, да се чопли в ежедневната скука, да се зъби на секретарката и да дразни колегите си.

Дори на М. бе омръзнал намусеният тигър в клетка на долния етаж, та в понеделник същата седмица му бе изпратил рязка бележка, с която го назначаваше в някаква следствена комисия под ръководството на касиера капитан Трууп. В бележката пишеше, че е крайно време Бонд, като старши офицер в службата, да се включи в решаването на основни административни задачи. Пък и нямало кой друг. Управлението изпитвало недостиг от персонал, а отдел „00“ стоял без работа. Бонд се умоляваше да се яви същия следобед в 2,30 ч. в стая 412.

Именно Трууп, заключи Бонд, запалвайки първата си цигара за деня, бе най-досадната и непосредствена причина за собственото му недоволство.

Всяко голямо предприятие си има някой, който е тиранинът и досадникът на службата и който е сърдечно ненавиждан от всички

свои колеги. Такова лице изпълнява несъзнателно една много важна роля — на гръмоотвод за обичайните служебни омрази и страхове. Може да се каже, че отнема от разрушителната им сила, като им предлага обща мишена. Обикновено това е генералният директор или завеждащият административната част. Той е онази незаменима личност, която бди над всички дреболии като дребните касови разходи, отоплението и осветлението, кърпите и сапуна в тоалетните, канцеларските принадлежности, стола, планирането на отпуските и спазването на работното време. Той единствено оказва някакво съществено влияние върху канцеларските удобства и местата за отдих и единствен има власт над частния живот и личните навици на мъжете и жените в поверената му организация. За да пожелае подобна длъжност, а освен това да придобие и необходимата за нея квалификация, е необходимо този човек да притежава именно онези качества, които дразнят и стържат по нервите. Трябва да е стиснат, бдителен, любопитен и педантичен. Да е поддръжник на строгата дисциплина и да е безразличен към чуждото мнение. С една дума — да е един малък диктатор. Всяка добре функционираща служба си има такъв човек. В „Сикрет сървис“ той е касиерът — флотски капитан о.з. Трууп, началник „Административен отдел“, чиято длъжност според собствените му думи е „да поддържа мястото спретнато и тип-топ“.

Поради всичко това задълженията на капитан Трууп неизбежно го докарваха до конфликт с повечето служители, но най-трагичното в цялата работа бе в неспособността на М. да измисли друг, освен Трууп за председател на въпросната комисия.

Ставаше дума за поредния следствен орган, който да задълбае из плетеницата на аферата с Бърджис и Маклейн и да извлече съответните поуки. М. я измисли пет години след като приключи собственото си разнищване на случая, просто за да внесе успокоение в разследването на тайните служби от личния съвет на кралицата, както бе разпоредено от министър-председателя през 1955 г.

Бонд веднага влезе в безнадеждна схватка с Трууп по въпроса за използването на „интелектуалци“ в „Сикрет сървис“.

Своенравният Бонд, съзнавайки раздражението, което щеше да причини, изказа мнението, че ако МИ5 и „Сикрет сървис“ наистина възнамеряват да се заемат сериозно с „шпионина интелектуалец“ на атомния век, трябва задължително да наемат и да им противопоставят

определен брой интелектуалци. „Не може да се очаква офицери в оставка от британската армия в Индия, заяви Бонд тържествено, да проумеят мисловния процес на един Бърджис или Маклейн. Те няма дори и да подозират за съществуването на такива лица, камо ли да поддържат някакви връзки с техните кръгове, да опознаят приятелите и тайните им. След като Бърджис и Маклейн избягаха в Русия, имаше само един начин да установим отново връзка с тях и когато евентуално им омръзне в Русия, да ги обърнем като двойни агенти срещу руснаците — и това бе да изпратим най-добрите им приятели в Москва, Прага и Будапеща със заповед да изчакат, докато някой от тях не се покаже от мазилката и не потърси връзка. След това самотата и желанието някой да го изслуша щеше да принуди единият от тях — най-вероятно Бърджис — да потърси връзка^[1]. Обзалагам се, че никога не биха рискували да се разкрият пред някого с тренчкот и кавалерийски мустак и с изписана на челото му посредственост.“

„Нима, отвърнал бе Трууп с ледено спокойствие. Значи, предлагате да наемем масово дългокоси перверзни типове. Изключително оригинално. Мислех, че сме единомисленици по това, че хомосексуалистите представляват възможно най-големият риск за сигурността. Не мога да си представя как американците биха поверили куп атомни тайни на разни напарфюмирани педита.“

„Не всички интелектуалци са хомосексуалисти. А и не малко от тях са плешиви. Искането само да кажа...“ — И спорът продължи с прекъсвания през всички изслушвания на комисията през последните три дни, като до голяма степен останалите членове на комисията взеха страната на Трууп. Днес им предстоеше да дадат своите препоръки и Бонд се чудеше дали да не предприеме непопулярната стъпка да внесе собствен доклад с особено мнение.

До каква степен го засяга наистина този въпрос, запита се Бонд, когато, точно в девет, излезе от апартамента си и заслиза по стълбите към колата. Не се ли проявяваше като дребнав и инат човек? Възможно ли бе да се е отделил в еднолична опозиция само за да има какво да човърка? Толкова ли скучаеше, та най-доброто, което можеше да направи, бе да се превърне в досадник в собствената си служба? Бонд не можа да реши. Чувстваше се нервен и нерешителен, а най-отзад в съзнанието му присъстваше едно непрекъснато безпокойство, неподдаващо се на определение.

В момента, в който натисна стартера и двата ауспуха на бентлитото се събудиха с пърхащо мърморене, неизвестно откъде в мозъка на Бонд се появи някакъв псевдоцитат:

„Когато боговете искат да унищожат някого, най-напред го уморяват от скука“.

---

[1] Писано през март 1956 г. Б. а. ↑

ГЛАВА 12

ЛЕСНА РАБОТА

В крайна сметка излезе, че на Бонд не му се налага да взема решение по окончателния доклад на комисията.

Едва успя да направи комплимент на секретарката си за новата ѝ лятна рокля и да прочете до половината купа съобщения, получени през нощта, когато тихо, но безапелационно иззвъня червеният телефон, което значеше единствено М. или неговият началник-щаб.

Бонд вдигна слушалката:

— 007.

— Можеш ли да се качиш?

Беше началник-щабът.

— При М.?

— Да. И ми прилича на продължително съвещание. Съобщих вече на Трууп, че няма да свариш за комисията.

— Имаш ли представа за какво се отнася?

Началник-щабът се подсмихна.

— Ако искаш да знаеш — да. Но най-добре той сам да ти го каже. Ще подскочиш, като чуеш. Доста необичайна история.

Докато си обличаше самото и излизаше в коридора, като затръшна вратата след себе си, Бонд изпита чувството, че пистолетът на стартера е гръмнал и е дошъл краят на скуката. Дори самото пътуване с асансьора до най-горния етаж и изминатото пеш разстояние по дългия стаен коридор до вратата на канцеларията на М. като че ли бяха заредени със смисъла на всички онези дотогавашни случаи, при които звънът на червения телефон го бе изстрелвал като заредена ракета из света, към някоя избрана от М. далечна цел. А и очите на мис Манипени, личната секретарка на М., излъчваха познатото вълнение и тайнственост, когато му се усмихна и натисна бутона на секретарската уредба.

— Пристигна 007, сър.

— Да влезе — отвърна металният глас, а над вратата светна червената лампичка — „Не безпокойте“.

Бонд влезе и затвори тихо вратата след себе си. В стаята бе хладно или може би щорите създаваха такова впечатление. Хвърляха върху тъмнозеления мокет ивици от светлина и сянка чак до голямото бюро в средата. Там слънчевата светлина спираше, така че притаената фигура зад бюрото да остава във вир от разсеяна зеленикава сянка. Най-новата придобивка на М. — голям тропически вентилатор с две перки, се въртеше бавно на тавана точно над бюрото и разместваше предвещаващия буря августовски въздух, който, дори високо над Риджънтс Парк, бе тежък и душен след горещия уикенд.

М. посочи празния стол от другата страна на червеното кожено бюро. Бонд седна и спря поглед върху спокойното, прорязано от бръчки моряшко лице, което обичаше, почиташе и слушаше.

— Мога ли да ти задам един личен въпрос, Джеймс? — М. никога не задаваше лични въпроси на служителите си и Бонд не знаеше какво да очаква.

— Заповядайте, сър.

М. извади лулата от големия меден пепелник и започна да я тъпче, загледан замислено в пръстите, които мачкаха тютюна. Строго изрече:

— Не си длъжен да отговаряш, но става дума за твоята, ъ-ъ, приятелка, мис Кейс. Както знаеш, тези неща поначало не ме интересуват, но доколкото разбрах, вие сте се, ъ-ъ, срещали доста често след онази диамантена история. Дори подразбрах, че се каните да се жените. — М. хвърли поглед към Бонд, после сведе отново очи. Сложи натъпканата лула в устата си и я разпали с кибрит. Докато дърпаше играещото пламъче, от ъгъла на устата си запита: — Би ли ми разказал нещо по въпроса?

Сега пък какво, зачуди се Бонд. По дяволите тия служебни клюки. Рязко отвърна:

— Ами, наистина се разбирахме добре, сър. Дори донякъде бяхме замислили да се женим. Но след това тя срещна някакъв от американското посолство. От екипа на военния им аташе. Майор от морската пехота. И, доколкото разбирам, се кани да се омъжи за него. Всъщност заминаха заедно за Щатите. Може пък да е за добро. Смесените бракове невинаги са успешни. Чувам, че бил свестен човек. Сигурно ще ѝ е по-добре, отколкото ако живее в Лондон. Тук нямаше да свикне. Добро момиче, но малко избухливо. Прекалено често се

спречкахме. Сигурно аз бях виновен. Както и да е, историята приключи.

М. му хвърли една от онези кратки усмивки, които огряваха повече очите, отколкото устните му.

— Съжалявам за лошия край, Джеймс — каза. Но в гласа му нямаше капка съчувствие.

Не одобряваше „женкарството“ на Бонд, както го наричаше за себе си, макар и да признаваше, че предразсъдъкът му се дължи на викторианското му възпитание. Но като шеф на Бонд най-малко желаше Бонд да е за постоянно вързан за нечия пола.

— Може наистина да е за добро. В нашата работа е опасно да се замесваме с невротички. Висят ти на ръката, с която стреляш, нали разбираш какво искам да кажа? Извинявай, че те попитах. Трябваше да знам отговора, преди да ти кажа за какво съм те извикал. Задачата е доста необичайна. Трудно ще е да те замесим в нея, ако си на ръба на брака или нещо подобно.

Бонд поклати глава и зачака да чуе за какво става дума.

— Добре, значи — рече М. В гласа му се прокрадна нотка на облекчение. Облегна се на стола и дръпна няколко пъти накъсо от лулата, за да я разпали. — Ето какво се случи. Вчера получихме дълга радиограма от Истанбул. Излиза, че в четвъртък шефът на станция Т е получил анонимно писмо на пишеща машина, според което трябвало да си вземе билет за отиване и връщане на ферибота в осем вечерта от моста Галата до устието на Босфора и обратно. Нищо повече. Шефът на Т си пада малко авантюрист и естествено се качил на ферибота. Облегнал се на перилата близо до носа и зачакал. След около четвърт час дошло някакво рускинче, много красиво според нашия човек, застанало до него и след като си поговорили за пейзажа и тъй нататък, то внезапно сменило темата и със същия разговорен тон му разказало една невероятна история.

М. млъкна, за да поднесе нова кибритена клечка към лулата си. Бонд се намеси:

— Кой е шефът на Т, сър? Никога не съм работил в Турция.

— Казва се Керим — Дарко Керим. Баща турчин, майка англичанка. Забележителна личност. Шеф на Т е още отпреди войната. Един от най-добрите ни хора в света. Прекрасна работа върши. И я обича. Изключително интелигентен е и познава района като дланта си.

— Със странично махване с лулата М. се освободи от Керим. — Та, както и да е. Девојката се представила като ефрейтор от МГБ. Била техен човек, откакто завършила училище, и току-що била прехвърлена като шифровчик в техния истанбулски център. Успяла да се докопа до преместването, защото мечтаела да избяга от Русия и да дойде при нас.

— Това е добре — каза Бонд. — Може да се окаже полезно да имаме тяхна шифровчица. Но защо толкова иска да дойде при нас?

М. изгледа Бонд през масата.

— Защото е влюбена. — Млъкна и добави по-кратко: Твърди, че е влюбена в теб.

— Влюбена в мен!

— Да, в теб. Точно така е казала. Името ѝ е Татяна Романова. Чувал ли си го някога?

— Не, за бога. Искам да кажа, не, сър. — М. се усмихна на смесицата от чувства, изписана по лицето на Бонд. — Но какво, по дяволите, иска да каже с това? Виждала ли ме е някога? Откъде изобщо знае, че съществувам?

— Ами — каза М. — знам, че цялата работа звучи нелепо. Толкова нелепа е, че току-виж се оказала истина. Девојката е двадесет и четири годишна. Още с постъпването ѝ в МГБ я назначили в централната им картотека, все едно в нашия архивен отдел. При това в английската секция. От шест години била там. И едно от досиетата, които водела, било твоето.

— Много бих искал да го видя — отбеляза Бонд.

— Според думите ѝ първоначално харесала снимките, които са ти правили. Красотата ти и прочие. — Устните на М. се извиха надолу, сякаш току-що бе захапал лимон. — Изчела всичките случаи, в които си участвал. Решила, че си страхотен мъж.

Бонд погледна отвисоко. Изразът на М. бе уклончив.

— Казала, че те харесва най-вече, защото ѝ напомняш героя от една книга на някакъв си руски писател на име Лермонтов. Явно това е любимата ѝ книга. Въпросният герой обичал хазарта и прекарвал цялото си време в сбивания. Та ти си ѝ напомнял за него. Престанала да мисли за всичко друго, докато един ден ѝ хрумнало, че ако си уреди прехвърляне в някой от техните задгранични центрове, ще може да се свърже с теб, а ти да отидеш да я спасиш.

— По-ненормална история не съм чувал през живота си, сър. Да не би шефът на Т да ѝ е повярвал?

— Чакай малко сега — каза М. сприхаво. Недей да избързваш просто защото се е появило нещо, което досега не ти се е случвало. Представи си, че беше някоя филмова звезда, а не в нашия занаят. Щяха да те засипват малоумни писма от момичета от цял свят, пълни с бог знае какви глупости от рода на това, че не могат да живеят без теб и прочие. Ето ти в случая едно момиче на секретарска длъжност в Москва. Сигурно и там целият отдел е пълен с жени, като нашия архив. Нито един мъж в цялата зала, когото да погледнеш, а ето че тя изведнъж се натъква на твоите, ъ-ъ, елегантни черти в досие, което редовно ѝ се връща за допълнения. Изведнъж усеща към теб „увлечение“ — нали така му казваха, — както секретарките по цял свят изпитват „увлечения“ по онези отвратителни лица от списанията. — М. махна с ръка встрани, за да обозначи колко е невеж по тези отвратителни женски навици. — Бог ми е свидетел, че не съм кой знае колко сведущ по тези неща, но трябва да признаеш, че се случват.

Бонд се усмихна на тази молба за помощ.

— Всъщност, сър, вече започвам да схващам някакъв резон в цялата работа. Не виждам защо едно руско момиче да не е толкова глупаво, колкото и едно английско. Но за да направи това, което е направила, се иска голяма смелост. Според шефа на Т тя наясно ли е с последствията, ако я усетят?

— Казва, че била уплашена до смърт — отвърна М. — През цялото време на кораба се озъртала дали някой не я следи. Но, изглежда, на подобни фериботи се возят само селяни и работници, а както е било и късно вечерта, поначало не е трябвало да има много пътници. Но чакай. Ти не си чул още дори половината от историята. — М. пое дълбоко от лулата и издуха облака дим към бавно въртящия се вентилатор над главата си. — Казала на Керим, че тази нейна страст към теб постепенно се превърнала във фобия. Започнала да мрази руските мъже. С течение на времето това се превърнало в омраза към режима и най-вече към работата, която вършела за него и, така да се каже, срещу теб. Именно затова подала молба да я преместят в чужбина и понеже познанията ѝ по езиците — английски и френски — били много добри, след време ѝ предложили Истанбул, при условие, че приеме да работи в шифровъчния отдел, което означавало по-ниска

заплата. Та с две думи, след шестмесечна подготовка пристигнала в Истанбул преди около три седмици. Поослушала се и скоро се добрала до името на нашия човек, Керим. Той толкова отдавна е там, че вече цяла Турция знае с какво се занимава. Той самият няма нищо против, а това същевременно отвлича вниманието от специалните хора, които от време на време пращаме там. На някои от тези места не вреди да имаш виден човек. Доста клиенти биха се обаждали, ако знаеха къде да отидат и с кого да говорят.

— Известният на обществото агент често се справя по-добре от някой, който хаби сума ти време и сили да стои в нелегалност — отбеляза Бонд.

— И така, изпратила бележката на Керим. Сега иска да знае дали можеш да ѝ помогнеш. — М. млъкна и замислено засмука лулата. — Естествено, първоначалната реакция на Керим не била по-различна от твоята и той я поразпитал, с цел да усети къде е клопката. Но така и не успял да си представи какво толкова ще постигнат руснаците, като ни изпратят това момиче. През цялото това време корабът се отдалечавал все повече от Босфора и скоро щял да поеме обратния път към Истанбул. А колкото повече Керим се опитвал да я хване в противоречие, толкова повече тя се отчайвала. И тогава — блеснаха меко очите на М. по посока на Бонд — дошъл гвоздеят на програмата.

Блясъкът в очите на М. — сети се Бонд. Миговете, в които студените сиви очи на М. издаваха вълнение и алчност, му бяха тъй добре познати.

— Имала и една последна карта. И знаела, че е асото коз. Ако дойдела при нас, щяла да донесе със себе си и своята шифровъчна машина. Най-новата им — „Спекторът“. Онази, за която сме готови да си дадем и очите.

— Боже мили — промълви Бонд, а умът му не побираше грандиозността на трофея. Спекторът! С нея ще могат да декодират и най-тайните радиोगрами. Самото ѝ притежание щеше да е безценна победа, дори веднага да разкриеха загубата или да променят работните параметри, или пък да я снемеха от употреба от всички руски посолства и разузнавателни центрове в света. Бонд не беше специалист по криптография, а и в името на сигурността, в случай че попаднеш в плен, искаше да знае колкото се може по-малко за нейните тайни, но бе

достатъчно осведомен, за да съзнава, че за руските тайни служби загубата на спектора ще се смята за голяма катастрофа.

За Бонд повече увещания бяха излишни. Независимо от налудничавия разказ на момичето, веднага възприе вярата на М. в него. Това, че руски човек бе готов да им направи такъв дар и да се наеме с ужасния риск да им го достави, можеше да означава единствено акт на отчаяние — та дори, ако щете, на отчаяно, безумно влюбване. А дори и да се окажеше, че историята на момичето е фалшива, залогът бе прекалено голям, за да го изпусне.

— Разбираш ли, 007? — попита тихо М. Мислите на Бонд се четяха лесно по вълнението в погледа му. — Разбираш ли какво искам да кажа?

Бонд започна да увърта:

— А казала ли е как смята да го направи?

— Не съвсем. Но според Керим била категорична. Споменала за някакви нощни дежурства. Явно дежури сама през някои нощи от седмицата и спи на походно легло в службата. Изглежда никак не се съмнявала, макар да била наясно, че само ако някой подушел плановете ѝ, ще я разстрелят на място. Страхувала се дори от това, че Керим се кани да ми докладва случая. Накарала го да се закълне, че лично ще зашифрова съобщението, ще настоява отсамната страна да го запише само в един екземпляр, и че сам няма да остави никакво копие. Той, естествено, изпълнил молбата ѝ. В мига, в който споменала спектора, Керим усетил, че може би ни се отдава най-големият удар от войната насам.

— Какво става по-нататък, сър?

— Корабът приближавал някакво място на име Ортакьой. Тя казала, че там ще слезе. Керим обещал още същата вечер да изпрати радиограма. Отказала да уговаря каквито и да е бъдещи контакти. Казала само, че ако ние спазим обещанията си, и тя ще спази своите. Пожелала му лека нощ и се шмугнала в тълпата на мостика. Повече Керим не я видял.

Внезапно М. се наклони напред и закова погледа на Бонд.

— Той, разбира се, в никакъв случай не е можел да ѝ гарантира, че ние ще се съгласим на пазарлъка.

Бонд мълчеше. Като че ли се сещаше какво ще последва.

— Момичето ще направи всичко това само при едно условие. —
Очите на М. се свиха, докато от тях останаха само два пламенни и
многозначителни процепа. — Че именно ти ще отидеш в Истанбул, за
да я доведеш заедно с машината в Англия.

Бонд сви рамене. Това нямаше да е трудно. Но... Погледна М.
прямо в очите:

— Струва ми се лесна работа, сър. Доколкото усещам, може да
има само една пречка. Тя ме е виждала единствено на снимки и е чела
куп вълнуващи истории. Ами ако се разочарова, като ме види на живо?

— Именно това ще ти бъде работата — каза мрачно М. — Затова
ти зададох онези въпроси за мис Кейс. Длъжен си да направиш така, че
в ни най-малка степен да не я разочароваш.

ГЛАВА 13

РАЗЧИТАЙТЕ НА „БЕА“^[1]

Четири малки, отрязани под прав ъгъл, перки се завъртяха бавно, една по една, докато станаха четири свистящи петна. Бученето на турбините се засили до равномерен писък. Именно по качеството на звука и пълното отсъствие на вибрации самолетът се различаваше от насечения рев и напъващите се конски сили на другите машини, с които му се бе случвало да лети. Докато вайкаунтът се изнасяше с лекота към ориентираната на изток-запад и трептяща от мараня писта на аерогара Лондон, Бонд изпитваше чувството, че е седнал в някаква скъпа механизирана играчка.

Настъпи кратка пауза, преди първият пилот да надуе и четирите турбини до лудешки писък, а след това да отпусне рязко спирачките. Полетът 130 от 10,30 ч. на „БЕА“ за Рим, Атина и Истанбул се втурна по пистата, натрупа скорост и бързо, но плавно набра височина.

След десет минути бяха вече на 6000 метра и се насочиха на юг по широкия въздушен коридор за средиземноморския трафик от Англия. Писъкът на турбините притихна до ниско, приспивно свистене. Бонд разкопча коланите и запали цигара. Вдигна от пода тънкото дипломатическо куфарче със скъп вид, извади „Маската на Димитриос“ от Ерик Амблър, след което положи куфарчето — доста тежко въпреки маломерния му вид — на съседната седалка. Как ли щеше да се изненада момичето на гишето в Лондон, рече си, ако бе премерило куфарчето, вместо да го пусне с него като „ръчен багаж“. А ако на свой ред и митничарите се бяха усъмнили в теглото му, сигурно щеше да им стане безкрайно интересно след едно прекарване през рентгена.

Отдел Q бе окомплектовал това фино на вид куфарче, след като бе изтърбушил добросъвестната ръчна изработка на „Суейн енд Адни“, за да нареди петдесет куршума калибър .25 в две редици между кожата и хастара на околжката. Във всяка от двете невинни на вид стени имаше по една плоска кама за мятане, изработка на „Уилкинсън“ —

майсторите на мечове, а върховете на дръжките им бяха хитроумно замаскирани от ъгловите шевове. Въпреки всички опити на Бонд с майтап да ги накара да се откажат, майсторите от Отдел Q настояха да вградят в дръжката на куфарчето тайник, от който при натискане на определена точка в ръката му щеше да се появи таблетка цианкалий. (Първото, което Бонд направи, след като получи куфара, бе да пусне таблетката в тоалетната.) От много по-голямо значение бе дебелата туба крем за бръснене „Палмолив“ в инак невинно изглеждащата чантичка с тоалетни принадлежности. Цялата ѝ горна част бе на резба, а под нея бе увитият в памук заглушител на беретата. Ако възникнеше нужда от пари, капакът на куфарчето съдържаше петдесет златни лири. Изсипваха се лесно при дръпване настрани на парче от канта.

Бонд се забавляваше с тази фокусническа история, но все пак признаваше, че при цялото си тегло от три килограма и шестстотин куфарчето представляваше удобен начин за пренасяне на инструментите на занаята, които в противен случай щеше да е принуден да крие до тялото си.

С този полет пътуваха едва дузина пътници. Бонд се усмихна при мисълта какъв ужас щеше да изпита Лилия Понсънби, ако разбереше, че с него стават тринадесет. Предния ден, след като се раздели с М. и се върна в кабинета си, за да уреди подробностите по пътуването, секретарката му бе вдигнала голяма олелия за това, че се кани да лети в петък, тринайсето число. Бонд търпеливо се опита да ѝ обясни:

— Винаги се пътува най-спокойно на тринайсети. Почти няма пътници, по-комфортно е, а и обслужването е по-добро. Винаги избирам тринайсети, ако мога.

— Е, троши си главата тогава — рече примирено тя. — Но цял ден ще те мисля. И, за бога, недей да минаваш под разни стълби или да вършиш други глупости днес следобед. Не си насилвай късмета чак толкова. Не знам за какво ще вървиш в Турция и не ме интересува. Но с костите си усещам нещо лошо.

— Ах, тези красиви кости! — пошегува се Бонд. — Ще ги поканя на вечеря още в деня, в който се завърна.

— Само си приказваш — отвърна тя хладно. Но после с внезапна топлина го целуна за довиждане, та Бонд за стотен път се зачуди защо

му е да се занимава с други жени, когато най-сладката в света му бе секретарка.

Самолетът пееше равномерно над безкрайното море от каймачени облаци, които изглеждаха достатъчно твърди, за да може да се кацне върху тях при авария на двигателите. Облаците се разкъсаха, а далечната синя мъглявина вляво под тях бе Париж. Летяха близо час високо над изгорелите нивя на Франция, докато някъде отвъд Дижон земята започна да прелива от бледозелено към по-тъмното зелено по надигащите се склонове на Юрските планини.

Поднесоха обяда. Бонд остави настрана както книгата, така и мислите, които му се натрапваха пред печатната страница, и вместо това, докато се хранеше, остана загледан надолу в хладното огледало на Женевското езеро. Боровите гори, изкачващи се към снежните петна между фино лъснатите зъбери на Алпите, навяха спомени за младежките му ски ваканции. Само на неколкостотин метра вдясно подминаха огромния кучешки зъб на Монблан, а Бонд се загледа по мръсносивата слонска кожа на ледниците и си представи как бе изглеждал като младеж с обвързан около кръста преден край на въжето, запънал тяло в горния отвор на „комина“ в Егюй Руж^[2], докато двамата му колеги от Женевския университет напредваха сантиметър по сантиметър по гладката скала.

А сега? Бонд се усмихна кисело на отражението си в слюденото стъкло, докато самолетът се измъкна от планините и полетя над рипсените терасирани нивя на Ломбардия. Ако днес на улицата го срещнеше онзи млад Джеймс Бонд и го заговореше, щеше ли да познае в него чистосърдечния и горящ от нетърпение младеж, който бе обитавал седемнадесетгодишното му тяло? И как щеше този младеж да възприеме него, по-стария Джеймс Бонд, тайния агент? Щеше ли да разпознае себе си под кожата на човека, омърсен от годините на коварство, жестокост и страх — човека със студено-надменните очи, с белег на бузата и с едра подутина под лявата мишница? И ако младежът го познаеше, как щеше да го прецени? Какво щеше да си помисли за сегашната задача на Бонд? Какво щеше да си каже за този енергичен таен агент, тръгнал по света в нова и безкрайно романтична роля — да сводничи в името на Англия?

Бонд прогони от ума си мислите за мъртвата си младост. Никога не ръчкай миналото. „Какво щеше да стане“ е чиста загуба на време.

Следвай съдбата си, бъди доволен от нея и се радвай, че не си търговец на стари коли, писач в жълтата преса, пропит от джин и никотин, сакат... или труп.

Загледан към опечената от слънцето и разпростяла се Генуа и нежните сини води на Средиземно море, Бонд изхвърли миналото от ума си и се съсредоточи върху непосредственото бъдеще — върху задачата, както сам я формулира, „да сводничи за Англия“.

Защото, кой каквото ще да казва, той беше тръгнал да върши именно това — да прелъсти, и то в много кратък срок, момиче, което дотогава не бе виждал и чието име бе чул за пръв път едва вчера. И независимо от красотата му — а шефът на Т го бе описал като „много красиво“ — през цялото време умът на Бонд нямаше да се занимава с това, което е, а с това, какво притежава — зестрата, която носи. Все едно че щеше да се жени за някоя богата дама заради парите ѝ. Ще съумее ли да изпълни ролята? Може би щеше да успее да докара необходимите изражения на лицето си и да каже това, което се очаква, но щеше ли тялото му да се разграничи от тайните му мисли и да успее да прави с нея любовта, в която щеше да ѝ се кълне? Как успяваха мъжете да се държат в леглото така, че да им повярват, докато мислите им са заети единствено с банковата сметка на жената до тях? Можеше и да има нещо възбуждащо в представата, че обладаваш чувал злато. Но пък шифровъчна машина?

Под тях мина Елба и самолетът се насочи за осемдесеткилометровия глисаж по посока на Рим. Половин час сред бръщолевещите високоговорители на летище Чампино — достатъчно време за два коктейла „Американо“ — и отново бяха на път, право към палеца на италианския ботуш, а мислите на Бонд се заловиха пак да пресяват и най-малките подробности от срещата, към която се приближаваше с 500 километра в час.

Можеше ли да е някакъв сложен ход на МГБ, към който не успява да намери ключ? Да влиза в някаква клопка, която дори усуканото мислене на М. не успява да проумее? Бог бе свидетел, че М. допускаше с тревога подобна възможност. На най-сериозен анализ от всеки възможен ъгъл бяха преценили наличните данни — „за“ и „против“, — и то не само М., а и специална оперативка на завеждащите секции, която бе траяла целия предишен следобед до късно вечерта. Но откъдето и да подхванеха случая, никой не

проумяваше каква изгода могат да имат руснаците. Може би искаха да отвлекат Бонд, с цел да го разпитат. Но защо именно Бонд? Той бе оперативен агент и не се интересуваше от общата дейност на „Сикрет сървис“ — в главата си не носеше нищо от полза за руснаците, освен подробностите по поставената му конкретна задача и някои предварителни сведения, които бе изключено да са от жизненоважно значение. Или пък целяха да убият Бонд, за отмъщение.

Но той не се беше сблъсквал с тях поне от две години. Ако толкова искаха да го убият, можеха да го застрелят по улиците на Лондон или в апартамента му или да заредят бомба в колата му.

Стюардесата прекъсна мислите на Бонд:

— Моля, притегнете коланите.

В момента, в който му говореше, самолетът пропадна в дълбока въздушна яма, а след това се извиси отново с някаква грозна нотка на напън в писъка на турбините. Небето навън внезапно причерня. По прозорците забарабани дъжд. След това ги заслепи синьо-бяла светкавица и се чу трясък като от удар на зенитен снаряд, от който самолетът залитна и се залюля в утробата на електрическата буря, в чиято засада бяха попаднали над устието на Адриатическо море.

Бонд усети мириса на опасност. Има такъв мирис — нещо като сместа от пот и електричество, който се усеща в залите за забавни игри. Светкавицата отново простря ръце по прозорците. Тряс! Сякаш се намираха в самия център на гръмотевицата. Изведнъж самолетът стана невероятно малък и крехък. Тринадесет пътници! Петък, тринадесети! Бонд си спомни думите на Лилия Понсънби и усети пот по стисналите облегалките длани. На колко ли години е този самолет, зачуди се. Колко часа е навъртял във въздуха? Успяло ли бе мъртвото часовниче^[3] на металната умора да се промъкне в крилете му? Колко от силата им бе успяло да изгризе? Можеше и да не му е писано да стигне до Истанбул в края на краищата. Можеше да се окаже, че съдбата, върху която така философски бе размишлявал само допреди час, му е отредила да се разбие в Коринтския залив.

Но наскоро самия Бонд се помещаваше ураганна стая — една от онези цитадели, каквито има в старите къщи по тропиците. Като стаите са малки, но представляват яко укрепени клетки в сърцето на къщата, на средата на партерния етаж, а понякога и вкопани в основите. Когато бурята заплашва да разруши дома, стопанинът и

семейството му се приютяват в тази стая и там изчакват да отминне опасността. Бонд влизаше в собствената си ураганна стая само след като нещата се изплъзнаха от собствения му контрол и не му даваха възможност да предприеме каквото и да било. И този път се оттегли в цитаделата си, изключи от ума си заобикалящия го ад от шум и трясък и съсредоточи цялото си внимание върху един-единствен бод от тапицерията на предната седалка, изчаквайки с успокоени нерви да научи какво е отредила съдбата на полет 130 на „БЕА“.

Почти мигновено в кабината просветля. Дъждът престана да бие по плексигласовите прозорци, а турбините възвърнаха невъзмутимото си свистене. Бонд отвори вратата на ураганната стая и излезе. Бавно извърна глава, надникна любопитно през прозореца и загледа как мъничката сянка на самолета пресича забързано далеч под тях тихите води на Коринтския залив. Изпусна дълбока въздишка и бръкна в задния си джоб за бронзовата табакера. С удоволствие установи, че ръката му изобщо не трепна, докато поднасяше запалката към цигарата „Морлънд“ с трите златни пръстена. Да каже ли на Лил, че насмалко не е познала? Реши, че ако в Истанбул попадне на достатъчно неприлична картичка, ще ѝ я изпрати.

Навън денят избледня през всички цветове на умиращ делфин, а към тях се приближи посинелият в здрача връх Химет. Спуснаха се над мигащите светлинки на разпрострялата се нашироко Атина, а малко по-късно вайкаунтът вече рулираше по стандартната бетонна писта с увиснал ветрен конус и с табелки, съставени от странни танцуващи букви, каквито Бонд почти не бе срещал от ученическите си години.

Бонд излезе от самолета заедно с шепата бледи и смълчани пътници и прекоси пеш до транзитната зала с бара. Поръча си чаша узо, гаврътна я и я прокара с глътка ледена вода. След гадния вкус на анасона усети силно щипане, последвано от бърз малък пожар от гърлото чак до стомаха. Остави чашата и поръча нова.

Докато дойде време да ги извикат отново по високоговорителите, навън бе мръкнало и ясният полумесец висеше високо над светлините на града. Въздухът бе омекнал от настъпващата вечер и аромата на цветята, а цикадите поддържаха равномерен пулсиращ ритъм — джън-джън-джън — и отдалеч долитахше песента на някакъв мъж. Гласът бе ясен и провлачен, което правеше мелодията тъжна. В близост до летището се разлая куче, доловило човешка миризма. Изведнъж Бонд

осъзна, че е пристигнал в Изтока, където дворните кучета нощем вият. Неизвестно защо, при тази мисъл усети в сърцето си тръпка на удоволствие и вълнение.

До Истанбул летяха още само деветдесет минути, над черното Бяло море и Мраморно море. Чудесната вечеря с две мартинита и половин бутилка червено „Калве“ прогони от мислите на Бонд притесненията по пътуването в петък, тринадесето число, и свързаните с поставената му задача тревоги, а вместо тях го завладя чувството за предстоящо приятно събитие.

Най-после пристигнаха и четирите витла замряха пред красивата модерна аерогара Йешълкьой — на час път с кола от Истанбул. Бонд каза на стюардесата довиждане и благодаря за приятния полет, премина с тежкото дипломатическо куфарче през паспортното гише в митническата зала и зачака да свалят куфара му от самолета.

Значи всички тези тъмни, грозни и спретнати митничарчета бяха съвременните турци. Заслуша се в гласовете им, пълни с широки гласни, тихи шипящи съгласни и прегласи на звука „у“, и се загледа в тъмните очи, контрастиращи силно с мекия учтив говор. Бяха искрящи, гневни, жестоки очи, съвсем отскоро слезли от планините. Бонд имаше чувството, че познава историята им. От векове са привиквани да вардят овце и да улавят и най-малкия трепет по далечните хоризонти. Очи, свикнали, без да им личи, да не изпускат от погледа ръката с ножа, да броят зърната на житото и дребните монети и да долавят трепета на пръстите на търговеца. Бяха твърди, недоверчиви, завистливи очи. На Бонд не му харесаха.

Когато излизаше от митницата, от сянката пристъпи висок дългокрак мъж с провиснал черен мустак, спретнат в тънко сако и с шофьорска фуражка на главата. Изкозирува и без да пита Бонд за името, грабна куфара му и го поведе към една лъскава аристократична кола — стар червен ролс-ройс, тип „градска лимузина“, произведен, както предположи Бонд, за някой милионер от двайсетте години.

Докато колата се изнасяше мазно от района на летището, човекът се обърна и на чудесен английски каза учтиво през рамо:

— Керим бей предположи, че тази вечер ще искате да поотпочинете. Ще ви взема утре в девет сутринта. В кой хотел ще отседнете, сър?

— „Кристал палас“.

— Добре, сър.

Колата се отправи с шепот по широкото модерно шосе.

Някъде отзад, в пъстрите сенки на летищния паркинг, Бонд едва-едва долови пукота на запалване на мопед. Но звукът не му направи впечатление и той се отпусна на седалката, за да се отдаде на удоволствието от пътуването.

---

[1] British European Airways („Британски европейски въздушни линии“) — една от предшественичките на сегашната фирма „Бритиш еървейс“. — Б.пр. ↑

[2] Част от Високите Алпи. — Б.пр. ↑

[3] Вид бръмбар (Anolum). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

ДАРКО КЕРИМ

Джеймс Бонд се пробуди рано в неприветливата си стая в „Кристал палас“ на хълма Пера и разсеяно протегна ръка да проучи острия сърбеж по външната страна на дясното си бедро. Нещо го бе ухапало през нощта. Ядосано разчеса мястото. Трябваше да го очаква.

Още с пристигането предната вечер, когато намусеният нощен портиер го посрещна по панталони и риза без яка, той огледа набързо преддверието с оплут от мухите палми в медни качета, пода и стените, покрити с избледнели мавритански плочки, и му стана ясно къде е попаднал. Почти тръгна да сменя хотела. Но инерцията и някакъв перверзен вкус към долнопробната романтика, с която са пропити старомодните хотели на континента, го накараха да остане, така че се регистрира и последва портиера до третия етаж в старовремския въжен асансьор.

Стаята му, с няколко овехтели мебели и желязна кушетка, бе точно според очакванията му. Преди да освободи портиера, провери единствено дали по тапета над главата на кушетката има кървави петна от размазани дървеници.

Беше действал прибързано. Когато влезе в банята и отви крана за горещата вода, той издаде тежка въздишка, след това се прокашля осъдително и накрая изплю в умивалника малка стоножка. Бонд навъсено я отми с тънката струйка мътилка от студения кран. Ето ти, рече си, като си избираш хотел със забавно име и искаш да избегнеш лесния живот в големите хотели.

Но бе спал добре, та сега с уговорката, че трябва да си купи някакъв инсектицид, реши, че е време да забрави за удобствата и да започне своя ден.

Стана от леглото, разтвори дебелите завеси от червен плюш, наведе се през железните перила и погледна към един от най-прочутите изгледи в света: вдясно — тихите води на Златния рог, вляво — танцуващите вълни на изложения на ветровете Босфор, а между тях — застъпващите се покриви, стърчащи минарета и приклекли

джамии на Пера. В крайна сметка изборът му бе удачен. Заради този изглед си заслужаваше да понесе всички дървеници и неудобства.

Бонд прекара десет минути в съзерцание на искрящата водна преграда между Европа и Азия, след което се прибра във вече окъпаната от слънце стая и поръча закуска по телефона. Английският му остана неразбран, но в крайна сметка се пребориха с френския му. Напълни ваната със студена вода, после се избърсна търпеливо, пак със студена вода, надявайки се, че поръчаната екзотична закуска няма да се окаже пълен провал.

Не се разочарова. Киселото мляко, в синя порцеланова купичка, бе наситено жълто и с гъстотата на сметана. Зелените смокини, предварително обелени, працияха от зрелост, а турското кафе бе катранено черно и с онзи привкус на загоряло, който подсказваше, че е прясно смляно. Бонд погълна вкусната закуска на пренесената до отворения прозорец масичка. Наблюдаваше разпрострялата се пред очите му гледка на параходи и каици, кръстосващи по двете морета, и си мислеше за Керим и за свежите новини, които вероятно му бе подготвил.

Еlegantният ролс-ройс го взе точно в девет и го понесе през площад „Таксъм“ и гъстите тълпи по „Истъклял“, докато излязоха от Азия. Над долното ниво на моста Галата се виеше гъстият черен дим на чакащите параходи, белязани с грациозно пресичащите се котви на търговския флот, и закриваше отсрещния бряг, към който ролс-ройсът се провираше през велосипеди и трамваи, а чистокръвното пръхтене на древната му тромба едва успяваше да прогони пешеходците изпод гумите му. Най-сетне пътят се разчисти и старата европейска част на Истанбул заблестя в края на широкия осемстотинметров мост: стройни минарета, щръкнали като копия в небето и клекнали в подножието им джамии с куполи като огромни стегнати гърди. Трябваше да е от „1001 нощ“, но на Бонд, гледащ го над покривите на трамваите и огромните белези на модерните реклами покрай брега, градът заприлича на едновременно красив театрален декор, захвърлен от съвременна Турция в полза на стоманенобетонния корпус с форма на ютия на истанбулския „Хилтън хотел“, блестящ безсмислено зад него на хълмовете на Пера.

След моста колата свърна надолу по тясна павирана улица, успоредна на пристанището, и спря пред висок дървен портал.

От стаята на пазача излезе внушителен мъж с едро, усмихнато лице, облечен в опърпана военна униформа. Отвори вратата на колата и даде знак на Бонд да го следва. Вкара го през своята стая и някаква врата в малък двор със старателно заравнена чакълеста площадка. В средата ѝ стоеше възлесто сикалиптово дърво, а в подножието му кълвяха два гривяка. Сред тишината и спокойствието на градината шумът на града долиташе като далечен тътен.

Прекосиха чакъла, минаха през втора врата и Бонд се озова в огромен сводест склад с високи кръгли прозорци, през които пращните слънчеви лъчи падаха диагонално върху пейзаж от вързопи и бали със стока. Усети хладния, застоен аромат на подправки и кафе, а докато следваше пазача по централния проход — и на мента.

В края на дългия склад имаше повдигната площадка, оградена с перила. На нея бяха накацали по високи столчета половин дузина младежи и момичета и пишеха делово в дебели старомодни тефтери. Охлузеното сметало до всяка мастилница напомни на Бонд за сцена от Дикенсова кантора. Докато минаваше през тях, нито един от чиновниците не вдигна поглед, но от най-отдалеченото писалище се надигна висок и смугъл мъж с изненадващо сини очи и го пое от пазача. Усмихна се топло на Бонд, така че ослепително белите му зъби лъснаха, и го поведе към дъното на площадката. Почука на изцяла махагонова врата със секретна брава и без да чака отговор, я отвори, за да пропусне Бонд, след което безшумно я затвори зад гърба му.

— А, приятелю, влезте, влезте. — От махагоновото бюро с протегната за поздрав ръка се извиси огромен мъж с чудесно скроен костюм от груба коприна.

Намекът за властност във високия дружелюбен глас напомни на Бонд, че насреща му е шефът на служба Т, че самият той е на чужда територия и в юридически смисъл е подчинен на този човек. Бе наистина само въпрос на етикеция, но нямаше да е зле да го помни.

Дарко Керим притежаваше приятно топла и суха длан. Усещаше се яката десница на западния делови човек — нещо съвсем различно от усета за бананови кори при ръкуване с човек от Изтока, който неволно те кара да отриеш пръсти от пеша на самото си. А огромната му ръка притежаваше силата на навита пружина — намек, че може да те стиска все по-силно, докато накрая ти надроби костите.

Самият Бонд бе метър и осемдесет и три, но този човек бе поне с пет сантиметра над него, а създаваше впечатление, че е и поне два пъти по-широк и два пъти по-набит. Бонд вдигна поглед към двете раздалечени и усмихнати сини очи върху голямото гладко кафяво лице с чупен нос. Очите бяха воднисти и кръстосани от червени нишчици — очи на хрътка, която прекалено често се излежава пред огнището. За Бонд такива очи бяха признак за заклет гуляйджия.

В пламенното високомерие, черната начупена коса и гърбавия нос имаше нещо циганско, а впечатлението за скитащ наемен войник се подсилваше от тънката златна халка, която Керим носеше на дясното си ухо. Бе впечатляващо драматично лице, жизнерадостно, жестоко и покварено, но много по-силно изразена от драматизма му бе излъчваната жизненост. Бонд реши, че не е виждал друго лице с толкова много топлота и енергия. Човек се чувстваше, като че се е приближил до слънцето. Бонд пусна силната суха длан и отвърна на усмивката на Керим с дружелюбност, каквато рядко бе изпитвал към непознати.

— Благодаря, че снощи изпратихте кола да ме посрещне.

— Ха! — възкликна Керим от удоволствие. — И на приятелите ни трябва да благодарите. И двете страни ви посрещнаха. Когато колата ми ходи на летището, винаги я следят.

— С веспа или с ламбрета?

— Забелязахте ги, значи. Ламбрета. Имат цяла ескадрила за малките си човечета, които аз наричам „безликите“. Толкова си приличат, че никога не ги разпознаваме. Дребни гангстерчета, най-вече смрадливи българи, които им вършат черната работа. Но предполагам, че този, който ви е следил, го е правил от доста голямо разстояние. Откакто един ден шофьорът ми закова и след това даде с пълна скорост на заден ход, не смеят много да се доближават до ролса. Поожули боята и омърля с кръв отдолу шасито, но поне научи останалите на благоприличие.

Керим се върна на мястото си и посочи другия стол, също като неговия, пред бюрото. Побутна плоска бяла кутия с цигари. Бонд седна и запали. По-прекрасна цигара не бе пушил през живота си — най-мекия и най-сладък турски тютюн, в тънка и дълга овална тръбичка с елегантен златен полумесец.

Докато Керим мушкаше цигара в дългото си, белязано от никотина цигаре от слонова кост, Бонд използва възможността да огледа стаята, миришеца силно на боя и лак, сякаш бе току-що боядисана.

Беше голямо квадратно помещение, облицовано с лакиран махагон, освен зад стола на Керим, зад който от тавана се спускаше ориенталски гоблен и се полюшваше от ветреца, като че ли закриваше някакъв прозорец. Това обаче изглеждаше малко вероятно, тъй като стаята се осветяваше от трите кръгли прозореца високо на стените. Възможно бе зад гоблена да има балкон, надвесил се над Златния рог, тъй като Бонд чуваше как вълните му се плискат в основите на стените. По средата на дясната стена висеше репродукция на портрета на английската кралица от Анитони в златна рамка. Срещу нея, също във внушителна рамка, висеше направената от Сесил Бийтън по време на войната снимка на Уинстън Чърчил, вдигнал поглед от бюрото си в министерския съвет като някой надменен булдог. На едната стена имаше широка библиотека, а срещу нея — кожено канапе с примамваща тапицерия. Голямото разхвърляно бюро с лъснат месингов обков намигаше от средата на стаята. Отгоре му имаше три сребърни рамки за фотографии, ограждащи според това, което Бонд успя да зърне с крайчеца на окото си, плакети за изказани похвали и за военния клас на Ордена на Британската империя.

Керим запали цигара. Посочи с глава гоблена.

— Приятелчетата ми направиха посещение вчера — рече нехайно. — Закрепили на стената отвън една пластична бомба и нагласили часовника така, че да ме хване на бюрото ми. За късмет бях полегнал за няколко минутки на оня диван с едно румънско момиче, което все още вярва, че мъжете са способни да издават тайни срещу любов. Бомбата избухна в сублимния момент. Реших да не ѝ обръщам внимание, но се боя, че на девойчето му дойде малко отгоре. Когато го пуснах, изпадна в истерия. Май беше решило, че съм прекалено емоционален в любовта. — Махна извинително с цигарето. — Но зор видяхме, докато оправим стаята за вашето посещение. Нови стъкла за прозорците и картините и навсякъде вони на боя. Обаче — Керим се облегна на стола и лицето му леко се смръщи — това, което не разбирам, е защо така внезапно нарушиха примирието. В Истанбул съжителстваме съвсем дружелюбно. Всеки си гледа работата.

Нечувано е моите chers colleagues^[1] да обявяват война по такъв прибрзан начин. Много съм притеснен. Това може да доведе единствено до неприятности за нашите руски приятели. Ще съм принуден да порицая онзи, който го е сторил, веднага след като науча името му. Керим поклати глава. Напълно съм объркан. Надявам се, че това няма нищо общо с нашия случай.

— Добре де, но защо трябваше пристигането ми да се прави публично достояние? — попита кротко Бонд. — Най-малко съм искал да ви замесвам в цялата тази история. Защо ви трябваше да пращате ролс-ройса на летището? Веднага ще направят връзката между двамата ни.

Керим се изсмя снизходително.

— Трябва задължително да ви обясня нещо, приятелю. Ние, а освен нас и румънците, и американците, си имаме платен човек във всеки хотел. И всички сме подкупили по един началник в управлението на тайната полиция и получаваме ежедневно копие под индиго със списъка на пристигналите в страната чужденци по въздуха, с влак или по море. Ако имах на разположение някой и друг ден, можех да ви вкарам тайно през гръцката граница. Но какъв е смисълът? Присъствието ви трябва да е известно на другата страна, за да може приятелката ни да се свърже с вас. Едно от условията, които постави, е тя сама да уреди как ще се срещнете. Може би няма доверие на нашите мерки за сигурност. Кой знае? Но тя бе категорична, като добави, сякаш аз не го знам, че техният център щял да бъде незабавно уведомен за вашето пристигане. — Керим сви широките си рамене. — В такъв случай защо да усложняваме живота й? Единствената ми цел е да улесня вашата работа и да ви създам удобства, така че поне престоят ви да е приятен — дори ако се окаже безплоден.

Бонд се изсмя:

— Вземам си думите обратно. Бях забравил за балканската формула. Както и да е, тук вие командувате парада. Кажете ми какво да правя и аз ще го изпълня.

Керим махна с ръка и смени темата:

— Като стана дума за удобство, как ви се видя хотелът? С изненада установих, че сте избрали „Палас“. Не е кой знае колко подобър от една разхвърляна къща или, както казват французите,

baisodrome. И е основно свърталище на руснаците. Не че има някакво значение.

— Не е чак толкова лошо. Просто исках да избегна истанбулския „Хилтън“ и другите по-изискани места.

— Пари ли? — Керим бръкна в едно чекмедже и измъкна плоска пачка с нови зелени банкноти. — Ето ви хиляда турски лири. Истинската им стойност, тоест стойността им на черно, е около двайсет за английска лира. По официалния курс — седем. Обадете ми се, като ги свършите, и ще ви дам колкото поискате. Ще си уредим сметките след приключване на играта. Пък са и боклук. Откакто Крез, първият милионер, измислил златните монети, парите се обезценяват. А и обликът върху тях се обезценява със същата скорост като стойността им. Първо се красели от ликовите на богове. След това — на монарси. После — на президенти. Сега вече изобщо не слагат ликови. Вижте ги тези! — Керим подхвърли парите на Бонд. — Днешните са просто парче хартия с изображението на обществената сграда и подписа на касиер. Боклук. Истинско чудо е, че все още с тях може да се купи нещо. Какво още? Цигари? Пушете единствено тези. Ще поръчам да ви доставят неколкостотин къса в хотела. Най-добрите са „Дипломат“. Не се намират лесно. Повечето отиват в министерствата и посолствата. Има ли нещо друго, преди да сме се заловили за работа? За храната и удоволствията не се притеснявайте. Ще се погрижа и за двете. Ще ми бъде приятно и, ако ми позволите, бих желал да съм в близост до вас, докато сте тук.

— Нищо повече — рече Бонд. — Освен това, че един ден трябва непременно да дойдете в Лондон.

— Никога — отвърна категорично Керим. — И времето, и жените са прекалено студени. А за мен е чест, че сте ми гост. Сега — натисна звънеца на бюрото, — как пиете кафето си — горчиво или сладко? В Турция никога не разговаряме сериозно без кафе или ракия, а за ракия е още рано.

— Горчиво.

Вратата зад Бонд се отвори. Керим излая някаква заповед. След като вратата се затвори, Керим отключи едно чекмедже, извади от него тънка папка и я постави пред себе си. Удари с длан по нея.

— Приятелю — каза мрачно. — Не знам какво да ти кажа за този случай. — Облегна се на стола и склучи пръсти зад врата си. —

Минавало ли ти е някога през ум, че нашата работа е като снимането на филм? Толкова пъти ми се е случвало всичките ми хора да са на терен и да съм готов да завъртя ръчката. Но все има нещо — я времето, я някой от актьорите, я нещастен случай... Има и още нещо, което се случва и при правенето на филми. В най-лошия случай се появява любов в някаква форма, както сега, между двете звезди. За мен това е най-объркващият фактор в конкретния случай, а и най-неразгадаемият. Възможно ли е това момиче наистина да е влюбено в представата си за теб? Ще те заобича ли, след като те види? Ще съумееш ли да го обикнеш толкова, че да го накараш да дойде при нас?

Бонд не каза нищо. На вратата се почука и старшият чиновник постави пред всеки от тях по един порцеланов филджан в изящен златен обков, след което излезе. Бонд отпи от кафето и остави чашката. Добро беше, но прекалено едро смляно. Керим гаврътна своето на един дъх, пъкна цигара в цигарето и я запали.

— А и по този любовен въпрос не можем да сторим нищо — продължи Дарко почти на себе си. — Трябва само да чакаме и да видим. Междувременно има други неща. — Надвеси се напред над бюрото и изгледа Бонд, а очите му внезапно станаха крайно твърди и хитри. — Във вражеския лагер става нещо, приятелю. Не съдя само от опита им да ме ликвидират. Нещо са се разшетали. Фактите са малко, но — вдигна пръст и го опря отстрани на носа си — имам това тук. — Почука носа си отстрани, както се потупва куче. — А той ми е добър приятел и аз му вярвам. — Бавно и многозначително свали ръка на бюрото и тихо добави: — И ако залогът не беше толкова голям, щях да ти река: „Върви си, приятелю. У дома. Тук има нещо, от което трябва да бягаш.“

Керим се облегна назад. Гласът му се отпусна. Изсмия се грубо.

— Но и ние не сме баби. Пък и такава ни е работата. Така че да забравим за моя нос и да си гледаме работата. Като начало, има ли нещо, което още не знаеш? Откакто пратих радиограмата, момичето не е дало никакъв признак на живот, така че не разполагам с други сведения. Но може би ти имаш някои въпроси за срещата ми с него?

— Искам да знам само едно — отсече Бонд. — Какво мислиш за това момиче? Вярваш ли му или не? На историята с мен? Останалото е без значение. Ако не е влюбено до истерия в мен, цялата история се

разпада и явно става дума за сложен замисъл на МГБ, който засега не проумяваме. Кажи. Вярваш ли на момичето?

Гласът на Бонд бе напрегнат, а очите му проучваха лицето на другия.

— Ех, приятелю — поклати глава Керим. Разпери широко ръце. — Точно този въпрос си зададох тогава и все същото се питам и до днес. Но кой може да познае дали една жена лъже за тези неща? Очите ѝ блестяха тези красиви, невинни очи. Устните ѝ бяха влажни и полуотворени — райски устни. Гласът ѝ бе напрегнат и уплашен от собствената ѝ постъпка и думи. Кокалчетата на пръстите ѝ върху перилото на кораба бяха побелели. Но какво е било в сърцето ѝ? — Керим вдигна ръце. — Един Бог знае. Отчаяно ги отпусна. Положи длани върху бюрото и изгледа Бонд прямо. — Има един-единствен начин да разбереш дали една жена те обича, но дори и той е достъпен само на експертите.

— Да — каза Бонд несигурно. — Разбирам. В леглото.

---

[1] Скъпи колеги (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

ПРОИЗХОДЪТ НА ЕДИН ШПИОНИН

Отново поднесоха кафе, после още, а голямата стая се изпълни с дим, докато двамата се заловиха с всяко парченце налична информация, правеха му дисекция и го отделяха настрани. След цял час работа се върнаха пак там, откъдето бяха тръгнали. Оставаше Бонд да разреши проблема на това момиче и ако остане доволен от разказа му, да го изведе заедно с машината извън страната.

Керим се зае с административните въпроси. Като начало вдигна телефона, свърза се с пътническата си агенция и поръча да запазят по две места на всеки заминаващ самолет през следващата седмица — „БЕА“, „Ер франс“, „САС“ и „Тюркеър“.

— А сега да ги подготвим паспорт — рече. — Един ще е достатъчен. Може да пътува като твоя съпруга. Един от хората ми ще те снима и ще намери снимка на някое момиче, което поне малко да прилича на нея. Като си помисля, една от ранните снимки на Гарбо би свършила чудесна работа. Има известна прилика помежду им. Няма да е проблем да я намери в архивите на вестниците. Ще говоря и с генералния консул — прекрасен човек, който много си пада по моите истории с плащове и кинжали. До довечера паспортът ще е готов. На какво име да е?

— Бръкни в цилиндъра — и каквото се падне.

— Съмърсет. Майка ми е оттам. Значи, Дейвид Съмърсет. Професия: директор на фирма. Което нищо не значи. А момичето? Да речем Каролайн. Ще подхожда на външния ѝ вид. Спретната английска двойка с вкус към пътешествията. Валутната декларация? Остави я на мен. Ще има вписани, да речем, осемдесет английски лири в пътнически чекове и разписка от банката, че си обменил петдесет през престоя си в Турция. Митничарите ли? Те поначало нищо не гледат. Дори се радват, ако някой е купил нещо в страната и го изнася. Ще декларираш определено количество локум като подарък за лондонските си приятели. Ако се наложи да изчезнеш набързо, остави

на мен да ти уредя хотелската сметка и багажа. В „Палас“ ме познават достатъчно добре. Друго?

— Не се сещам.

Керим погледна часовника си.

— Дванайсет. Съвсем навреме е колата да те закара в хотела. Може да се е получило някакво съобщение. И огледай добре вещите си, да не би някой да е любопитствал.

Натисна звънеца и изстреля разпорежданията си към старшия чиновник, застанал с прикован в Керим поглед и с опънат като на хрътка врат.

Керим изпрати Бонд до вратата. Последва ново топло и мощно ръкостискане.

— Колата ще те докара за обяд. Едно местенце на пазара за подправки. — Погледна Бонд с радост в очите. — И ми е драго, че ще работим заедно. Двамата ще си паснем. — Пусна ръката на Бонд. — А сега много бързо трябва да свърша куп работи. Може да направя и нещо, дето не е най-подходящото, но във всеки случай — ухили се — *jouons mal, mais jouons vite*^[1]!

Старшият чиновник — очевидно нещо като началник-щаб на Керим, изведе Бонд през друга врата в стената на издигнатата площадка. Главите продължаваха да са наведени над тефтерите. Минаха по тесен коридор със стаи от двете страни. Човекът го вкара в една от тях и Бонд се озова в изключително добре оборудвана фотолаборатория. След десет минути бе отново на улицата. Ролсът се измъкна бавно из сокака и пое обратно по моста Галата.

В „Кристал палас“ бе застъпил на смяна нов портиер — дребен сервилен мъж с виновен поглед на жълтото си лице. Излезе иззад рецепцията с разперени за оправдание ръце.

— Много съжалявам, ефенди. Колегата ми ви е посочил недостойна за вас стая. Не разбрал, че сте приятел на Керим бей. Преместихме багажа ви в стая номер дванайсет. Най-добрата в целия хотел. Ако трябва да съм точен — олези се портиерът, — обикновено я пазим за медени месеци. Всички удобства. Моите извинения, ефенди. Другата стая не е за видни посетители.

Мъжът се поклони мазно, триейки ръце.

Ако имаше нещо, което Бонд ненавиждаше, то бе звукът от близането на подметките му. Изглежда портиера в очите и каза:

— О! — Очите се отместиха. — Нека да видя новата стая. Може пък да не ми хареса. В другата се чувствах съвсем добре.

— Разбира се, ефенди — поведе портиерът Бонд с поклони към асансьора. — Но за съжаление в предишната ви стая вече работят водопроводчиците. Чешмите...

Гласът му заглъхна. Асансьорът се вдигна на три метра и спря на първия етаж.

Е, все има някакъв резон в историята с водопроводчиците, рече си Бонд. Пък и не пречееше да поживее в най-хубавата стая на хотела.

Портиерът отключи високата врата и се отдръпна.

Бонд призна на себе си, че стаята я биваше. Слънцето струеше през широките двойни прозорци към малкия балкон. Шарките по стените бяха в розово и сиво, а мебелите бяха имитация на френския ампиr — поочукани от времето, но запазили елегантността на началото на века. Паркетът бе застлан с качествени бухарски килими. От богато украсения таван висеше блестящ полилей. Опряното в дясната стена легло бе огромно. Голяма част от стената зад него се заемаше от огледало в позлатена рамка. (На Бонд това му се видя забавно. Стаята за медени месеци! Ако питаха него, трябваше да сложат огледало и на тавана.) Банята бе облицована с плочки и напълно оборудвана, включително с биде и душ. Приборите му за бръснене бяха старателно подредени.

Портиерът последва Бонд обратно в стаята, а когато Бонд каза, че я одобрява, се оттегли с признателен поклон.

Защо пък не? Бонд направи нова обиколка на стаята. Този път обаче прегледа внимателно стените и пространството около леглото и телефона. Защо пък да не приеме стаята? За какво ще са им притрябвали микрофони или тайни врати? Каква ще е ползата от тях?

Куфарът му бе положен върху дървена пейка до шкафа за дрехи. Коленичи. По ключалките нямаше драскотини. Мъхчето, което бе закрепил на закопчалката, си беше там. Отключи куфара и извади от него дипломатическото куфарче. И по него нямаше следи да е пипано. Бонд заключи куфара и се изправи.

Изми се и слезе долу. Не, нямаше никакво съобщение за ефенди. Портиерът с поклон отвори вратата на ролса. Защо му се стори, че в постоянно виновния му поглед се съдържаше и някакъв намек за конспиративност? Бонд реши, че и да е имало, не заслужава внимание.

Каквато и да беше играта, трябваше да се изиграе до край. И ако смяната на стаите бе дебютният гамбит, още по-добре. Играта все отнякъде трябваше да започне.

Докато колата се спускаше устремно по хълма, мислите на Бонд се обърнаха към Дарко Керим. Какъв човек само за шеф на служба Т! Дори ръстът му в тази страна на потайни и недорасли човечета му осигуряваше определена власт, а безкрайната му жизнерадостност караше всички да се чувстват негови приятели. Откъде се бе пръкнал този буен и хитър пират? И как бе попаднал в „Сикрет сървис“? Беше от онзи рядък тип хора, на които Бонд истински се възхищаваше, а самият Бонд бе вече готов да добави Керим към половин дузината истински приятели, за които Бонд — човек без „познати“ — би разтворил сърцето си.

Колата се върна обратно по моста Галата и спря пред извитите арки на пазара за подправки. Шофьорът го поведе по плитките износени стъпала в мъгла от екзотични аромати, проклинайки на висок глас заобиколилите ги просяци и нарамилите чували хамали. След като влязоха, шофьорът свърна наляво от потока тътрещо крака и бърборещо човечество и посочи на Бонд малка арка в дебелия зид. Нагоре се виеше стълбище като в кула.

— Ефенди, Керим бей е в крайната стая вляво. Стига само да попитате за него. Всеки го познава.

Бонд се качи по хладното стълбище до малко преддверие, където един келнер, без да го пита за името, го пое и поведе през лабиринт от малки, украсени с цветни мозайки, сводести стаи до ъгловата маса на Керим над входа към пазара. Керим го приветства шумно, размахал чаша с млечнобяла течност, в която проблясваше лед.

— Добре дошъл, приятелю! Сега веднага — ракия. Сигурно те е изтощило разглеждането на града.

Изстреля поръчката към келнера.

Бонд седна на стола с удобни облегалки и взе предложената му от келнера малка чашка. Вдигна я към Керим и отпи. Бе нещо като узо. Допи я. Келнерът незабавно я напълни пак.

— А сега да ти поръчаме обяд. В Турция не ядат друго, освен карантия в гранясал зехтин. Но поне карантията на Мъсър Карсарсъ е най-добрата.

Усмивнатият келнер започна да изрежда.

— Казва, че днес имали хубав дюнер кебап. Не му вярвам, макар че е възможно. Агне на шиш с пълнеж от пикантен ориз. И много лук. Или имаш някакви специални предпочитания? Пилаф или някоя от проклетите им пълнени чушки? Добре. Но задължително трябва да започнеш с няколко сафрида, печени в пергамент. Стават за ядене. — Керим засипа келнера със словесен поток. После се облегна и се усмихна на Бонд. — Само така трябва да се отнася човек с тия проклетници. Умират да ги псуваш и риташ. От друго не разбират. В кръвта им е. Цялото това преструване, че живеят в демокрация, направо ги убива. Дай им султани, войни, плячка и веселие. Горките, като ги гледам как се мъчат в официални костюми и бомбета. Направо са нещастни. Само ги погледни. Впрочем да вървят по дяволите. Има ли нещо ново?

Бонд поклати глава. Каза на Керим, че са му сменили стаята, но не са пипали куфара.

Керим гаврътна ракията си и обърса уста с опакото на ръката. Повтори онова, което и Бонд си бе казал.

— Е, играта все трябва да започне по някое време. Направих няколко дребни хода. Сега можем само да седим и да чакаме. След като се нахраним, ще предприемем малък набег във вражеска територия. Мисля, че ще ти е интересно. А, не, няма да ни видят. Ще се движим в сенките, под земята. — Керим се израдва на собствената си хитрост. — А сега да си поговорим за други неща. Как ти харесва Турция? Не, това всъщност не ме интересува. Какво друго?

Прекъсна ги келнерът с първото ястие. Сафридът в пергамент не бе по-различен от всяка друга пържена риба. Керим се залови с една голяма чиния, чието съдържание имаше вид на филета от сурова риба. Видя, че Бонд го гледа с любопитство.

— Сурова риба рече. — След нея ще ям сурово месо и маруля, а накрая — купа кисело мляко. Не съм маниак, но навремето тренирах за цирков атлет. В Турция това е една добра професия. Народът страшно си пада по тях. А треньорът ми настояваше да ям само сурова храна. Стана ми навик. За мен е полезно, но — размаха вилцата си — не твърдя, че за всички е така. Хич не ме е еня какво ядат другите, стига да им е вкусно. Не понасям хора, които ядат или пият с неохота.

— Защо реши да ставаш цирков атлет? Как успя да се навреш сред такива мошеници?

Керим набучи парче риба на вилицата и го задъвка. Гаврътна половин чашка ракия. Запали цигара и се облегна на стола. Рече усмихнат кисело:

— Е, в края на краищата, ако няма за какво друго да си говорим, дай да говорим за мен. Сигурно се питаш: Как ли е стигнал този грамаден луд до „Сикрет сървис“? Ще ти кажа, но накратко, защото историята е прекалено дълга. Ако ти доскучае, можеш да ме прекъснеш. Съгласен ли си?

— Добре. — Бонд запали една „дипломат“ и се облегна на лакти.

— От Требизон съм — каза Керим, загледан във виещия се дим на цигарата си. — Бяхме огромно семейство с куп майки. Баща ми беше от ония мъже, дето жена не може да им устои. Жените умират да ги грабнеш отведнъж. Все си мечтаят някой мъж да ги метне на рамо, да ги отмъкне в някоя пещера и да ги изнасили. А той точно така подхождаше. Беше страхотен рибар, прочут по цялото Черноморие. Ловуваше предимно риба меч. Трудно се хващат и се предават само с голям бой, а той нямаше равен на себе си в улова им. Жените пък обичат мъжете герои. В нашия край на Турция, където по традиция мъжете са сурови, той пак си беше нещо като герой. Беше едър и романтичен. Така че която и жена да поискаше — негова беше. А той бе ненаситен, та понякога се налагаше да убие човек, за да му вземе жената. Естествено, имаше рояк деца. Живеехме един връз друг в разнебитена къща с куп пристройки, направена обитаема от нашите „лели“. Всъщност лелите си бяха истински харем. Едната беше англичанка — гувернантка, на работа в Истанбул, която баща ми видял на някакво цирково представление. Харесал я, а тя — него, още същата вечер я качил на лодката си и през Босфора, та в Требизон. Мисля, че тя никога не съжали за случилото се. Имах чувството, че е забравила всичко на света, освен него. Умря малко след края на войната. Беше на шейсет. Момчето, родило се преди мен, беше от една италианка, която го кръстила Бианко, защото бил светъл. Аз съм се родил мургав. Остана ми името Дарко^[2]. Бяхме петнайсет деца и изкарахме чудно детство. Лелите ни често се биеха помежду си, ние — също. Приличахме на цигански катун. Спойващият елемент беше баща ми, който пердашеше наред и жени, и деца, щом му досадахме. Но когато бяхме кротки и послушни, и той беше добър с нас. Не проумяваш ли как може да съществува подобно семейство?

— Така, както ти го описваш, напълно го възприемам.

— Точно така си беше. Пораснах на ръст почти колкото баща си, но с по-добро образование. Майка ми се погрижи за това. Баща ми ни учеше единствено да сме чисти, да ходим в тоалетната веднъж дневно и да не се срамуваме от нищо на този свят. Майка ми ме научи и да уважавам Англия, но това — между другото. На двайсет вече имах собствена лодка и изкарвах пари. Но бях много див. Напуснах голямата къща и заживях в две стайчета на пристанището. Исках да имам жени, но така, че майка ми да не узнае. После стана една неприятност. Захванах се с една бесарабка — истинска фурия. Беше ми трофей от едно сбиване с цигани ей там, по хълмовете зад Истанбул. Погнаха ме, но успях да я кача на лодката. Най-напред се наложи да я тресна, та да изпадне в безсъзнание. Когато спряхме в Требизон, тя още се мъчеше да ме убие, затова я заведох у дома, съблякох всичките ѝ дрехи и я завързах гола с една верига под масата. Когато се хранех, ѝ хвърлях огризки на пода като на куче. Трябваше да разбере кой командува. Но преди да го проумее, майка ми извърши нещо нечувано. Дойде у дома ми без предупреждение, да ми каже, че баща ми ме викал спешно. Завари момичето. И за пръв път през живота ми много ми се ядоса. Какво ти „ядоса“? Направо побесня. Бил съм жесток нехранимайко и се срамувала да ме нарече свой син. Момичето трябвало незабавно да се върне при своите. Донесе от собствените си дрехи от къщи. Момичето ги облече, но когато дойде ред да си върви, отказа да ме остави. — Дарко Керим се изсмя шумно. — Интересен урок по женска психология, приятелю. Както и да е, това с момичето е съвсем друга история. Докато майка ми се тръшкеше около него и за благодарност биваше засипвана с цигански ругатни, аз се явих за разговор при баща ми, който така и не разбра за цялата тази работа. Такава си беше майка ми. В стаята на баща ми седеше и един непознат — висок, мълчалив англичанин с черна превръзка на окото. Говореха си за руснаците. Англичанинът се интересуваеше какво правят по границата си, какво става в Батуми — голямата им нефтена и флотска база само на осемдесет километра от Требизон. Готов бил да плаща добре за сведения. Знаех и английски, и руски. Имах добро зрение и слух. Имах лодка. Баща ми решил, че ще работя за англичанина. Въпросният англичанин, приятелю, беше майор Данси, моят предшественик като

шеф на службата. А останалото — Керим направи неопределен жест с цигарето си — можеш сам да си представиш.

— Но каква беше онази история с тренировките за цирков атлет?

— А — каза Керим лукаво, — това беше като по съвместителство. Турците пускаха през границата единствено нашите пътуващи циркови трупи. Руснаците без цирк не могат да дишат. Това беше цялата история. Късах вериги и вдигах тежести със захапано в зъбите въже. Борех се с мъжагите в руските села. А някои от грузинците са си истински великани. Но за съжаление са глупави, затова почти винаги побеждавах. След това, като запиехме, се отваряхме на приказки и клюки. Правех се на глупав и неразбиращ. От време на време задавах по някой тъп въпрос, а те ми се надсмиваха и ми отговаряха.

Дойде второто ястие, а с него и бутилка „Кавакльдере“ ароматно и силно червено вино като всяко друго балканско вино. Кебапът бе вкусен, с дъх на пушена сланина и кромид. Керим изяде нещо като бифтек-тартар — голямо плоско кюфте от ситно смляно месо, подправено с чушки и накълцан лук и омесено с жълтък. Накара Бонд да го опита. Беше много вкусно и Бонд му го каза.

— Трябва всеки ден да изяждаш по едно — рече Керим сериозно. — Полезно е, ако си решил да се любиш интензивно. Има и едни упражнения, които също помагат. Тия неща са важни за мъжа. Поне за мен. И аз, като баща ми, консумирам голямо количество жени. Но за разлика от него, аз и пия, и пуша прекалено много, а тези неща пречат. Работата, дето я върша и тя вреди. Прекалено много напрежение и напъване на мозъка. От него кръвта нахлува в главата, а не там, където е нужно за любовта. Но аз съм жаден за живот. Прекалявам с всичко едновременно. Един ден сърцето ми няма да издържи. Ще ме сграбчи железният рак така, както навремето отнесе баща ми. Но мен не ме плаши. Поне ще си умра от почтена болест. После могат да напишат на гроба ми „Починал от прекомерен живот“.

Бонд се засмя.

— Не бързай да си отиваш, Дарко. М. ще е изключително недоволен. Безкрайно много те цени.

— Така ли? — Керим се взря в лицето на Бонд, да разбере дали говори истината. Изсмя се радостно. — В такъв случай засега няма да давам тялото си на рака. — Погледна часовника си. — Хайде, Джеймс.

Добре, че ме подсети за дълга ми. Ще пием кафе в моя кабинет. Нямаме много време за губене. Руснаците провеждат военния си съвет всеки ден от два и половина. Днес ние с теб ще имаме честта да присъстваме на разискванията.

---

[1] Играем зле, но затова пък бързо (фр). — Б.пр. ↑

[2] Бианко — от итал. bianco — бял. Дарко — от англ. dark тъмен. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

ТУНЕЛЪТ НА ПЛЪХОВЕТЕ

В хладния кабинет, докато чакаха неизбежното кафе, Керим отвори шкафа в стената и извади няколко комплекта сини работни гащеризони. Керим се съблече по гащета и навлече единия, след което нахлузи чифт гумени ботуши. Бонд си избра гащеризон и чифт ботуши, които горе-долу да му стават, и се премени в тях.

Заедно с кафето старшият чиновник внесе два мощни електрически фенера, които остави върху бюрото.

След като чиновникът излезе, Керим каза:

— Един от синовете ми — най-големият. И останалите отгатак са все мои деца. Шофьорът и пазачът са мои чичовци. Роднинската кръв е най-добрата мярка за сигурност. А търговията с подправки ни дава добро прикритие. М. ме вкара в тази дейност. Говорил със свои приятели от лондонското Сити. Сега съм най-големият търговец на подправки в цяла Турция. Отдавна съм върнал на М. дадените ми назаем пари. Децата ми са акционери в предприятието. Живеят добре. Когато трябва да се свърши нещо тайно и ми е нужна помощ, избирам най-подходящото дете. Всяко от тях е обучено на различни тайни дейности. Всички са хитри и смели. Някои вече са убили човек по моя заповед. Всички биха жертвали живота си за мен — и за М. Научил съм ги, че той е втори след Бога. — Керим махна предупредително с ръка. — Просто исках да ти кажа, че си в сигурни ръце.

— Не съм си и помислил друго.

— Ха! — рече Керим уклончиво. Взе фенерите и подаде единия на Бонд. — А сега — на работа.

Керим застана пред широката остъклена библиотека и бръкна зад нея. Чу се щракане и библиотеката се отмести тихо и с лекота наляво покрай стената. Зад нея се намираше малка врата, изравнена със стената. Керим натисна едната ѝ страна и тя се отмести навътре, при което откри тъмен тунел със спускащи се право надолу каменни стъпала. В стаята нахлу влажна миризма, смесена с лека воня като от зоологическа градина.

— Върви напред — каза Керим. — Слез по стъпалата до долу и ме изчакай. Трябва да затворя вратата.

Бонд светна с фенера, мина през отвора и заслиза бавно по стълбите. Електрическият лъч освети прясна мазилка, а седем метра по-долу — отблясък от вода. На дъното Бонд установи, че е стигнал до малък поток, спускащ се по централен улей, вкопан в пода на древен, иззидан с камък тунел, който се изкачваше стръмно надясно. Наляво тунелът се спускаше така, че да излезе — според изчисленията му — под повърхността на Златния рог.

Извън обсега на фенера му се чу равномерен и тих шум на бягащи тела, а в мрака заблещукаха и се задвижиха стотици червени точки. И нагоре, и надолу по тунела бе едно и също. От двайсетина метра от двете му страни право в Бонд гледаха хиляди плъхове. Душеха миризмата му. Бонд си представи как помръдват мустачки над зъбите си. За част от секундата се замисли какво ли щяха да предприемат, ако фенерът му угаснеше.

Внезапно до него се появи Керим.

— Доста време ще се катерим. Четвърт час. Надявам се, че обичаш животните. — Смехът му прокътна из тунела. Плъховете се раздвижиха. — За съжаление нямаме голям избор. Само плъхове и прилепи. Ескадрили и дивизии — цяла въздушна армада и армия. И ще трябва да ги караме пред себе си. Към края на изкачването ще стане доста пренаселено. Но да тръгваме. Въздухът е добър. Подът е сух и от двете страни на потока. Но през зимата се наводнява, та се налага да използваме водолазни екипи. Осветявай с фенера си краката ми. Ако в косите ти се заплете прилеп, отблъсни го с ръка. Няма да е често. Радарите им са много добри.

Поеха по стръмния наклон. Миризмата на плъхове и изпращания от прилепите беше задушаваща — смес от маймунарник и курник. Цели дни няма да мога да се отърва от нея, рече си Бонд.

От покрива като съсухрени гроздове висяха купчинки прилепи, а когато понякога Керим или Бонд ги закачаха с глава, избухваха шумно в мрака. Пред тях се движеше гората от пицци и лутащи се червени точки, а гъстотата им нарастваше и от двете страни на централния канал. От време на време Керим светваше напред с фенера и лъчът попадеше върху сиво поле, посято с бляскави зъби и лъскави мустаци. В такива моменти плъховете ги обземаше допълнителен смут и най-

близките скачаха върху гърба на останалите, за да избягат. През цялото време по централния канал се носеха биещи се и търкалящи се сиви тела, а с нарастването на натиска от масата в горната част на тунела запенените редици на ариергарда все повече се приближаваха.

Двамата носеха фенерите насочени напред върху ариергарда като оръжие, докато най-сетне, след малко повече от четвърт час катерене, достигнаха целта. В страничната стена на тунела имаше дълбока ниша от прясно измазани тухли. От двете страни на нещо, което се спускаше от тавана на нишата и бе увито в брезент, имаше по една пейка.

Вмъкнаха се в нишата. Само още няколко метра да се бяхме изкачили и щяхме да причиним масова истерия сред хилядите плъхове нагоре по тунела, помисли си Бонд. Ордата щеше да се обърне. Просто от липсата на място плъховете щяха да се претрашат и щяха да се нахвърлят върху двамата нашественици въпреки двете облещени очи на фенерите им и заплашителната миризма.

— Гледай — каза Керим.

За миг настъпи тишина. Сякаш по команда, писъците нагоре по тунела бяха престанали. И изведнъж по тунела се понесе половинметрова вълна от носещи се, драпащи сиви тела. С продължителен и пронизителен писък плъховете се обърнаха и понесоха надолу по наклона.

Лъскавата сива река продължи да се пени покрай нишата в продължение на няколко минути, сетне изтъня до струйка от болни или ранени плъхове — куцащи и опипващи пътя си по пода на тунела.

Писъкът на ордата бавно заглъхна надолу към реката, докато накрая настъпи тишина, като се изключеше от време на време писукането на втурнал се нанякъде прилеп.

Керим изръмжа неопределено.

— Един ден тези плъхове ще започнат да мрат. Тогава чумата отново ще обхване Истанбул. Понякога ме обзема вина, че не уведомявам властите за този тунел, та да го прочистят. Но не мога, докато руснаците са горе. — Посочи с глава към тавана. Погледна часовника си. — Още пет минути. Ще започнат да придърпват столове и да шумолят с листата. Ще присъстват тримата постоянни от МГБ, или единият от тях може да е от армейското разузнаване — ГРУ. И вероятно ще има още трима. Двама пристигнаха преди две седмици — единият през Гърция, другият през Персия. Третият пристигна в

понеделник. Бог знае кои са и за какво са тук. Понякога влиза и момичето — Татяна — с по някоя радиограма, и отново излиза. Да се надяваме, че днес ще я зърнем. Ще те порази. Наистина си я бива.

Керим се пресегна да развърже брезентовия калъф и го дръпна надолу. Бонд се беше досетил вече. Брезентът покриваше лъщящия долен край на перископ от подводница, изцяло прибран. На най-долната муфа върху дебелата смазка блестяха капчици влага. Бонд се засмя тихичко.

— По дяволите, това пък откъде го взе, Дарко?

— Турският флот. Следвоенни излишъци. — Тонът му подсказваше, че повече въпроси са нежелателни. — В момента лондонският Отдел Q се мъчи да измисли как да озвучим това проклето нещо. Никак няма да е лесно. Окулярът отгоре е не по-голям от дъното на запалка. Като го вдигна, стига до нивото на пода в стаята им. В ъгъла пробихме за целта малка миша дупка. Добре се справихме. Първия път, като погледнах, видях голям капан с парче сирене. Поне през окуляра изглеждаше голям. — Керим се изсмя. — Но до обектива почти няма място за чувствителен микрофон. А няма и никаква надежда да се вмъкнем втори път и да променим архитектурата. Успях да монтирам туй нещо единствено благодарение на приятелите си в министерството на благоустройството, които изгониха руснаците за няколко дни. Предлогът бе, че трамваите по хълма тресели основите на околните къщи. Трябвало да се правят изследвания. За целта се наложи да пусна няколко стотарки в нужните джобове. От министерството провериха по няколко къщи от двете страни на тази и обявиха, че са в безопасност. През това време ние от семейството приключихме със строителната дейност. Руснаците бяха страхотно подозрителни. Доколкото разбрах, като се върнали, преровили къщата сантиметър по сантиметър да търсят микрофони, бомби и прочие. Но номерът няма да мине втори път. Ако от Отдел Q не измислят нещо много хитро, ще трябва да се задоволя само с гледане. Някой ден все ще изпуснат нещо важно. Ще вземат да разпитат някой, който ни интересува, или нещо от този род.

До отвора за перископа в покрива на нишата висеше метален мехур, два пъти по-голям от футболна топка.

— Това какво е? — попита Бонд.

— Долният край на бомба — голяма бомба. Ако стане нещо с мен или избухне война с Русия, бомбата ще бъде взривена с радиосигнал от моя кабинет. Колкото и да е тъжно — Керим нямаше тъжен вид, — страхувам се, че още много народ, освен руснаците ще падне убит. Но когато кипне кръвта, човек подбира не повече от природата.

През цялото това време Керим лъскаше хлътналите в гуменото уплътнение стъкла на окуляра между двете ръкохватки на долния край на перископа. Сега погледна часовника си, наведе се, хвана ръкохватките и бавно ги вдигна до нивото на брадата си. Със съскане на хидравликата лътящият ствол на перископа се вмъкна в стоманения кожух в покрива на нишата. Керим наведе глава, взря се в окуляра и бавно повдигна ръкохватките, докато можеше да гледа от изправено положение. Бавно изви тяло. Нагласи лещите и даде знак на Бонд.

— Само шестимата са.

Бонд застана на неговото място и взе ръкохватките.

— Огледай ги — каза Керим. — Аз ги знам, но и ти запечатай образите в съзнанието си. Начело на масата е главният им резидент. Вляво от него са двама от щаба му. Срещу тях са тримата нови. Последният новодошъл, който изглежда доста важна личност, е вдясно от резидента. Кажи ми, ако почнат да правят нещо друго, освен да говорят.

Първият инстинкт на Бонд беше да каже на Керим да не вдига толкова шум. Стори му се, че е вътре в стаята заедно с руснаците, сякаш бе седнал на стол в ъгъла, като някой секретар, стенографиращ дебатите на конференция.

Широкоъгълният обектив, създаден да улавя както самолети, така и кораби на повърхността, даваше любопитно изображение — миши поглед към гора от крака под ръба на масата и различни аспекти на принадлежащите към тези крака глави. Главният резидент и двамата му колеги се виждаха ясно — сериозни и унили руски лица, чиито характеристики Бонд записа в умствената си картотека. Любознателното професорско лице на резидента — дебели очила, изпито лице, високо чело и сресана назад оредяла коса. Вляво от него — квадратното дървено лице с дълбоки бръчки от двете страни на носа, руси коси на алаброс и липсващо парченце от лявото ухо. Третият от постоянния екип имаше лукаво арменско лице с хитри,

светнали бадемови очи. В момента говореше той. Изразът му бе фалшиво смирен. В устата му блескаше злато.

От тримата посетители Бонд виждаше по малко. Бяха в полугръб към него, та можеше ясно да разгледа само профила на най-близкия и вероятно най-младшия. И неговата кожа бе мургава. Сигурно и той бе от някоя южна република. Челюстта му бе обръсната неравно, а в профил окото му, под дебелия черна вежда, бе биволско и матово. Носът бе месест, с пореста кожа. Дългата горна устна му придаваше мрачен вид над наченките на двойна гуша. Четинестата черна коса бе подстригана ниско, по военному, с механична машинка, така че тилът му се синееше почти до върха на ушите.

Единственото, което можеше да види от съседа му, беше напъпилият цирей на дебелия плешив врат, лъскавият син костюм и почти прилично лъснатите кафяви обувки. През цялото време, докато Бонд наблюдаваше, той не помръдна и явно не отвори уста.

В момента заговори, облягайки се назад, старшият посетител, седнал вдясно от главния резидент. Имаше силен, груб профил с едри кости и изпъкнала брада под дебели кафяви сталински мустаци. Бонд виждаше само едно студено сиво око под рунтава вежда и ниско чело, покрито с остра сивееща кестенява коса. Беше единственият пушач на съвещанието. Пуфкаше делово с дървена луличка, от чиято чашка стърчеше половин цигара. От време на време почукваше цигарата настрани и пепелта падаше на пода. Профилът му бе по-авторитетен, отколкото на който и да е от останалите, поради което Бонд реши, че е някакъв началник, командирован от Москва.

Бонд усети, че очите му се уморяват. Извъртя леко ръкохватките и огледа канцеларията, доколкото му позволяваха размазаните неравни ръбчета на мишата дупка. Не видя нищо интересно: две маслинозелени кантонерки, закачалка зад вратата, от която висяха шест, общо взето, еднакви бомбета, и шкаф, върху който имаше голяма гарафа с вода и няколко чаши. Бонд се отдръпна от окуляра и разтри очи.

— Ех, ако можехме и да слушаме — каза Керим и тъжно поклати глава. — Щеше да е безценно.

— А и щеше да разреши голяма част от проблемите ни — съгласи се Бонд. А след това: — Между другото, Дарко, как попадна на този тунел? За какво е правен?

Керим се приведе, хвърли един поглед в окуляра, след което се изправи.

— Забравен отточен тунел от Колонната зала — рече. — Колонната зала е вече само туристически обект. Намира се над нас, на хълмовете на Истанбул близо до „Света София“. Строена е преди хиляда години, да служи като резервоар в случай на обсада. Представлява огромен подземен палат, дълъг стотина метра и около петдесет широк. Побира милиони литри вода. Открил го е преди четиристотин години някой си Гилий. Един ден случайно прочетох разказа му за това, как е попаднал на залата. Пише, че през зимата я пълнели от „огромна тръба с могъщ тътен“. Това ме наведе на мисълта, че би трябвало да има и друга „огромна тръба“, през която да я изпразват, ако градът попадне във вражи ръце. Качих се до Колонната зала и подкупих пазача. Цяла нощ с едно от момчетата ми гребяхме с гумена лодка сред колоните. Опипахме всички стени с чук и ехолот. В единия край, там, където трябваше да се очаква, ударихме на кухо. Бутнах още пари на министъра на благоустройството и той затвори залата за една седмица, „за почистване“. Екипчето ми се хвана на работа. — Керим се приведе пак, хвърли поглед в окуляра, след това продължи: — Прокопахме стената над нивото на водата и попаднахме на горния край на някаква арка. От арката започваше тунел. Влязохме и се спуснахме по него. Много вълнуващо беше, понеже не знаехме къде ще излезем. А той, естествено, отиваше право надолу по хълма, под улица „Книжарска“, където е седалището на руснаците, чак до Златния рог, до моста Галата, на двайсет метра от моя склад. Така че запушихме дупката в Колонната зала и започнахме да копаем откъм нашия край. Това стана преди две години. Нужна ни бе година, плюс малко топографска работа, докато попаднем точно под руснаците. — Керим се засмя. — А сега предполагам, че един ден те ще решат да сменят явката си. Но дотогава и шефът на служба Т ще е друг, надявам се.

Керим хвърли поглед в гумения окуляр. Бонд видя как тялото му се стегна.

— Отвори се вратата. Бързо — каза Керим настойчиво. — Ела да гледаш. Влиза тя.

ГЛАВА 17

ВРЕМЕ ЗА УБИЙСТВА

Беше седем часът същата вечер, а Джеймс Бонд бе отново в хотела си. Взел бе вече гореща вана, последвана от студен душ. Струваше му се, че почти е успял да отмие от кожата си вонята на зоологическа градина.

Седеше само по гащета до един от прозорците на стаята, отпиваше от водката с тоник и гледаше в сърцето на великолепия трагичен залез над Златния рог. На очите му не виждаха разкъсаната завеса от злато и кръв отвъд сцената с минаретата, под която бе зърнал за пръв път Татяна Романова.

Съзнанието му бе съсредоточено върху високата и красива девойка с дългокраката походка на танцьорка, която бе влязла през сивата врата с лист хартия в ръка. Застана до своя шеф и му подаде листа. И шестимата мъже я огледаха, а тя се изчерви и сведе поглед. Какво бе значението на израженията им? В тях имаше нещо повече от това, което се съдържа в очите на мъже, оглеждащи красиво момиче. На лицата им бе изписано някакво любопитство. Това си имаше обяснение. Интересуваше ги какво пише в радиограмата, защо ги безпокоят. Но имаше и още нещо. Някаква лукавост и презрение — както, когато някой се втренчи в проститутка.

Сцената бе необичайна, загадъчна. Всички те бяха част от една високо дисциплинирана военизирана организация. Всички бяха офицери на служба, и всеки се пазеше от останалите. А момичето бе обикновена служителка, с ранг на ефрейтор, изпълняваща най-обикновена дейност. Защо тогава я бяха гледали, без да се прикриват, с подобно любопитно презрение — сякаш бе заловена разузнавачка, на която предстои да бъде екзекутирана? Подозираха ли я вече? Да не би да се беше издала с нещо? Но с развитието на сценката това се явяваше все по-малко вероятно. Главният резидент прочете радиограмата, а очите на останалите се откъснаха от момичето и се пренесоха върху него. Той каза нещо — вероятно повтори текста на съобщението, — а мъжете му отвърнаха с безразлични погледи, сякаш казаното не ги

интересуваше. Тогава главният директор вдигна очи към момичето, а и останалите сториха същото. Каза нещо с дружелюбно и питащо изражение. Момичето поклати глава и отвърна кратко. Лицата на другите вече изразяваха единствено интерес. Резидентът произнесе някаква дума с въпросителна накрая. Момичето се изчерви силно и кимна, като послушно продължи да го гледа в очите. Другите се усмихнаха насърчително — може би лукаво, но все пак одобрително. Никаква подозрителност. Нито пък осъдителност. Сценката приключи с няколко изречения от главния резидент, на които момичето сякаш отговори с нещо като „Тъй вярно“, след което се обърна и излезе. Когато вече го нямаше в стаята, резидентът каза нещо с ироничен израз, другите се разсмяха сърдечно, а на лицата им се върна лукавството, сякаш бяха чули нецензурна приказка. След това се върнаха към работата си.

Оттогава, докато се спускаха по тунела, после — в кабинета на Керим, където бяха обсъдили видяното от Бонд, та и до този миг Бонд ровеше мозъка си да намери отговор на влудяващата го безмълвна шарада. Загледан с разфокусиран поглед в залеза, той все още бе озадачен.

Допи напитката и запали нова цигара. Отказа се от проблема и съсредоточи мислите си върху момичето.

Татяна Романова. От рода на Романовите. Вярно, имаше вид на руска княгиня или поне отговаряше на традиционната представа за такава. Високо тяло с нежна конструкция, с грациозни движения и прекрасна стойка. Дебела завеса от коса до раменете и кротък, но властен профил. Красиво лице, като на Гарбо, с любопитна, но срамежлива кротост. Контрастът между искрената невинност на големите, дълбоки сини очи и обещаващата страсти уста. А как само се бе изчервила, а дългите клепачи се бяха спуснали над сведените очи. Нима не беше това девича свенливост? Бонд не мислеше така. От гордите гърди и дръзко поклащания се задник се излъчваше самоувереността, че са били любени — тялото изтъкваше, че знае за какво може да служи.

От това, което бе видял, можеше ли Бонд да повярва, че е момиче, способно да се влюби в една снимка и едно досие? Откъде пък да знае? Може да е някоя крайно романтична натура. В очите и устата ѝ имаше замечтаност. На нейните години, двадесет и четири,

съветската машина нямаше да е успяла още да изцеди всичката ѝ сантименталност. А кръвта на Романовите може като нищо да заложи у нея желание за мъже, по-възрастни от руския офицерски типаж, с който би я сблъскало ежедневието — строг, студен, механичен, склонен към истерии и — благодарение на партийното си възпитание — безбожно тъп.

Беше напълно вероятно. Във външността ѝ нямаше нещо, което да обори разказа ѝ. На Бонд му се щеше всичко да е истина.

Телефонът извъня. Беше Керим.

— Нещо ново?

— Нищо.

— Тогава ще мина в осем да те взема.

— Ще те чакам.

Бонд остави слушалката и започна бавно да се облича.

Керим бе настоял да прекарат вечерта така, както той искаше. Бонд предпочиташе да си остане в стаята и да чака за установяването на първата връзка — бележка, телефонно обаждане, каквото и да е. Но Керим бе казал „не“. Момичето категорично бе подчертало, че само ще избере времето и мястото. Нямаше да е правилно Бонд да се поставя робски на негово разположение.

— Психологически е погрешно, приятелю — настоял бе Керим. — Никоя жена не обича мъжът да се затича по нея, щом му подсвирне. Ако ѝ се предоставиш прекалено лесно, ще започне да те презира. От портрета и досието ти очаква да се държиш с безразличие — дори нагло. Точно това ще ѝ се хареса. Тя мечтае да те ухажва, да си купи целувка — тук Керим намигна — от тези жестоки устни. Не забравяй, че е влюбена в представата си за теб. Действай в тон с тази представа. Играй ролята.

Бонд бе вдигнал рамене.

— Добре, Дарко. А и май си прав. Какво предлагаш?

— Води нормален живот. Сега се прибери, вземи една вана и пийни нещо. Тукашната водка не е лоша, ако я удавиш в тоник. Ако нищо не се случи, ще те взема в осем. Ще вечеряме в ресторантчето на един приятел циганин. Казва се Вавра. Вожд на племе е. Така или иначе, довечера трябва да се срещна с него. Той е един от най-добрите ми източници. Проучва кой се е опитал да вдигне във въздуха кабинета ми. Някои от момичетата му ще ти потанцуват. Но не бих и ти

препоръчал някакво по-интимно забавление. Трябва да пазиш меча си. Както казва поговорката, „много хубаво не е хубаво“.

Бонд още се усмихваше при мисълта за правилото на Керим, когато телефонът иззвъня повторно. Вдигна слушалката. Колата била пристигнала. Докато слизаше по няколкото стълби на път към Керим в чакащия ролс, Бонд си призна, че е разочарован.

Катереха се по далечния хълм през бедните квартали над Златния рог, когато шофьорът извърна глава и каза нещо неопределено.

Керим отвърна с една сричка.

— Зад нас се движела някаква ламбрета. От безликите. Няма значение. Когато поискам, винаги мога да им изчезна. Често следят тази кола с километри, а на задната седалка има само чучело. Лесно забележимата кола си има своите преимущества. Знаят, че този циганин ми е приятел, но се съмнявам, че им е ясно защо. Няма да им навреди, ако установят, че тази вечер си почиваме. С приятел от Англия, всичко друго в събота вечер би било необичайно.

Бонд хвърли поглед през задното стъкло към многолюдната улица. Някакъв скутер се мярна за секунди иззад един трамвай, после се скри зад такси. Бонд се обърна напред. Замисли се за малко над това, как руснаците ръководеха агентурните си центрове — с всичките пари и оборудване в света, а „Сикрет сървис“ им противопоставяше шепа нископлатени авантюристи като този до него, с купения на старо ролс-ройс и куп деца за помощници. Но пък Керим имаше пълна власт в Турция. Може би все пак подходящият човек бе по-важен от подходящата машина.

В осем и половина спряха по средата на дълго възвишение в покрайнините на Истанбул пред открито кафене с нечист вид и с няколко празни маси на тротоара. Зад него, над високия каменен зид, се виждаха върховете на дървета. Слязоха, а колата продължи. Зачакаха ламбретата, но жуженето ѝ внезапно заглъхна, а после се чу как се спусна обратно по хълма. Успяха само да зърнат ездача ѝ — нисък, набит мъж с мотористки очила.

Керим се промуши между масите и влезе в кафенето. Изглеждаше празно, но иззад касата бързо се надигна някакъв човек. Едната му ръка остана под тезгяха. Когато обаче видя кой идва, се усмихна смутено на Керим. Нещо изтрополя на пода. Излезе иззад тезгяха, изведе ги отзад, прекосиха чакълестото дворче и стигнаха до

порта във високия зид, която човекът отключи след еднократно почукване, и с жест ги покани да влязат.

Озоваха се в овощна градина с разхвърляни под дърветата сковани маси. В средата имаше повдигната танцова площадка. Около нея, на забити в земята прътове, висяха шарени фенери — в момента изгасени. В дъното двайсетина души на най-различна възраст се хранеха на дълга маса, но при влизането им положиха ножове и се втренчиха във вратата. В тревата зад масата играеха няколко деца. Но и те сега млъкнаха и се загледаха. Полумесецът осветяваше всичко наоколо, а под дърветата образуваше ципести сенки.

Керим и Бонд се приближиха. Мъжът начело на масата каза нещо на останалите. Стана да ги посрещне. Другите се заловиха с вечерята си, а децата отново се заиграха.

Мъжът се здрависа сдържано с Керим. Започна да разправя нещо надълго, а Керим слушаше внимателно, като от време на време задаваше по някой въпрос.

Циганинът бе внушителна, театрална фигура в македонска носия — бяла риза с издути ръкави, потури и усукани с върви високи ботуши от мека кожа. Косата му приличаше на сплетени черни змии. Дебелите, провиснали надолу черни мустаци почти закриваха пълните му червени устни. От двете страни на сифилистичния му нос ги гледаха зли и жестоки очи. Луната блестеше върху острата линия на челюстта и високите скули. Дясната му ръка със златен пръстен на палеца почиваше върху дръжката на къса, извита кама в кожена ножница с връх от ковано сребро.

Циганинът млъкна. Керим каза няколко думи — убедително и явно съдържащи похвала за Бонд, като същевременно го посочи с ръка като конферансие в нощен клуб, когато обявява следващия номер. Циганинът се приближи до Бонд и го огледа отблизо. Внезапно се поклони. Бонд му отвърна със същото. Циганинът рече нещо с язвителна усмивка. Керим се изсмя и се обърна към Бонд:

— Казва, ако някога останеш без работа, да му се обадиш. Ще ти намери какво да вършиш — да умиряваш жените му и да убиваш по негова заповед. За един „гайо“ — чужденец, това е голям комплимент. Трябва да отговориш нещо.

— Кажи му, че като го гледам, май не му е нужна помощ в това отношение.

Керим преведе. Циганинът учтиво забели зъби. Рече нещо и като отиде до масата, плесна силно с ръце. Две от жените станаха и се приближиха до него. Каза им нещо рязко, а те се върнаха до масата, взеха голяма глинена купа и изчезнаха сред дърветата.

Керим хвана Бонд под ръка и го отведе встрани.

— Лоша вечер сме избрали — рече. — Ресторантът не работи. Имат си семейни ядове, които трябва да оправят — решително и насаме. Но тъй като съм им стар приятел, сме поканени да споделим вечерята им. Отвратителна ще е, но поръчах да донесат ракия. След това можем да гледаме, но при условие, че няма да се месим. Надявам се, че разбираш, приятелю. — Стисна Бонд по-силно за ръката. — Каквото и да видиш, не трябва да мърдаш или да коментираш. Току-що се е състоял съд и справедливостта трябва да възтържествува — тяхната си справедливост. Става дума за любов и ревност. Две момичета от племето са влюбени в единия от синовете му. Във въздуха витае смърт. Всяка заплашва да убие другата, за да го вземе. Ако той избере едната, другата се кълне, че ще убие и него, и момичето. Безизходно положение. В племето е станала голяма свада. Затова са изпратили сина някъде по хълмовете, а двете момичета ще се бият тази вечер тук за него — до смърт. Синът се е съгласил да вземе победителката. Момичетата са заключени в отделни фургони. Не е за хора със слаби сърца, но ще е нещо забележително. А за нас е знак на голямо уважение, че ни оставиха. Разбираш, нали? За тях сме „гайо“. Нали ще забравиш чувствата си за редно и нередно? Нали няма да се намесваш? Ако го сториш, ще те убият, а може би и мен.

— Дарко — отвърна Бонд. — Имам един приятел, французин. Казва се Матис и е шеф на „Дьозием бюро“. Веднъж ми каза: „J’aime les sensations fortes“^[1]. И аз съм като него. Няма да те посрамя. Друго е, ако мъже се бият с жени. Но какво стана с бомбата, дето взриви кабинета ти? Какво каза за нея?

— Бил водачът на безликите. Лично я поставил. Слезли с лодка по Златния рог, а той се изкатерила по стълба и я прикрепил към стената. Лош късмет е имал, че не ме улучи. Като операция е било добре замислено. Този човек е един гангстер, „бежанец“ от България на име Криленку. Ще трябва да си разчистя сметките с него. Един бог знае за какво им е притрябвало изведнъж да ме очистят, но не мога да им позволя да ми досаждат по този начин. По-късно нощес може да

реша да предприема нещо. Знам къде живее. А и в случай, че Вавра е научил нещо, поръчах на шофьора да се върне с необходимото оборудване.

От масата към тях се приближи изключително красиво момиче в дебела, старомодна черна пола, с наниз пендари по врата и с по десет тънки златни гривни на всяка ръка, и изпълни дълбок подрънкващ поклон пред Керим. Каза нещо, а Керим му отговори.

— Канят ни на масата — рече Керим. — Надявам се, че умееш да се храниш с пръсти. Виждам, че са се облекли с най-хубавите си дрехи за случая. А за момиче като това човек си заслужава да се ожени. Покрита е със злато. Това ѝ е зестрата.

Отидоха до масата. От двете страни на главатаря бяха разчистили по едно място. Керим произнесе нещо като учтиво приветствие. Последваха кратки кимания. Седнаха. Пред всеки имаше по една паница с някакво рагу, издаващо силна миризма на чесън, шише ракия, кана с вода и евтина чаша. По масата имаше още шишета с ракия, пълни и неначенати. Когато Керим взе своето и си наля половин чаша, другите го последваха. Керим си доля вода и вдигна чаша. Бонд стори същото. Керим произнесе кратка, но разпалена реч, след която всички надигнаха чаши и пиха. Атмосферата се разреди. Старицата до Бонд му подаде дълъг самун хляб и каза нещо. Бонд се усмихна и благодари. Отчупи парче и подаде хляба на Керим, който ровеше с палец и показалец в рагуто. С една ръка пое хляба, а с другата едновременно пяхна голямо парче месо в устата си и задъвка.

Бонд се канеше да направи същото, когато Керим му рече рязко и тихо:

— С дясната ръка, Джеймс. Тези хора ползват лявата само за една-единствена цел.

Бонд спря ръката си във въздуха и я отмести към най-близкото шише с ракия. Наля си още половин чаша и започна да яде с дясната. Рагуто беше много вкусно, но пареше. Бонд потрепваше от болка при всяко бъркане. Всички ги наблюдаваха как се хранят, а старицата от време на време бъркаше в яхнията на Бонд и му избираше парче.

След като си изтопиха чиниите, между Бонд и Керим поставиха сребърна купичка вода, в която плаваха листчета от роза, и чиста памучна кърпа. Бонд изми пръстите си и мазната си брада, обърна се към домакина и старателно благодари, а Керим преведе изказването му.

От масата промърмориха одобрително. Главатарят се поклони на Бонд и каза според Керим, че мразел всички „гайо“ освен Бонд, когото с гордост наричал свой приятел. Сетне плесна силно с ръце, всички наставаха и започнаха да подреждат пейките около дансинга.

Керим заобиколи масата и застана до Бонд. Отдалечиха се заедно.

— Как се чувстваш? Отидоха да доведат момичетата.

Бонд кимна. Прекарваше приятно вечерта. Гледката бе красива и вълнуваща — бялата луна, облещила се над човешкия кръг по пейките, отблясъците от злато и метал, когато някой мръднеше да се намести, окъпаната в светлина площадка, а наоколо — смълчаните дървета, застанали като на пост сред черните поли, образувани от сенките им.

Керим отведе Бонд до пейката, на която седеше само главатарят. Седнаха вдясно от него.

Черна зеленоока котка прекоси бавно площадката и се присламчи към купа деца, седнали смълчани, като че ли някой щеше ей сега да излезе на дансинга и да им предаде урок. Котката седна и започна да се ближе по гърдите.

Отвъд високия зид изцвили кон. Двама от циганите погледнаха нататък, сякаш да разгадаят смисъла на цвиленето. Откъм пътя се чу сребристото гласче на велосипеден звънец. Някой се спускаше по хълма.

Притаената тишина бе разбита от звука на дръпнатото резе. Портата в зида се отвори с трясък, а през тревата, направо на площадката, нахълтаха две момичета, които се плюеха и биеха като разгневени котки.

---

[1] Обичам силните усещания (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

СИЛНИ УСЕЩАНИЯ

Над главите им изплющя гласът на главатаря. Двете неохотно се пуснаха и застанаха пред него. Циганинът им заговори с остър осъдителен тон.

Керим сложи длан пред устата си и зашепна на Бонд:

— Вавра им казва, че техният цигански род е велик, а те са внесли в него разцепление. Казва, че сред тях няма място за омраза помежду им, а само към тези, които са извън рода. Омразата, която са породили, трябва да се пречисти, така че племето да заживее отново в мир. Трябва да се бият. Ако победената не бъде убита, ще я прогонят завинаги. Това е равносилно на смърт. Прогонени, тези хора заляняват и умират. Неспособни са да живеят в нашия свят. Все едно да накараш диво животно да живее в клетка.

Докато Керим говореше, Бонд разгледа двете красиви, напрегнати и мрачни животни в средата на кръга. И двете бяха черни като циганки, с груби черни коси до раменете, облечени в съчетание от парцали, каквото обикновено човек свързва с негрите от бордеите — опърпани кафяви ризи, покрити с кръпки. Едната бе с по-едри кости от другата и очевидно по-силната, но имаше тъп и муден вид и краката ѝ сигурно бяха бавни. В красотата ѝ имаше нещо лъвско, а докато стоеше и слушаше главатаря, изпод тежките ѝ клепачи струеше бавен червен огън. Би трябвало тя да победи, рече си Бонд. По-висока е с близо два сантиметра, а е и по-силна.

Но докато това момиче бе лъвица, другото бе пантера — жилава и бърза, с коварни пронизващи очи, които не гледаха говорещия, а се плъзгаха встрани и измерваха сантиметрите, докато отпуснатите покрай тялото ръце бяха свити като орлови нокти. Мускулите на хубавите ѝ крака изглеждаха твърди като на мъж. Гърдите ѝ бяха дребни — за разлика от едрата гърд на другото момиче почти не издуваха парцаливата ѝ риза. Опасна кучка е все пак, помисли си Бонд. Няма начин да не нанесе първия удар. Прекалено бърза ще е за другата.

Но изведнъж получи доказателство, че греши. В мига, в който Вавра произнесе последната си дума, по-едротомомиче — Зора, както му бе прошепнал Керим — ритна силновстрани, без да се прицелва, улучи друготомомиче в стомаха и докато то се прегъваше, замахна с юмрук и му нанесе втори удар, в главата, с което го просна на земята.

— Ой, Вида — зараида една от скупчилите се жени. Но тревогата й бе излишна. Дори на Бонд беше ясно, че гърчещата се уж без въздух Вида се преструва. Видя как очите й блеснаха под свитата ръка, докато кракът на Зора летеше светкавично към главата й.

Ръцете на Вида се стрелнаха едновременно. Сграбчиха крака, а главата й се стрелна като змийска към стъпалото. Зора изпищя от болка и задърпа яростно пленения си крайник. Но беше късно. Друготомомиче се изправи на коляно, а след това с цял ръст, но без да изпуска крака. Направи рязко движение нагоре, при което и другият крак на Зора се отдели от земята и тя се просна.

Ударът на тялото й разтърси площадката. За миг остана неподвижна. А Вида се нахвърли върху й с животинско ръмжене, дращейки и късайки.

Божичко, каква фурия, рече си Бонд. До него дъхът на Керим изсвистя през зъбите му.

Но голямотомомиче се защити с лакти и колене, докато накрая успя с ритници да отхвърли Вида. Успя да се изправи и да се отдръпне с оголени зъби и разкъсана риза върху прекрасното тяло. И веднага се хвърли в нова атака, с ръце, търсещи да докопат нещо. И тъй като по-дребното момиче отскочи настрани, ръката на Зора успя да сграбчи единствено отвора на ризата му, с което я разпра до долу. В този миг Вида се гмурна под протегнатите ръце и с юмруци и колене налетя върху нападателката.

Направи грешка, че влезе в близък бой. Яките ръце я сграбчиха и сковаха нейните долу покрай тялото, така че да не може да достигне очите на Зора. А самата Зора започна постепенно да я притиска като в менгеме, докато Вида размахваше безпомощно ръце и крака.

Бонд реши, че по-едротомомиче вече печели. Стигаше му само да се тръшне върху противничката. Главата на Вида щеше да тресне върху каменния под, след което Зора можеше да прави каквото си иска. Но внезапно се разнесе писък, и то от голямотомомиче. Бонд видя, че Вида е заровила глава дълбоко сред гърдите на другата. Зъбите й бяха

заработили. Зора я пусна и посегна да я сграбчи за косите, за да дръпне главата ѝ назад. Но с това освободи ръцете на Вида и те започнаха да дращят тялото на голямото момиче.

Двете се разделиха и започнаха да се дебнат като котки; лъскавите им тела блестяха през дрипите, останали от ризите им, а от разголените гърди на по-едрото момиче течеше кръв.

Кръжаха уморено — и двете доволни, че са се отървали, а същевременно смъкнаха и последните парцали и ги хвърлиха в публиката.

От гледката на двете лъскави голи тела на Бонд му спря дъхът, а до себе си усети как Керим се напрегна. Пръстенът от цигани сякаш се сви около двете биещи се. Луната проблясваше в искрящи очи и се чуваше горещо тежко дишане.

Момичетата продължаваха да кръжат бавно, с оголени зъби и свистящо дишане. Светлината се отразяваше от повдигащите се гърди и стомаси и от стегнатите момчешки ханшове. Краката им оставяха тъмни петна от пот върху белите камъни.

И отново голямото момиче, Зора, нападна първо с внезапен скок напред и протегнати като на борец ръце. Но Вида не отстъпи. С десния си крак нанесе злобен ритник, който изпляска като пистолетен изстрел. Зора изрева от болка и стисна удареното място. В същия миг Вида ритна с другия крак корема ѝ, а после се хвърли напред.

Когато Зора се свлече на колене, тълпата издаде притаен стон. Зора вдигна ръце да защити лицето си, но бе късно. По-дребното момиче вече я бе яхнало, а ръцете му стискаха китките на съперничката, докато с цялото си тяло я натискаше към земята. Оголените бели зъби се приближаваха към разкрилия се врат.

ТРЯС!

Експлозията пръсна напрежението като орех! Тъмнината зад дансинга се освети от святкащ пламък, а покрай ухото на Бонд пропищя парче мазилка. Изведнъж градината се изпълни с бягащи мъже, докато главатарят, снижен, се прокрадваше към зида с извитата кама в ръка. Зад него бе Керим, с изваден пистолет. Минавайки покрай двете момичета, застанали разтреперани, с подивели погледи, циганинът им извика нещо, а те хукнаха към дърветата, където вече изчезваха в сенките и последните жени и деца.

Бонд, стиснал несигурно беретата, последва бавно Керим към зейналата в зида дупка, чудейки се какво, по дяволите, става.

Тревната площ между дупката и дансинга представляваше каша от биещи се и бягащи фигури. Едва когато Бонд се приближи, успя да разпознае късокраките, облечени в обикновени дрехи, българи от виешките се цигански носии. Безликите като че бяха повече на брой от циганите, почти двама към един. Докато Бонд се взираше в кипящата маса, от нея изхвърча млад циганин, сграбчил се за корема. Приблужи се, олюлявайки се към Бонд, като кашляше ужасно. След него притичаха двама дребни тъмни мъже с извадени ножове.

Бонд инстинктивно направи крачка встрани, така че тълпата да не се пада зад двамата мъже. Прицели се в краката им над коленете и пистолетът в ръката му изплющя два пъти. И двамата безмълвно се строполиха по лице в тревата.

Два патрона по-малко. Оставаха само шест. Бонд постепенно се приближи към битката.

Покрай главата му изсъска нож и падна с дрънчене на дансинга.

Насочен бе към Керим, който изскочи на бегот от сянката с двама по петите си. Вторият спря и се прицели с ножа си, а Бонд стреля от кръста, без да се прицелва и видя как онзи падна. Другият се обърна и хукна към дърветата, а Керим падна на коляно до Бонд, борейки се с пистолета си.

— Прикривай ме — извика. — Засече на първия изстрел. Проклети да са тия българи. Бог знае какво си мислят, че правят.

Някаква ръка сграбчи Бонд през устата и дръпна главата му назад. Падайки, надуши мириса на карболов сапун и никотин. Усети ритник в тила си. Премятайки се настрани в тревата, очакваше да го прониже прогарящото острие на нож. Но мъжете, а те бяха трима, всъщност преследваха Керим и докато Бонд се изправяше на едно коляно, видя как набитите фигури се нахвърлиха върху клекналия гигант, който замахна веднъж нагоре с безполезния си пистолет, после се изгуби под тях.

В същия миг, в който Бонд скочи и стовари ръкохватката на пистолета си върху една кръгла обръсната глава, нещо блесна край очите му, а от нечий тежко дишащ гръб поникна извитата кама на циганския главатар. Секунда след това Керим бе на крака, третият нападател бягаше, в отвора на стената стоеше друг мъж и повтаряше,

крещейки, някаква дума, а нападателите един по един прекъсваха битките си и на бегом се изнизваха покрай него на пътя.

— Стреляй, Джеймс, стреляй! — изрева Керим. — Този е Криленку.

Затича се напред. Оръжието на Бонд се изплю веднъж. Но човекът бе свърнал зад зида, а трийсет метра са прекалено много за нощна стрелба с автоматичен пистолет. Докато Бонд сваляше нагорещения пистолет, се чу стакатото на ескадрон от палещи ламбрети и Бонд остана заслушан в рояка оси, спускащи се по хълма.

Настъпи тишина, нарушавана единствено от стоновете на ранените. Бонд изгледа равнодушно завръщащите се през дупката в зида Керим и Вавра, които закрачиха сред телата, като обръщаха някои от тях с крак. От пътя се изнизваха и останалите цигани, а по-възрастните жени изникнаха от сенките, за да се погрижат за мъжете си.

Бонд тръсна глава да се опомни. Какво, по дяволите, ставаше? Убити бяха десетина, че и повече души. За какво? Кой беше истинската им цел? Не и той, във всеки случай. След като го повалиха и можеше лесно да бъде убит, бяха го оставили и се нахвърлиха върху Керим. Това бе вторият им опит да убият Керим. Възможно ли е да има нещо общо с историята с Романова? Ако да, каква може да е връзката?

Бонд замръзна. Пистолетът до бедрото му проговори на два пъти. Ножът издрънча безсилно от гърба на Керим.

Възкръсналият се изви бавно като балетист и се строполи по лице. Бонд изтича напред. Намесата му се бе оказала съвсем навременна. Луната бе блеснала върху острието, а и полето се бе оказало свободно за стрелба. Керим изгледа гърчещото се тяло. Обърна се да посрещне Бонд.

Бонд се закова на място.

— Глупак такъв! — възкликна гневно. — Защо, по дяволите, не се пазиш! Нужна ти е гувернантка.

Но основно гневът на Бонд произтичаше от усещането му, че именно той бе хвърлил сянката на смъртта върху Керим.

Дарко Керим се усмихна засрамено:

— Сега вече не е добре, Джеймс. Прекалено много пъти ми спаси живота. Можеше да сме приятели. Но разстоянието между двама

ни стана огромно. Прости ми, но никога няма да успея да ти се отплатя.

Протегна ръка. Бонд я бутна настрана.

— Не се прави на идиот, Дарко — рече грубо. — Просто пистолетът ми работеше, нищо повече. А твоят засече. Но, за бога, обясни ми за какво беше всичко това? Цяла вечер се лее излишна кръв. Писна ми. Искам да пия. Хайде да довършим онази ракия.

И хвана огромния мъж под ръка. В мига, в който стигнаха до масата, обсипана с останките от вечерята, от глъбините на градината се донесе пронизителен, ужасяващ писък. Бонд хвана пистолета, но Керим поклати глава.

— Скоро ще разберем кой е бил целта на безликите — рече мрачно. — Приятелите ми извършват разследване. Досещам се какво ще научат. И си мисля, че никога няма да ми простят за присъствието ми тук тази вечер. Петима от техните хора са мъртви.

— Щеше да има и мъртва жена — каза Бонд без капка съчувствие. — Успя да спасиш поне нейния живот. Не бъди глупак, Дарко. Тези цигани са били наясно какъв риск поемат, когато са започнали да шпионират в твоя полза срещу българите. Беше битка между две банди.

Плисна малко вода в двете чаши ракия. И двамата ги гаврътнаха на един дъх. Приблужи се главатарят, бършейки върха на извитата кама с шепа трева. Седна и прие чаша ракия от Бонд. Имаше доста доволен вид. Бонд остана с впечатлението, че за него битката е траяла прекалено кратко. Циганинът рече нещо — с лукава нотка в гласа.

Керим се изсмя.

— Казва, че правилно те е преценил. Умееш да убиваш. Сега иска да се заемеш с двете жени.

— Кажи му, че и една от тях ще ми дойде много. Но че и двете са добри. Ще се радвам, ако ми направи услугата да обяви боя за равен. Достатъчно убити имаше тази вечер. Тези две момичета ще са му нужни да раждат деца за рода.

Керим преведе. Циганинът изглежда кисело Бонд и изрече няколко горчиви слова.

— Казва, че не бивало да искаш от него такава непосилна услуга. И че сърцето ти е прекалено меко, за да си добър боец. Но ще изпълни желанието ти.

Циганинът пренебрегна благодарната усмивка на Бонд. Заприказва бързо на Керим, който слушаше внимателно, като само от време на време прекъсваше потока от думи с някой въпрос. Често споменаваха името на Криленку. Керим взе думата с тон на дълбоко разкаяние, като през цялото време не позволяваше на събеседника си да го прекъсне и опровергае. За последен път бе споменат Криленку. Керим се обърна към Бонд.

— Приятелю — рече сухо, — получава се нещо любопитно. Излиза, че на българите е било заповядано да убият Вавра и колкото се може повече от хората му. Това е ясно. Знаеха, че циганинът работи за мен. Може би е малко прекалено. Но в убийствата руснаците не се отличават с особена изисканост. Вавра е бил една от главните мишени. Втората съм бил аз. Това, че и на мен лично ми е обявена война, също мога да го проумея. Но излиза, че е трябвало ти да останеш невредим. Описали са те е най-големи подробности, така че да не стане грешка. И точно това е странното. Може би са искали да избегнат, дипломатическите последствия. Кой знае. Нападението им бе добре планирано. Качили са се на хълма по заобиколен път и се спуснали надолу по инерция, така че да не чуем моторите им. Това място тук е изолирано и на цели километри няма полиция. Аз съм виновен, че така лекомислено се отнесох към тях. — Керим имаше озадачен и нещастен вид. В един момент сякаш взе решение какво да прави. Каза: — Вече е почти полунощ. Ролсът ще пристигне. Има една дребна работа, която ще трябва да свършим, преди да се приберем да спим. А и време е да оставим тези хора. Много неща им предстои да свършат, преди да съмне. Куп тела, които трябва да отидат в Босфора, и дупка в зида, която да се поправи. Докато разсъмне, от тези неща не трябва да има и следа. Нашият приятел ти пожелава всичко хубаво. Казва, че трябва да се върнеш и че Зора и Вида са твои, докато им провиснат гърдите. Отказва да приеме, че аз съм виновен за случилото се. Казва да продължа да му пращам българи. Тази вечер убили десет. Искат му се още. А сега да се ръкуваме с него и да тръгваме. Само това иска от нас. Макар да сме му добри приятели, все пак сме „гайо“. Предполагам, че не желае да гледаме как жените му оплакват умрелите.

Керим протегна огромната си лапа. Вавра я задържа в своята и го изгледа в очите. За един миг пламенният му поглед като че стана непрозрачен. След това циганинът пусна ръката и се обърна към Бонд.

Дланта му бе суха и груба, с възглавнички, като лапата на голямо животно. Погледът му отново помътня. Пусна ръката на Бонд. Заговори бързо и настоятелно на Керим, след което им обърна гръб и се отдалечи към дърветата.

Когато Керим и Бонд се изкатериха по камъните на разрушения зид, никой не вдигна глава от работата си. Ролсът чакаше, блеснал на лунната светлина, няколко метра по-надолу по пътя, срещу входа на кафенето. До шофьора седеше млад мъж. Керим го посочи.

— Този е десетият ми син. Казва се Борис. Реших, че може да ми потрябва. И се оказах прав.

Младежът се обърна и каза:

— Добър вечер, сър.

Бонд позна в него един от чиновниците от склада. И той бе мургав и слаб като старшия чиновник, а очите му също бяха сини.

Колата се запуска по пътя. Керим рече на шофьора на английски:

— Това е една малка уличка до площад „Хиподрума“. Когато стигнем, намали скоростта. Ще ти кажа кога да спреш. Носиш ли униформите и оборудването?

— Да, Керим бей.

— Добре. Карай бързо. За всички ни е време за лягане.

Керим се отпусна на седалката. Извади цигара. Седяха и пушеха. Бонд гледаше сивите улици и си мислеше, че слабото осветление е сигурен признак за бедността на един град.

Мина доста време, преди Керим да проговори:

— Циганинът каза, че и над двама ни витаели крилете на смъртта. Аз да съм се пазел от син на снеговете, а ти от човек, подвластен на луната. — Изсмя се грубо. — Все дрънкат такива врели-некипели. Но рече, че и в двата случая не ставало дума за Криленку. Това поне е добре.

— Защо?

— Защото няма да мога да заспя, докато не го убия. Не знам дали случилото се тази вечер има нещо общо с теб и със задачата ти. И не ме интересува. По неизвестна причина срещу мен е обявена война. Ако аз не убия Криленку, той със сигурност ще успее да ме пречука при третия опит. Ето затова сега отиваме на неговата среща със смъртта.

ГЛАВА 19

УСТАТА НА МЕРИЛИН МОНРО

Колата се плъзгаше по безлюдните улици покрай обвитите в сянка джамии, от които към полумесеца се стрелваха замайващи минарета; премина под порутения акведукт, пресече булевард „Ататюрк“ и се насочи на север от зарешетените входи на Големия пазар. При Колоната на Константин автомобилът свърна надясно по някакви гадни виещи се улички, които воняха на боклук и в крайна сметка се вливаха в дълъг орнаментален площад с три каменни колони по средата, щръкнали към осеяното със звезди небе като батарея от космически ракети.

— Намали — рече тихо Керим.

Обиколиха бавно площада под сенките на липите. От края на една от водещите на изток улици им намигна огромното жълто око на фара под Сарайпалас.

— Спри.

Колата се притаи в мрака под липите. Керим се пресегна да отвори вратата.

— Няма да се бавим, Джеймс. Седни на мястото на шофьора и ако се появи някой полицай, кажи му само „Ben Bey Kerim'in ortagiyim“. Ще го запомниш ли? Означава „Ортак съм на Керим бей“. Няма да те закачат.

Бонд изсумтя.

— Страшно ти благодаря. Но за твоя изненада и аз идвам с нас. Без мен неминуемо ще закъсате. И хич не си мисли, че ще остана тук да заплесвам полицаите. Няма по-лошо от това, да научиш само една фраза на някой език — веднага си мислят, че можеш да го говориш. Полицаят ще ме залее с цял словесен поток на турски, а като не му отвърна, веднага ще се усъмни. И дума да не става, Дарко.

— Добре, ама не се сърди, ако не ти хареса. — В гласа на Керим имаше подчертано неудобство. — Ще извършим най-обикновено хладнокръвно убийство. В моята страна никой не рита заспало псе, но

ако се събуди и се разлае, може и да го застреляш. Не се предполага да го каниш на дуел. Ясно?

— Както кажеш — отвърна Бонд. — Запазил съм един патрон, в случай че не улучиш.

— Тръгвай тогава — каза Керим с неохота. — Доста път ни чака. Онези двамата ще минат по друг път.

Керим взе от шофьора дълъг бастун и кожен калъф. Метна ги през рамо и заслизаха по улицата, в чийто край намигаше фарът. Стъпките им отекваха глухо от спуснатите кепенци на дюкяните. Не се виждаше жива душа, пък макар и котка, а Бонд с благодарност си помисли, че не е сам по тази проточила се до далечното южно око улица.

Още от самото начало Истанбул му се бе сторил град, в който ужасът приплъзва изпод камъните с настъпването на нощта. Миналото му бе тъй пропито с кръв и насилие, че с отмирането на деня единствените му обитатели ставаха призраците на мъртъвците му. Както и на много други пътешественици, инстинктът подсказваше на Бонд, че ще има голям късмет, ако се измъкне жив оттук.

Стигнаха до смрадлив сокак, който се спускаше стръмно надясно. Керим свърна и внимателно заопипва с крак калдъръма.

— Гледай си в краката — прошепна. Това, което моите сънародници хвърлят по улиците, може само най-учтиво да се нарече „боклук“.

Луната къпеше в бяло мократа калдъръмена река. Бонд стискаше уста и дишаше през носа си. Местеше бавно крак след крак, стъпвайки на цяло стъпало с пружиниращи колене, все едно че се спускаше по заснежен хълм. Сети се за леглото в хотела и за удобните възглавнички в колата под ароматичните липи, а после се запита колко ли още разновидности воня му предстоеше да вдиша в изпълнение на сегашната си задача.

Спряха на долния край на сокака. Керим му хвърли едрозъба бяла усмивка. Посочи стърчащата над главите им черна сянка.

— Джамията „Султан Ахмед“. Прочути византийски стенописи. Съжалявам, че няма време да ти покажа повече забележителности.

Без да дочака отговора на Бонд, свърна надясно по някакъв пращен булевард с евтини магазини, който водеше към далечния матов

отблясък на Мраморно море. Вървяха безмълвно още десет минути. След това Керим спря и притегли Бонд в сянката.

— Операцията ще е проста — прошепна. — Криленку живее ей там, до железопътната линия. — Махна неопределено с ръка към куп червени и зелени светлини в дъното на булеварда. — Крие се в една барака зад голямо табло за афиши. Бараката има предна врата. Има и таен изход към улицата, през таблото. Мисли, че само той го знае. Моите хора ще влязат през предната врата. Той ще се шмугне през таблото. И тогава ще го застрелям. Ясно?

— Щом казваш.

Продължиха по булеварда, придържайки се плътно до стените. След десетина минути зърнаха високото седем метра табло, образуващо фасадна стена по Т-образната пресечка на края на улицата. Луната осветяваше таблото отзад, така че лицевата му страна оставаше в сянка. Керим запристъпва още по-внимателно, полагайки безшумно крак след крак. На около стотина метра от таблото сянката свършваше, а кръстовището стоеше окъпано от лунната светлина. Керим се притаи в последната неосветена рамка на врата и придърпа Бонд плътно пред себе си.

— Сега ще почакаме — прошепна. Бонд чу как Керим изшумоля зад гърба му. Капакът на кожения калъф се отвори с лек пукот. Усети, че му пъхат в ръката тънка, но тежка стоманена тръба, дълга шейсетина сантиметра, с издутини в двата края. — Оптичен мерник. Немски — зашепна Керим. — С инфрачервен обектив. За виждане в тъмното. Разгледай добре голямата филмова реклама отсреща. Лицето. Точно под носа. Ще забележиш очертанията на тайния изход. По права линия от влаковата стрелка.

Бонд опря лакът на касата на вратата и вдигна тръбата към дясното си око. Фокусира черната сянка отсреща. Постепенно чернотата премина в сивота. Появиха се очертанията на женско лице и някакви букви. Ето че вече и буквите можеха да се прочетат: NIYAGARA. MARILYN MONROE VE JOSEPH COTTEN, а отдолу — заглавието на късометражния анимационен филм — BONZO FUTBOLOU. Бонд опипа с окуляра купата коса върху главата на Мерилин Монро, отвесния склон на челото и по половинметровия нос се спусна до пещероподобните ѝ ноздри. Мярнаха се едва-едва очертанията на някакъв квадрат. Започваше под носа и стигаше до

прословутата изкусителна извивка на устните. Страната на квадрата бе около метър. От него до улицата разстоянието никак не бе малко.

Бонд долови зад гърба си поредица изщраквания. Керим насочи бастуна си напред. Бонд така и бе предположил: пушка със сгъваем приклад, който служеше и за затвор. Гумената чашка на бастуна бе заменена с издут къс заглушител.

— Цевта е от новата „Уинчестър-88“ — гордо прошепна Керим. — Направи ми я един от Анкара. Поема по три патрона, калибър .308. От късите. Дай окуляра. Искам да хвана в мерника вратата, преди моите хора да нахлуят отпред. Нали може да използвам рамото ти за опора?

— Става.

Бонд подаде снайперския мерник на Керим. Керим го прикрепил върху цевта и положи пушката на рамото на Бонд.

— Готово — прошепна Керим. Точно там е, където Вавра каза. Бива си го. — В този миг на ъгъла се появиха двама полицаи и Керим смъкна пушката. Бонд се вцепени.

— Спокойно — прошепушна Керим. — Синът ми и шофьорът.

Пъхна два пръста в уста. Чу се много кратко и ниско изсвирване — за части от секундата. Единият от полицаите се пипна по врата. След това и двамата се обърнаха и отдалечиха с отекващи по калдъръма стъпки.

— Още няколко минути — прошепна Керим. — Трябва да минат от другата страна на таблото. — Бонд усети как цевта на пушката отново се плъзна по дясното му рамо.

Окъпаната от луната тишина се наруши от дрънченето на влаковата стрелка зад таблото. Едно от крилата на семафора падна. Сред купчинката червени светлинки се появи и една зелена. Някъде отляво, откъм нос Сарай, се дочу бавен и глух тътен. С приближаването му можеше да се различи пъхтенето на локомотив и хлопането на небрежно прикачените към него товарни вагони. По дигата вляво запълзя слабо жълто зарево. Постепенно над рекламното табло се появи и тежко дишащата машина.

Влакът — начупен черен силует на фона на сребърното море, отмина с тържествен трясък по сто и шейсет километровия си маршрут към гръцката граница, а тежкият облак черен дим от некачествените въглища се разстла към тях в безветрието. В момента, в

който блесна за мит и се изниза червеният фенер на спирачната будка, се чу и басовото тракане от влизането на локомотива в страничен коловоз, след което две дрезгави и протяжни изсвирвания оповестиха приближаването му към гаричката Буюк, малко повече от километър по-нататък по линията.

Ропотът от влака постепенно затихна. Бонд усети как цевта на пушката ляга плътно на рамото му. Впи очи в сянката, където бе целта им. В самата ѝ среда се очерта нов, по-тъмен квадрат.

Бонд вдигна внимателно ръка да засенчи лунната светлина. Зад дясното си ухо чу изсъскване:

— Идва.

От устата на огромната засенчена реклама, между огромните, полуотворени в екстаз виолетови устни, се появиха черните очертания на човешка фигура, която увисна като червей от устата на труп.

Човекът се пусна. Отправил се към Босфора параход изръмжа в нощта като страдащо от безсъние животно в зоологическа градина. Бонд усети по челото си струйка пот. Цевта го натисна още по-силно, когато човекът тихо слезе от тротоара и се насочи към тях.

Ще хукне да бяга, щом стигне ръба на сянката, помисли си Бонд. Глупак, смъкни мерника надолу.

Ето. Човекът се присви за бърз спринт през окъпаната в светлина улица. Вече излизаше от сянката. Десният му крак пристъпваше напред, а рамото му бе извито, за да му придаде ускорение.

До ухото на Бонд се чу тътен от брадва по ствола на дърво. Човекът се хвърли напред с протегнати ръце. От удара на брадата или челото му в земята се чу „тък“.

В краката на Бонд издрънча гилза. Чу как затворът щракна зад новия патрон.

Пръстите на човека подраскаха по калдъръма. Обувките му ритнаха пътя. Повече не помръдна.

Керим изсумтя. Бонд усети как пушката се махна от рамото му, чу Керим да я сгъва и да прибира оптическия мерник в кожения калъф.

Извърна поглед от проснатата на пътя фигура на човек, който вече не съществуваше. За миг изпита ненавист към живота, който то караше да е свидетел на подобни неща. Но ненавистта му не бе насочена към Керим — та той самият на два пъти бе служил за мишена на същия този човек. Получило се бе нещо като продължителен дуел,

при който онзи бе стрелял два пъти, а Керим — само веднъж. Просто Керим се бе оказал по-хитър, по-хладнокръвен, по-късметлия. Все пак самият Бонд не обичаше да убива от засада, нито пък да гледа как някой друг го прави, а още по-малко — да му помага.

Керим го хвана безмълвно за лакътя. Бавно се отдалечиха от местопроизшествието по посоката, от която бяха дошли.

Керим сякаш прочете мислите на Бонд.

— Животът изобилства със смърт, приятелю — рече философски. — И понякога се налага да ставаш оръдие на смъртта. Не съжалявам, че убих този човек. Няма да съжалявам, ако убия и някой от руснаците, които наблюдавахме днес в онзи кабинет. Те са коравосърдечни. Ако не си го вземеш насила, не очаквай милост. Всички руснаци са еднакви. Крайно време е правителството ви да го разбере и да прояви твърдост към тях. Да им дава от време на време по някой малък урок по добро поведение, както сторих аз тази нощ.

— В политиката между великите сили невинаги има възможност да се действа бързо и качествено, както го стори ти, Дарко. А и не забравяй, че ти всъщност наказва само един от сателитите им — един от онези хора, които те винаги хващат да вършат черната им работа. Наистина — рече Бонд, — прав си, що се отнася до руснаците. Не усещат, когато им протегнеш морков. Разбират само от тоягата. По принцип са мазохисти. Обожават камшика. Затова и бяха толкова щастливи при Сталин. Той знаеше как да ги шиба. Не мога да си представя как ще реагират на парченцата морков, които им предлагат Хрущов и сие. А що се отнася до Англия, проблемът е в това, че според днешната мода моркови се предлагат на всички до един. И у дома, и в чужбина. Вече не показваме зъби, а само венци.

Керим се изсмя грубо, но не каза нищо. Катереха се обратно по вонящия сокак и не им оставаше дъх за приказки. На върха си починаха, а след това бавно се отправиха към дърветата на площад „Хиподрума“.

— Значи ми прощаваш за днес?

Молбата за успокоение бе нещо необичайно в поначало бойкия глас на великана.

— Да ти простя ли? За какво? Не ставай смешен. — В гласа на Бонд имаше някаква нежност. — Имаш си работа и я вършиш. Силно съм впечатлен. Чудесна организация си създал. Ако някой трябва да се

извинява, това съм аз. Струва ми се, че ти създадох куп неприятности. А ти се справи с тях. Аз просто те придружих. А по собствената си основна задача не съм стигнал доникъде. М. ще започне да проявява нетърпение. Дано най-после в хотела намеря някакво съобщение.

Но когато Керим изпрати Бонд до хотела му, на рецепцията нямаше нищо за него. Керим го тупна по гърба.

— Не се тревожи, приятелю — рече бодро. — От надеждата става добра закуска. Хапни си яко от нея. Ще изпратя колата да те вземе сутринта и ако нищо не е станало, ще ти измисля още малко приключения, за да мине времето. Почисти пистолета си и го пъхни под възглавницата. И двамата заслужавате почивка.

Бонд изкатери няколкото стъпала, отключи вратата на стаята, заключи след себе си и щракна резето. През завесите се процеждаше лунната светлина. Прекоси стаята и запали лампиона с розовия абажур на тоалетката. Съблече се, влезе в банята и постоя няколко минути под душа. Хрумна му, че всъщност много повече неща се бяха случили на четиринайсети, събота, отколкото на тринайсети, петък. Изми зъбите си и се изжабурка със стипчивия дезодорант за уста, за да отмие привкуса на отминалия ден, след което изгаси лампата в банята и се върна в стаята.

Дръпна настрани една от завесите, отвори широко високия прозорец и застана така — хванал с ръка пердето, загледан към огромния воден бумеранг под плаващата луна. Нощният бриз галеше голото му тяло. Погледна часовника на ръката си. Беше вече два.

Прозя се мощно. Пусна завесите. Наведе се да изгаси лампата на тоалетката. Изведнъж се вцепени и усети как сърцето му прескочи.

От сянката в дъното на стаята се бе чул плах кикот. И един момичешки глас бе изрекъл:

— Горкичкият мистър Бонд. Сигурно си уморен. Ела да си легнеш.

ГЛАВА 20

ЧЕРНО НА РОЗОВ ФОН

Бонд се извъртя на пета. Взря се в леглото, но бе като ослепял от взирането в луната. Прекоси стаята и запали розовия лампион до леглото. Под чаршафа се бе опънало дълго тяло. Върху възглавницата се пилееше кестенява коса. Показваха се и върховете на пръстите, вдигнали чаршафа на лицето. Малко по-надолу стърчаха гърди, като затрупани със сняг хълмчета.

Бонд се изсмя кратко. Наведе се и нежно подръпна косите. Изпод чаршафа се чу протестиращо писукане. Бонд седна на ръба на леглото. След миг тишина ъгълът на чаршафа бавно се отмести и в него се взря голямо синьо око.

— Много неприличен вид имаш. — Гласът бе приглушен от чаршафа.

— Ами ти? Как попадна тук?

— Слязох от два етаж по-горе. И аз живея тук. — Гласът бе нисък и предизвикателен. Едва се долавяше слаб акцент.

— Ами аз ще си лягам.

Чаршафът бързо слезе под брадичката, а момичето се облегна на възглавниците. Беше се изчервило.

— О, не. Не бива.

— Но леглото си е мое. А и нали ме покани.

Лицето бе неимоверно красиво. Бонд хладнокръвно го разглежда. Изчервяването се усили.

— Бяха само думи. За да обявя присъствието си.

— Приятно ми е да се запознаем. Казвам се Джеймс Бонд.

— А аз — Татяна Романова. — Проточи „я“-то Татяна и първото „а“ на Романова. — За приятели — просто Таня.

Настъпи пауза, през която се огледаха един друг: момичето — с любопитство и нещо като облекчение, Бонд — с хладнокръвна подозрителност.

Тя първа наруши тишината.

— Съвсем приличаш на снимките си. — Пак се изчерви. — Но трябва да облечеш нещо. Притесняваш ме.

— И ти ме притесняваш не по-малко. На това му казват секс. Ако легна при теб, ще е без значение. А ти с какво си облечена?

Тя дръпна чаршафа няколко милиметра по-надолу, за да открие широката колкото един прът черна кадифена лента около шията си.

— С това.

Бонд погледна закачливите сини очи, които се бяха разширили, сякаш за да попитат нима лентичката е недостатъчна. Усети, че губи контрол върху тялото си.

— По дяволите, Таня. Къде са другите ти дрехи? Или така слезе с асансьора?

— О, не. Нямаше да е культурное. Под леглото са.

— И все пак ако си мислиш, че ще излезеш от тази стая без...

Бонд не довърши изречението. Стана от леглото, отиде и облече един от късите тъмносини копринени халати, които ползваше вместо пижама.

— Това, което предлагаш, е некультурное.

— Нима — рече Бонд саркастично. — Тогава ще ти кажа нещо культурное. Ти си една от най-красивите жени на света.

Момичето пак се изчерви. Изглежда го сериозно.

— Наистина ли? Имам чувството, че устата ми е прекалено голяма. Колкото западните момичета ли съм красива? Навремето ми казаха, че приличам на Грета Гарбо. Вярно ли е?

— Дори си по-красива — отвърна Бонд. — Лицето ти излъчва повече светлина. И устата ти хич не е прекалено голяма. Напротив, съвсем подходяща е на големина. Поне що се отнася до мен.

— За каква светлина на лицето говориш? Какво значи това?

За Бонд това значеше, че няма вид на руска разузнавачка. Въздържаността на професионалния разузнавач сякаш ѝ бе непозната. Липсваше студенината, пресметливостта. Създаваше впечатление за топло сърце и веселост. Именно това излъчваха очите ѝ. Потърси някой по-необвързващ израз:

— В очите ти има много веселост и смях — каза неубедително.

Татяна го изглежда сериозно.

— Любопитно. В Русия няма кой знае колко смях и веселие. Никой не говори за такива неща. Досега никой не ми го е казвал.

Веселие ли, запита се тя — след последните два ужасни месеца? Нима бе възможно да има весел вид? И все пак в сърцето си изпитваше определена лекота. Нима щеше да се окаже леконравна жена по природа? Или то бе свързано с този мъж, когото виждаше за пръв път? Облекчение, че е такъв, какъвто е, след агонията да мисли какво очакват да прави с него? Във всеки случай оказало се бе далеч по-лесно, отколкото очакваше. Той го правеше да е лесно — да е весело, с привкус на опасност. Ужасно красив бе. И изглеждаше много чист. Дали, след като стигнеха в Лондон и му признаеше всичко, щеше да ѝ прости? Като му кажеше, че са я пратили да го прелъсти? Като бяха уточнили дори датата и номера на стаята? Сигурно нямаше да се ядоса много. Та тя нямаше да му навреди. За нея той просто бе средство да се добере до Англия и да съобщи въпросните данни. „Веселие и смях в очите ѝ“? Защо пък не? Напълно беше възможно. Самият факт, че бе насаме с такъв мъж и знаеше, че няма да я накажат за това, и даваше едно прекрасно усещане за свобода. И бе изключително вълнуващо.

— Страхотно красив си — каза. Потърси сравнение, с което да го зарадва. — Приличаш на американска филмова звезда.

Реакцията му я стресна.

— За бога! Това е най-голямата обида за един мъж!

Побърза да поправи грешката си. Странно, че комплиментът не му хареса. Нима на Запад не изгаряха от желание да приличат на филмови звезди?

— Излъгах те — рече. — Исках да ти доставя удоволствие. Всъщност приличаш на любимия ми литературен герой от книгата на един руснак — Лермонтов. Някой ден ще ти разкажа за него.

Някой ден ли? Бонд реши, че е време да хване бика за рогата.

— Виж какво, Таня. — Постара се да не гледа красивите очи върху възглавницата. Нарочно съсредоточи поглед върху върха на брадичката ѝ. — Стига сме се задявали, ами дай да погледнем сериозно на нещата. Каква е цялата тази история? Наистина ли ще дойдеш с мен в Англия?

Вдигна очи към нейните. Това бе фатална грешка. Отново ги бе разтворила в онзи проклет израз на невинност.

— Ами, разбира се!

— О! — Бонд се стресна от прямия и отговор. Погледна я с подозрение. — Сигурна ли си?

— Да.

Погледът ѝ вече бе искрен. Беше спряла да флиртува.

— И не те е с грах?

Видя как някаква сянка прекоси очите ѝ. Но не бе от това, за което си мислеше. Тя просто се бе сетила, че трябва да изпълни определената ѝ роля. От нея се очакваше да изглежда уплашена от собствената си постъпка. Ужасена. На теория тази игра и се бе сторила лесна, а се оказваше, че никак не е. Странно! Реши да направи компромис.

— Да. Страх ме е. Но вече не много. Ти ще ме пазиш. Поне така си мислех.

— Ами да, разбира се. — Бонд си помисли за роднините ѝ в Русия. Бързо прогони мисълта от главата си. Та какво правеше той? Нима се мъчеше да я разубеди, да не идва? Отблъсна всички мисли за това, какви последствия можеха да я сполетят.

— Няма за какво да се притесняваш. Ще се грижа за теб. — А сега — на въпроса, който до този миг старателно отбягваше. Усети някакво нелепо неудобство. Та момичето и най-малко не покриваше предварителните му представки. Този въпрос щеше да развали цялата работа. Но нямаше как. — Ами машината?

Да. Сякаш ѝ бе зашлевил шамар. В очите и се появи болка и наченки на сълзи. Дръпна чаршафа върху устата си и заговори през него. Отгоре погледът ѝ бе вледеняващ.

— Значи само това те интересува.

— Виж какво. — Бонд се опита да вложи в гласа си определено равнодушие. — Тази машина няма нищо общо с теб и мен. Но шефовете в Лондон настояват. — Спомни си, че съществуват и мерки за сигурност. — Не е чак толкова важна. Позната им е напълно и гледат на нея като на някакво чудно руско изобретение. Необходима им е само една, за да я прекопират. Както твоите хора копират чуждестранните фотоапарати и други работи. — Божичко, колко нескопосано звучеше само!

— Сега вече наистина ме лъжеш — изтърколи се голяма сълза от едното огромно синьо око, надолу по меката буза, и капна върху възглавницата. Издърпа чаршафа нагоре да покрие очите си.

Бонд се пресегна и положи длан върху ръката ѝ под чаршафа. Тя гневно я отдръпна.

— По дяволите проклетата ти машина — рече той с нетърпение. — Но, за бога, Таня, нима не знаеш, че ми плащат да върша определена работа. Реши какво точно искаш и да забравим за нея. Има куп други неща, за които да си говорим. Да уреждаме пътуването и прочие. Естествено, че моите хора я искат, иначе нямаше да ме изстрелят да те отведа заедно с нея.

Татяна попи очи с чаршафа. Рязко го смъкна отново до раменете си. Усети се, че е забравила собствената си задача. Ами, как няма... Е, нищо. Но не можеше ли да й каже, че за него лично машината е без значение, стига тя да тръгне. Тук май бе прекалила с надеждите си. Прав беше. И той си имаше задача. Като нея.

Изглежда го спокойно.

— Ще я донеса. Не се бой. Но нека не говорим повече за нея. А сега слушай. — Поизправи се върху възглавниците. Трябва да тръгнем още тази вечер. — Спомни си урока. — Това ще е единствената ни възможност. Застъпвам на нощно дежурство в шест часа. Ще бъда сама в службата и ще взема спектора.

Бонд присви очи. Умът му заработи трескаво, прехвърляйки всички проблеми, които можеха да възникнат. Къде да я скрие. Как да я качи на първия самолет, след като разкрият загубата. Рискована работа щеше да е. Пред нищо няма да се спрат, само и само да си я върнат заедно със спектора. Блокирани пътища до летището. Бомба в самолета. Всевъзможни неща.

— Това е прекрасно, Таня — рече Бонд с безразличие. — Ще те скрием, а утре сутринта ще се качим на първия самолет.

— Не бъди глупак. — Татяна бе предупредена, че точно на това място ролята ѝ съдържа няколко трудни реплики. — Ще вземем влака. Онзи... „Ориент експрес“. Тръгва довечера в девет. Нима смяташ, че не съм обмислила всичко? Не ща и една излишна минута да остана в Истанбул. До изгрев-слънце ще сме минали границата. Само трябва да уредиш билетите и паспорта. Ще пътувам с теб като твоя съпруга. — Вдигна щастлив поглед към него. — Ще ми е приятно. В едно от онези купета, за които съм чела. Сигурно са страшно удобни. Като малки къщички на колела. През деня ще си приказваме и ще четем, а през нощта ще стоиш на страж в коридора пред нашия дом.

— Как пък не — рече Бонд. — Но слушай, Таня. Това е лудост. Все някъде ще ни настигнат. С този влак пътят до Лондон трае четири

дни и пет нощи. Трябва нещо друго да измислим.

— Не ща — заяви твърдо момичето. — Само по този начин съм съгласна да тръгна. А ако си хитър, как ще ни усетят?

Мили боже, рече си, как пък го измислиха този влак? Но категорично ѝ бяха наредили. Подходящо място за любов било според тях. Щяла да има на разположение четири дни, през които да го накара да се влюби. След това, като стигнали в Лондон, щяла да си поживее безгрижно. Той щял да я пази. А ако вземели направо самолета за Лондон, веднага щели да я тикнат в затвора. Четирите дни били от ключово значение. И не забравяй, бяха я предупредили, че на влака ще има и наши хора, да пазят да не слезете. Така че внимавай и изпълнявай дадените ти заповеди. Божичко. Божичко. И въпреки това как си мечтаеше само за тези четири дни с него в къщичката на колела. Странно! Бяха и поставили задача да го принуди. А тя се бе превърнала в нейно страстно желание.

Наблюдаваше замисленото лице на Бонд. Прищя ѝ се да го докосне с ръка и да го успокои, че всичко ще е наред; че става дума за една безобидна конспирация да я вкарат в Англия; че и на двама им нищо лошо няма да се случи, тъй като това не е измежду целите на замисъла.

— И все пак смятам, че е лудост — рече Бонд, чудейки се как ли щеше да реагира М. — Но току-виж сме успели. Паспортът е готов. Трябва му югославска виза — погледна я строго. — Хич недей си мисли, че ще те кача на онази част от влака, която минава през България. Иначе може да реша, че искаш да ме отвлечеш.

— Вярно е — изхихика Татяна. — Точно това целя.

— Млъквай вече, Таня. Трябва да обмислим всичко. Ще купя билетите и ще уредя да ни придружи един от нашите хора. За всеки случай. Добър човек е. Ще ти хареса. Името ти е Каролайн Съмърсет. Не смей да го забравиш. А как ще стигнеш до влака?

„Каролин Съмерсет“, повтори наум момичето.

— Хубаво име. А ти си мистър Съмерсет. — Изсмя се щастливо. — Весело ще е. А за мен не се тревожи. Ще се кача на влака малко преди да тръгне. От гара Съркеджъ. Знам я. Значи, всичко е ясно. И повече няма да се тревожим. Нали?

— Ами ако се уплашиш? Ако те хванат?

Бонд изведнъж се притесни от самоувереността ѝ. Откъде можеше да е така сигурна? Подозрителността премина по целия му гръбнак.

— Преди да те срещна, се страхувах. Но вече не. — Татяна се мъчеше да си внуши, че това е истината. И до известна степен така си и беше. — Сега вече няма начин да се уплаша. А да ме хванат е изключено. Ще оставя вещите си в хотела, а в службата ще отида с чантата, с която винаги ходя. Не мога да зарежа коженото си палто обаче. Прекалено ми е скъпо. Но тъй като е неделя, това ще е достатъчно извинение да се явя с него на работа. Довечера в осем и половина ще изляза и ще взема такси до гарата. А ти престани да имаш разтревожен вид. — Инстинктивно, защото така ѝ се искаше, протегна ръка към него. — Кажи, че си доволен.

Бонд се приближи до ръба на леглото. Хвана ръката ѝ и се взря в очите ѝ. Боже мили, рече си. Надявам се, че всичко е наред. Дано проработи този налудничав план. Измама ли е това прекрасно момиче? Истината ли говори? Истинска ли е? Очите не му казваха нищо друго, освен че тя е щастлива, че иска, иска той да я обича и е изненадана от онова, което става с нея. Другата ръка на Татяна се вдигна, обви се около врата му и силно го притегли към себе си. Първоначално устните под неговите трепереха силно, но след като страстта постепенно я обзе, устата се отдаде на една безкрайна целувка.

Бонд качи крака върху леглото. Докато устата му продължаваше да я целува, ръката му се добра до лявата ѝ гърда и се задържа там, усещайки как върхът и се втвърди от желание. После ръката му бавно се разходи по плоския ѝ корем. Краката ѝ леко се поотместиха. Изстена тихичко, а устата ѝ се изплъзна от неговата. Под затворените очи дългите ѝ мигли запърхаха като крилца на колибри.

Бонд се пресегна, грабна чаршафа, смъкна го докрай и го пусна на пода до огромното легло. Бе напълно гола, ако се изключи черната лента около шията ѝ и навитите до над коленете черни копринени чорапи. Ръцете ѝ го потърсиха опипом.

Над тях, без те въобще да подозират, зад фалшивото огледало в златна рамка на стената до леглото, двамата фотографии от СМЕРШ седяха притиснати един до друг в тясната кабинка за воайори, така, както преди тях куп приятели на собственика бяха наблюдавали много първи брачни нощи в най-люксовия апартамент на „Кристал палас“.

А обективите следяха безстрастно пламенните арабески, които двете тела оформяха, разрушаваха и пак оформяха, и механизмите на кинокамерите продължаваха да жужат, докато от отворените уста на двамата мъже дъхът излизаше на пресекулки и потта на възбудата се стичаше по ококорените им физиономии в евтините им яки.

ГЛАВА 21

„ОРИЕНТ ЕКСПРЕС“

В цяла Европа се закриват прославените едно време линии, но въпреки това „Ориент експрес“ продължава да гърми тържествено три пъти в седмицата по две хиляди и двестата километра блестящи релси между Истанбул и Париж.

Германският локомотив с дълго шаси пышкаше тихо като умиращ от астма дракон под гаровите прожектори. Всяко измъчено издишване като че му беше последното в живота. Но след него идваше ново. От свръзките на маркучите между вагоните съскаше пара и бързо изчезваше в топлия августовски въздух. „Ориент експресът“ бе единственият жизнен влак в грозната и евтина архитектурна дупка в земята, която служеше за централна гара на Истанбул. По останалите линии влаковете стояха без машини, безстопанствени, в очакване на утрешния ден. Единствено на трети коловоз и перона му туптеше трагичната поезия на отпътуването.

Тежките бронзови букви на стената на тъмносиния вагон обявяваха COMPAGNIE INTERNATIONALE DES WAGON-LIST ET DES GRANDS EXPRESS EUROPEENS. Над тях, в метална рамка, бе пъхната плоска желязна табела, съобщаваща с главни черни букви на бял фон, че това е „ORIENT EXPRESS“, а отдолу, на три реда:

ISTANBUL, THESSALONIKI, BEOGRAD
VENEZIA, MILAN
LAUSANNE, PARIS

Бонд разсеяно огледа една от най-романтичните табели на света. За десети път погледна и часовника си: 8,51. Очите му се върнаха на табелата. Всички градове бяха изписани според правописа в съответната страна, освен MILAN. Защо не пишеше MILANO? Бонд извади носна кърпа и отри лицето си. Къде, по дяволите, се губеше момичето? Нима го бяха заловили? Или се е отказало? Прекалено

грубо ли бе действал нощес, или по-точно — рано тази сутрин — в огромното легло?

8,55. Локомотивът престана да пъшка. Автоматичният предпазен клапан изпуща с екот, изпускайки излишната пара. Стотина метра по-нататък в сновящата тълпа Бонд зърна как началник-гарата вдигна ръка към машиниста и огняря и се отправи бавно по протежението на влака, затваряйки с трясък вратите на третокласните вагони в началото на композицията. От прозорците висяха пътници — предимно селяни, завръщащи се в Гърция след неделното си посещение при турски роднини — и бърбореха с ухилената тълпа по перона.

Още по-нататък, където свършваха изтощените прожектори и през сърповидния изход на гарата надничаше тъмносинята нощ със своите звезди, Бонд забеляза как една червена точица се превърна в зелена.

Началник-гарата приближаваше. Кондукторът на спалния вагон, в кафява униформа, побутна Бонд по лакътя.

— En voiture, s'il vous plait.^[1]

Двама заможни на вид турци целунаха любовниците си (прекалено красиви бяха за съпруги) и с порой шеговити наставления стъпиха върху малкия железен пиедестал под двете стъпала на вагона. На перона нямаше други пътници за спалния вагон. Поглеждайки нетърпеливо високия англичанин, кондукторът грабна железния пиедестал и го внесе във вагона.

Покрай него с делови вид мина началник-гарата. Още две купета, след това първокласните и второкласните вагони, а като стигнеше до будката на спирача, щеше да вдигне омацаното зелено флагче.

И откъм гишетата не се виждаше никаква забързана човешка фигура. Високо над тях, близо до самия таван на гарата, голямата стрелка на огромния осветен часовник се отмести с два сантиметра напред и обяви „Девет“.

Над главата си Бонд чу отварящ се прозорец. Вдигна очи. Първата му мисъл бе, че воалът е с прекалено едри дупки. Изобщо опитът за прикриване на сочните устни и искрящите сини очи бе изцяло любителски.

— Бързай.

Влакът вече се движеше. Бонд се пресегна към минаващата покрай него дръжка и скочи на стъпалата. Кондукторът продължаваше

да държи вратата отворена. Бонд мина бавно покрай него.

— Мадам закъсня — каза кондукторът. — Пристигна по коридора. Вероятно се е качила в последния вагон.

Бонд мина по постлания коридор до централното купе. Върху бялото метално ромбче имаше черна седмица над черна осмица. Вратата бе откrehната. Бонд влезе и я затвори зад себе си. Татяна бе свалила воала и черната сламена шапка. Седеше в ъгъла до прозореца. Под разкопчаното дълго и гладко палто от самур се виждаше плисирана рокля от шантунг в естествен цвят, чорапи с цвят на мед, черни обувки и колан от крокодилска кожа. Видът ѝ бе спокоен.

— Нямах ми доверие, Джеймс.

Бонд седна до нея.

— Таня — рече, — ако имаше малко повече място, щях да те обърна върху коляното си и да те напляскам. Едва не получих инфаркт заради теб. Какво стана?

— Нищо — отвърна Татяна невинно. — Какво да стане? Казах, че ще дойда и ето че съм тук. Ти не ми вярваш. А тъй като съм сигурна, че повече те е грижа за зестрата, отколкото за самата мен, държа да ти обърна внимание, че е там, горе.

Бонд вдигна поглед с престорено безразличие. На багажника, до неговия куфар, се мъдреха две по-малки чанти. Хвана ръката ѝ и каза:

— Слава богу, че нищо ти няма.

Нещо в погледа му, вероятно проблясък на вина, докато самият той се убеждаваше, че повече го е било грижа за нея, отколкото за машината, очевидно я успокои. Остави ръката си в неговата и доволно се облегна в ъгъла.

Влакът скърцаше бавно около нос Сарай. Пристанищният фар хвърляше отблясъци по покривите на отвратителните къщурки покрай линията. Бонд използва свободната си ръка да извади цигара и да я запали. Мина му през ума, че скоро ще стигнат до гърба на огромното рекламno табло, зад което бе живял Криленку — допреди по-малко от двадесет и четири часа. Пред очите му отново премина цялото събитие в пълни подробности. Белият кръстопът, двамата в сянката, измъкващият се изсред лилавите устни осъден на смърт.

Момичето разглеждаше лицето му с нежност. За какво се бе замислил. Какво ставаше зад тези студени и твърди сиво-сини очи, които понякога омекваха, а друг път — например снощи, преди

страстта му да догори в обятията ѝ — пламтяха като диаманти. Сега бяха дълбоко замислени, сякаш покрити с воал. За тях двамата ли се безпокоеше? За безопасността им ли се тревожеше? Защо не можеше да му каже, че няма от какво да се страхува, че е чисто и просто нейният паспорт до Англия — заедно с тежката чанта, връчена ѝ порано същата вечер в службата от главния резидент. И той бе казал същото.

— Ето паспорта ви до Англия, ефрейторе. Погледнете. — И с усмивка бе дръпнал ципа на чантата: — Чисто нов спектор. Но в никакъв случай не го отваряйте повторно, нито го изнасяйте от купето си, докато не стигнете до крайната точка. Иначе англичанинът може да ви го отмъкне, а вас да захвърли на боклука. На тях именно машината им е нужна. Не им позволявайте да ви я отнемат, тъй като това ще е равносилно на неизпълнение на задачата ви. Ясно ли е?

В синия мрак зад прозореца изскочи кантон. Татяна гледаше как Бонд стана, смъкна надолу прозореца и се взря в тъмнината. Тялото му бе до нейното. Помести се, за да го докосне с колене. Каква невероятна и страстна нежност я бе обзела, откакто го зърна предната нощ — гол до прозореца, с ръце, вдигнати да задържат завесите, със съсредоточен профил под разрошената черна коса, окъпан в бледата лунна светлина. След това бе станало невероятното сливане на очите и телата им. И между двамата им бе лумнал пламък — между двамата тайни агенти, хвърлени един срещу друг от разделените от цял свят вражески лагери, всеки участващ в свой таен заговор срещу страната на другия, противници по професия, но превърнали се по заповед на своите правителства в любовници.

Татяна се пресегна, хвана ръба на сакото му и леко го дръпна. Бонд вдигна прозореца и се обърна към нея. Усмихна ѝ се отвисоко. Прочете погледа ѝ. Наведе се и постави длани на пухкавата кожа върху гърдите ѝ и я целуна силно по устните. Татяна се излегна назад и го повлече след себе си.

На вратата се почука тихо, двукратно. Бонд се изправи. Извади носна кърпа и безцеремонно избърса червилото от устата си.

— Това трябва да е приятелят ми Керим — рече. — Трябва да говоря с него. Ще кажа и на кондуктора да оправи леглата. А ти през това време стой тук. Няма да се бавя. Отпред ще съм пред вратата. — Наклони се напред, докосна ръката ѝ и се вгледа в огромните очи и

тъжните полуразтворени устни. — Нощта ще бъде само наша. Но първо трябва да се погрижа за безопасността ти. — Отключи вратата и се измъкна навън.

Туловището на Дарко Керим запушваше коридора. Облегнал се бе на месинговото перило, пушеше и гледаше замислено към Мраморно море, оставащо назад, докато влакът се оттласкваше като змия от брега и се насочваше на север, към вътрешността на страната. Бонд се облегна на перилото до него. Керим огледа отражението на лицето му в стъклото. Тихичко рече:

— Новините са лоши. Трима са във влака.

— А! — По гръбнака на Бонд протече ток.

— Тримата непознати, които видяхме в онази стая. Явно са по следите ви с момичето. — Керим рязко го изглежда. — Кое го прави двоен агент. Или не съм прав?

Бонд бе успял да запази хладнокръвие. Значи момичето е било само примамка. И все пак, все пак. Не, по дяволите. Нямаше начин да се преструва. Невъзможно бе. А шифровъчната машина? Ако в крайна сметка се окажеше, че не е в чантата?

— Почакай една минутка.

Обърна се и леко почука на вратата. Чу как тя отключва и освобождава веригата. Влезе и затвори. Изглеждаше изненадана. Сигурно си е мислела, че идва кондукторът да приготви леглата.

Усмивката ѝ сияеше.

— Свършихте ли вече?

— Седни, Татяна. Трябва да поговорим.

В този миг тя зърна студенината на изражението му и усмивката ѝ угасна. Седна послушно с ръце в скута.

Бонд се бе надвесил над нея. Вина ли бе изписана на лицето ѝ или страх? Не, само изненада и хладнокръвие, което не отстъпваше на собственото му.

— Виж какво, Татяна — каза Бонд с убийствен глас. — Възникна един проблем. Трябва да отворя чантата и да се убедя, че машината е в нея.

С безразличие му отвърна:

— Ами, свали я и виж.

Погледна към ръцете в скута си. Въпросният момент бе настъпил. Сега, както я предупреди резидентът, ще вземат машината, а

нея ще изхвърлят. Най-малкото щяха да я свалят от влака. Боже мили! И точно този човек щеше да го стори.

Бонд се пресегна, смъкна тежката чанта и я постави на седалката. Дръпна ципа и погледна съдържанието ѝ. Точно така: лакирана в сиво метална кутия с три реда едри клавиши като на пишеща машина. Обърна отворената чанта към нея:

— Това ли е спекторът?

Тя хвърли бегъл поглед.

— Да.

Бонд затвори ципа и качи чантата на багажника. Седна до момичето.

— Във влака има трима души на МГБ. Знаем, че са онези, които пристигнаха в понеделник в центъра ви. Какво търсят тук, Татяна? — Гласът му бе кротък. Наблюдаваше я, изучаваше я с всичките си сетива.

Тя вдигна поглед. Очите ѝ се бяха навлажнили. Не бяха ли това сълзите на дете, заловено в пакост? Но по лицето ѝ нямаше и сянка от вина. Просто сякаш нещо я бе ужасило.

Протегна ръка към него, после внезапно я дръпна.

— Нали няма да ме изхвърлите от влака, след като се сдобихте с машината?

— Разбира се, че не — каза нетърпеливо Бонд. — Не ставай глупава. Но на всяка цена трябва да знаем какво търсят тук тримата. Какво изобщо става? Ти самата знаеше ли, че и те ще са във влака?

Опита се да разчете някакъв сигнал в изражението на лицето ѝ. Ала съзря единствено огромно облекчение. И какво още? Известна пресметливост? Резервираност? Да, тя наистина криеше нещо. Но какво бе то?

Татяна, изглежда, стигна до някакво решение. Обърса нервно очите си с ръка. След това се наведе и я постави на коляното му. Върху ръката ѝ се бяха отбелязали струйките сълзи. Впери поглед в очите на Бонд с желанието да го принуди да ѝ повярва.

— Джеймс — рече. — Не знаех, че тези хора са във влака. Казано ми бе, че днес си заминават. За Германия. Предположих, че със самолет. Само това мога да ти кажа. Не бива да ме питаш нищо повече, преди да стигнем Англия, където моите хора няма да могат да ме стигнат. Направих, каквото ти бях обещала. Дойдох заедно с машината.

Имай ми доверие. Не се тревожи за нас двамата. Сигурна съм, че онези тримата не ни мислят злото. Абсолютно съм убедена. Вярвай ми.

Наистина ли съм толкова убедена, мислеше си Татяна. Онази жена Клеб дали ѝ бе казала цялата истина? Но трябваше самата тя да вярва на заповедите, които бе получила. Най-вероятно тези мъже трябваше да я пазят да не слезе от влака. В никакъв случай не можеха да ѝ мислят злото. Веднъж само да стигнеха Лондон, Бонд щеше да я скрие от дългите ръце на СМЕРШ и тогава щеше да отговори на всичките му въпроси. Дълбоко в себе си вече го бе решила. Но един бог знае какво може да им се случи, ако издаде отсега *Онези*. Неминуемо щяха да я спипат, а с нея — и него. Това поне ѝ беше ясно. За *Тях* не съществуваха тайни. И от *Тях* не можеше да се очаква милост. Докато се придържаше към ролята си, всичко щеше да е наред.

Татяна търсеше по лицето на Бонд признак, че той ѝ вярва.

Бонд сви рамене. Изправи се.

— Не знам какво да мисля, Татяна. Криеш нещо от мен, и при това вероятно не подозираш значението му. Вярвам и в това, че според теб сме в безопасност. Може и да си права. Присъствието на онези мъже във влака може да е чисто съвпадение. Ще трябва да поговоря с Керим и да решим какво да правим. Не се тревожи. Ние ще те пазим. Но отсега сме длъжни да бъдем изключително внимателни.

Бонд огледа купето. Изпробва междинната врата към съседното купе. Беше заключена. Реши след излизането на кондуктора да я заклини. Щеше да стори същото и с вратата към коридора. И да прекара нощта буден. Край на сватбеното пътешествие на колела! Усмихна се мрачно на себе си и позвъни за кондуктора. Татяна го гледаше разтревожена.

— Не се притеснявай, Таня повтори той. — Не мисли за нищо. След като човекът излезе, веднага си легни. Не отваряй вратата, ако не си сигурна, че съм аз. Нощес ще съм буден на пост. А пък до утре нещата може да се оправят. Ще измислим нещо с Керим. Той е сигурен човек.

Кондукторът почука. Бонд му отвори и излезе в коридора. Керим продължаваше да гледа през прозореца. Влакът бе набрал скорост и се носеше в нощта, а дрезгавата му меланхолична свирка се блъскаше в стените на дълбокия пролом, по които светлините на вагоните

танцуваха и подскачаха. Керим не помръдна, но очите му не изпускаха нищо от огледалното отражение в прозореца.

Бонд му предаде разговора. Никак не му бе лесно да обясни на Керим защо има толкова голямо доверие в Татяна. Виждаше от прозореца как устата му се изкриви в иронична усмивка при описанието на изражението на очите ѝ и на собственото му вътрешно усещане.

Керим въздъхна примирено:

— Тук ти командуваш, Джеймс. Навлязохме в твоята част от операцията. Днес вече спорихме надълго и нашироко за всичко това — опасността от пътуване с влак, възможностите машината да се прати до Англия с дипломатическата поща, почтеността или липсата на такава у Татяна. Изглежда несъмнено, че тя се е поставила безусловно в твои ръце. Но същевременно и ги признаваш, че си се предал пред нея. Поне отчасти. Както и да е, решил си, че ѝ вярваш. Когато тази сутрин разговарях по телефона с М., той каза, че ще подкрепи решението ти, каквото и да е то. Остави го на теб. Така да бъде. Но нито той, нито ние знаехме, че ще ни съпровождат трима от МГБ. А това според мен щеше да промени всичките ни възгледи. Нали?

— Да.

— В такъв случай единственият изход е да премахнем и тримата. Да ги свалим от влака. Бог знае какво търсят тук. Но и аз, като теб, малко вярвам в съвпаденията. Засега едно е сигурно. Няма да пътуваме в един и същ влак с тях. Така ли е?

— Разбира се.

— Тогава остави всичко на мен. Поне за тази нощ. Все още сме в родината ми, а в нея притежавам известна власт. И пари. Не мога да си позволя да ги убия. Влакът ще се забави. Могат да замесят и теб, и момичето. Но все ще успея да уредя нещо. Двама от тях имат спални места. Старшият им, с мустаците и луличката, е до вас, на номер шест. Отметна глава, за да посочи зад себе си. — Паспортът му е немски, на името на Мелхиор Бенц — пътуващ търговец. Чернокосият арменец е на номер дванайсет. И неговият паспорт е немски: Курт Голдфарб — строителен инженер. Билетите им са директно до Париж. Видях документите им. Имам полицейска карта. Кондукторът не създаде проблеми. Събрал е в купето си всички билети и паспорти. Третият, онзи с цирея на врата, излезе, че е с циреи и по цялото си лице. Има

вид на тъп и грозен звяр. Паспорта му не съм видял. Пътува седнал в първа класа, в купето до моето. Паспорта си трябва да предаде чак на границата. Но вече даде билета си. Като някой фокусник, Керим измъкна жълтия билет за първа класа от джоба на самото си. После го пхна обратно и се ухили гордо на Бонд.

— По дяволите, как успя?

Керим се усмихна под мустак.

— Преди да си легне, говедото отиде до тоалетната. Стоях в коридора и изведнъж се сетих как като дете се возех безплатно по влаковете. Дадох му една минута. След това отидох и разиграх дръжката на тоалетната. Стисках я здраво. Казах на висок глас: „Кондуктор. Моля, билети за проверка.“ — най-напред на френски, после и на немски. Отвътре се чу някакво мърморене. Усетих, че се опитва да отвори вратата. Дърпах яко, така, че да помисли, че е запънала. „Не се притеснявайте, мосю, рекох му учтиво. — Пъхнете билета под вратата.“ Той продължи да се бори с дръжката, та чак се запъхтя. След това се укроти и нещо изшумоля под вратата. Беше билетът. С най-любезен глас казах „Мерси, мосю“, взех билета и преминах в съседния вагон. — Керим махна небрежно с ръка. Идиотът сигурно вече спи кротко и очаква да му върнат билета на границата. Но много греши. Билетът му ще се е превърнал на пепел, а пепелта ще е разпиляна от ветровете. — Керим посочи към мрака навън. — Ще направя така, че да го свалят от влака, независимо от това, колко пари има в себе си. Ще го уведомят, че е необходимо да се разследват обстоятелствата и да поискат потвърждение от билетната служба. Ще го пуснат да пътува със следващ влак.

Бонд се засмя, като си представи как Керим е изиграл стария си ученически номер.

— Голяма скица си, Дарко. Ами другите двама?

Дарко Керим сви едрите си рамене.

— Все ще ми хрумне нещо — каза самоуверено. Руснаци се ловят най-лесно, когато ги накараш да изглеждат глупаци. Поставяш ги в неудобно положение. Подиграваш им се. Не могат да понасят такива работи. Ще ги накараме някак си да се изпотят. След това ще оставим на МГБ да си ги наказва за неизпълнение на дълга. Несъмнено техните хора ще ги разстрелят.

Докато приказваха, кондукторът излезе от номер седем. Керим се обърна към Бонд и положи ръка на рамото му.

— Не се бой, Джеймс — рече весело. — Ще ги победим. Върви при момичето си. Ще се видим отново сутринта. Няма да се спи много тази нощ, но какво да правим. Всеки ден е различен сам по себе си: Може утре да успеем да наваксаме съня.

Бонд наблюдаваше как едрият мъж с лекота се придвижва по люлеещия се коридор. Забеляза, че въпреки лашкането на влака раменете на Керим дори не докосваха стените на коридора. Усети в себе си прилив на привързаност към този недоद्याлан и жизнерадостен професионален разузнавач.

Керим се шмугна в купето на кондуктора. А Бонд се извъртя и тихо почука на вратата на номер седем.

---

[1] Качвайте се, моля (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

НА ИЗЛИЗАНЕ ОТ ТУРЦИЯ

Влакът виеше в нощта. Бонд седеше втренчен в прелитация, огрян от лунна светлина пейзаж и се бореше със съня.

Всичко сякаш се бе наговорило да го приспи: забързаният метален галоп на колелетата, хипнотичното колебание на сребърните жици, пропищяващата от време на време меланхолична и успокояваща свирка, разчистваща пътя пред локомотива, сънливото подрънкване на съединителните мостове в двата края на вагона, приспивната песен на скърцащата дървения в малката стаичка. Дори тъмнолилавото блещукане на нощната лампичка над вратата като че ли му нашепваше: „Ще пазя вместо теб. Нищо не може да се случи, докато светя. Затвори очи и спи, спи.“

Главата на Татяна тежеше топла в скута му. Очевидно бе, че има точно толкова място, колкото да се пъхне под чаршафа и да се притисне в нея, да опре бедра о нейните и да завре глава в разпиляната зад врата ѝ завеса от коси.

Бонд стисна очи, сетне ги отвори. Внимателно вдигна ръка. Четири часът. Само час още до турската граница. Дано през деня да успее да мигне. Ще ѝ даде пистолета, ще запъне пак вратите и ще я остави тя да пази.

Сведе поглед към красивия спящ профил. Какъв невинен вид имаше само това момиче от руското разузнаване — мигли като ресни по нежно изпъкналите скули, уста леко отворена и непредпазлива, дълъг кичур коса, паднал небрежно върху челото, който му се щеше да отметне назад към другите, бавен и равномерен пулс на откритата шия. Усети прилив на нежност и желание да я сграбчи и да я притисне силно към себе си. Искаше да я събуди, може би от някакъв сън, за да я целуне и да ѝ каже, че всичко е наред, а след това да я гледа как се отпуска отново в обятията на съня.

Тя самата бе настояла да спи така.

— Няма да заспя, ако не ме прегърнеш. През цялото време трябва да усещам, че си с мен. Ще е ужасно да се събудя и да не те

докосвам. Моля те, Джеймс. Моля те.

Бонд бе свалил сакото и вратовръзката си и се бе подредил в ъгъла с крака върху куфара и с беретата под възглавницата — да му е подръка. Тя се бе съблякла напълно, като се изключи черната лента около врата, но се постара да не изглежда предизвикателна, докато наместваше тялото си в леглото. Протегна ръце към него. Бонд я хвана за косата и издърпа главата ѝ назад, след което я целуна — веднъж, продължително и жестоко. След това ѝ каза да заспива, а сам се бе облегнал в ледено очакване тялото му да го остави на мира. Мърморейки в полусън, тя намери удобна поза, с просната върху бедрата му ръка. В началото го притискаше силно, но постепенно ръката ѝ се отпускате, докато накрая заспа.

Бонд безцеремонно прогони всички мисли за нея и се съсредоточи върху предстоящото пътуване.

Скоро щяха да излязат от Турция. Но в Гърция щеше ли да им е по-лесно? Не можеше да се каже, че между Гърция и Англия пламти кой знае каква любов. А в Югославия? На чия страна бе Тито? Вероятно и на двете. Независимо какви заповеди бяха получили тримата от МГБ, те или вече знаеха, че Бонд и Татяна са във влака, или скоро щяха да научат. Невъзможно бе да не излязат с момичето от купето със спуснатите пердета цели четири дни. По телефона от някоя гара щяха да доложат в Истанбул за присъствието им и до сутринта щяха да установят липсата на спектора. А после? Бърз дипломатически ход чрез руското посолство в Атина или Белград? Да свалят момичето от влака като извършителка на кражба? Или това бе прекалено просто. А ако всичко бе далеч по-сложно — част от някакъв загадъчен заговор, някоя усукана руска конспирация — трябваше ли да се опита да я избегне? Нямаше ли да е най-добре с момичето да слязат на някоя попътна гара, от другата страна на перона, да наемат кола и да се доберат някак си до самолет за Лондон?

Навън настъпващата зора вече описваше сини контури около прелитащите дървета и чукари. Бонд погледна часовника си. Пет часът. Скоро щяха да са в Узункьопрю. Какво ли ставаше във влака зад тях? Постигнал ли бе Керим нещо?

Бонд се отпусна назад. В крайна сметка проблемът му имаше един-единствен прост и разумен отговор. Ако заедно с Керим успееш да се отърват бързо от тримата агенти на МГБ, щяха да останат във

влака и да се придържат към първоначалния си план. В противен случай Бонд щеше да свали момичето и машината от влака някъде в Гърция и да поеме друг път към дома. Но при едно значително подобрение на шансовете Бонд предпочиташе да продължат с влака. На двамата с Керим не им липсваха идеи. А и Керим имаше свой агент в Белград, който щеше да ти посрещне на гарата. Като последен изход винаги оставаше посолството.

Умът на Бонд продължи да пресмята, сумирайки аргументите „за“ и отхвърляйки онези „против“. Като фон на разсъжденията си Бонд направи пред себе си признание, че всъщност изпитва лудото желание да играе докрай и да види за какво изобщо става дума. Искаше да се пребори с тези хора, да разгадае загатката и ако се окаже, че съществува някакъв заговор, да го разбие. М. му бе дал пълна свобода на действията. И момичето, и машината му бяха подръка. Защо трябваше да се паникьосва? Имаше ли нещо, което да оправдае паниката му? Щеше да е лудост да хукне да бяга и евентуално да се измъкне от една клопка само за да попадне в друга.

Влакът извири протяжно и започна да намалява скорост.

Ринг свободен за първи рунд. Ако Керим не е успял. Ако тримата са още във влака...

Покрай тях се изнизаха няколко товарни вагона, теглени от напъващ се локомотив. За миг се мярнаха очертания на складове. Със страничен тласък и блъскане на буфери „Ориент експрес“ мина през стрелките и излезе от транзитния коловоз. Под прозореца изникнаха четири линии с разделенила се между тях трева и безлюдният перон за обратната посока. Изкукурига петел. Експресът намали до пешеходна скорост, докато накрая с въздишка от хидравличните спирачки и шумно изпуктяване от изпуснатата пара спря напълно. Татяна се размърда в съня си. Бонд премести нежно главата ѝ върху възглавницата, стана и се измъкна в коридора.

Бяха на някаква типична балканска гара: ръбести каменни фасади на безлични постройки, пращен перон — неповдигнат, а на нивото на земята, та на пътниците се налагаше почти да скачат от влака, пасящи наоколо кокошки и неколцина небръснати служители, които дори не си правеха труда да изглеждат важни. Напред, към поевтината част на влака, се бе струпала бърбреца орда селяни с вързопи

и кошници в очакване на митническата и паспортна проверка, преди да се накамарят в жужащия кошер.

Срещу Бонд на перона имаше затворена врата с табела отгоре ѝ, на която пишеше POLIS. Стори му се, че през мръсния прозорец до вратата мярна за миг главата и раменете на Керим.

— Паспорти. Митническа проверка!

В коридора се появи цивилен с двама полицаи в тъмнозелени униформи, с кобури на черните колани. Пред тях вървеше кондукторът на спалния вагон и чукаше по вратите.

На вратата на номер дванадесет кондукторът произнесе възмутена тирада на турски, като демонстративно прехвърляше купчината билети и паспорти, сякаш бяха карти за игра. На края на речта цивилният направи знак на двамата полицаи да се приближат, почука делово на вратата и след като тя се отвори, влезе. Полицаяте го охраняваха отзад.

Бонд се примъкна по-близо. Вече чуваше разправията на завален немски. Единият от гласовете бе студен, другият уплашен и разгорещен. Липсваха паспортът и билетът на хер Курт Голдфарб. Да не би самият хер Голдфарб да си ги е взел от купето на кондуктора? Не, разбира се. Всъщност сигурен ли е хер Голдфарб, че изобщо е предал тези документи на кондуктора? Естествено. В такъв случай може само да се съжбялява. Но ще трябва да се извърши проверка. Няма съмнение, че немското посолство в Истанбул ще помогне за изясняване на нещата (Бонд се усмихна, като чу тази мисъл). Но лошото е, че засега хер Голдфарб не може да продължи пътуването си. Без съмнение, утре ще е отново на път. Би ли се облякъл хер Голдфарб. Багажът му ще бъде отнесен в чакалнята.

В коридора изскочи мургавият кавказец от МГБ — най-младшият от „гостите“. Жълтеникавото му лице бе посивяло от страх. Беше рошав и само по долнището на пижамата си. Но в начина, по който отчаяно се запъти по коридора, нямаше нищо комично. Промъкна се покрай Бонд. Спря пред вратата на номер шест и се стегна. Почука с отмерен жест. Вратата се откряна и Бонд зърна месест нос над част от мустак. Откачиха веригата и пуснаха Голдфарб да влезе. Настъпи тишина, през която цивилният прегледа документите на двете възрастни францужойки на девети и десети номер, а след тях и тези на Бонд.

Служителят хвърли само бегъл поглед на паспорта му. Затвори го и го връчи на кондуктора.

— С Керим бей ли пътувате? — попита на френски със занесен поглед.

— Да.

— Мерси, мосю. Лек път.

Мъжът изкозирува, след това се обърна и почука рязко на вратата на номер шест. Отвори му и влезе.

След пет минути вратата се отвори със замах. Цивилният, изпънат властно, направи знак на полицаите да дойдат. Каза им нещо рязко на турски. След това се обърна към купето:

— Смятайте се за арестуван, майн хер. В Турция опитът за подкупване на длъжностно лице се третира като тежко престъпление.

В немския на Голдфарб присъстваше силно възмущение. Прекъсна го кратко, но остро изречение на руски. Отвътре излезе един нов Голдфарб — с налудничав поглед, — който тръгна неவிждащ по коридора и влезе в номер дванадесет. Пред вратата остана да го чака единият от полицаите.

— А и вашите документи, майн хер. Моля ви да се приближите към светлината. Трябва да ви сравня със снимката. — Цивилният вдигна зеления германски паспорт към очите си. — По-близо, ако обичате.

Неохотно, с побледняло от гняв подутото лице, човекът от МГБ, пътуващ под името Бенц, излезе в коридора, облечен в син лъскав халат. Твърдите кафяви очи срещнаха погледа на Бонд, но не реагираха.

Цивилният затвори паспорта и го подаде на кондуктора.

— Документите ви са в ред, майн хер. А сега, ако обичате, багажа.

По петите му влезе вторият полицаи. Мъжът от МГБ обърна син гръб на Бонд, за да наблюдава прегледа.

Бонд забеляза издутината под лявата мишница на халата и очертанието на колан около кръста. Попита се дали да не даде знак на цивилния. Реши, че ще е по-добре да премълчи. Можеше да го привлекат за свидетел.

Проверката приключи. Цивилният отдаде студено чест и продължи по коридора. Човекът на МГБ влезе в номер шест и дръпна

рязко вратата зад себе си.

Жалко, рече си Бонд. Един се изплъзна.

Обърна се отново към прозореца. През вратата с табелата POLIS вкарваха едър мъж със сиво бомбе и с пламнал цирей на врата. От края на коридора се чу блъсване на врата. Придружен от полицаия, Голдфарб слезе от влака. Пресече пращия перон с наведена глава и изчезна през същата врата.

Локомотивът изпищя, но по нов начин — с храбрят писък на гръцки машинист. Вратата на спалния вагон хлопна. Видя цивилния и втория полицаи, запътени към гаровата сграда. Спирачът на края на влака погледна часовника си и вдигна байрачето. Последва тласък и със затихващо кресчендо на пуфкането на машината предната част на „Ориент експрес“ се задвижи. Другата му част, която щеше да поеме по северния маршрут през железната завеса — през Драгоман на българската граница, само на осемдесет километра от тях, остана да чака до пращия перон.

Бонд смъкна прозореца и хвърли последен поглед на турската граница, където в гола стая седяха двама мъже с подписана на практика смъртна присъда. Две птици паднаха, рече си. Две от трите. Шансовете вече бяха съвсем прилични.

Продължи да гледа мъртвия, пращан перон с кокошките и черната фигурка на спирача, докато дългият влак не мина през стрелките и с рязък тласък се установи на едноточната главна линия. Премести поглед от грозния и нахъсан на кърпки пейзаж към златния наполеон на слънцето, изникващо от турската равнина. Очертаваше се един прекрасен ден.

Бонд прибра главата си от хладния и сладък утринен въздух. С трясък вдигна прозореца.

Решението му бе взето. Оставаше на влака, за да доведе нещата докрай.

ГЛАВА 23

НА ИЗЛИЗАНЕ ОТ ГЪРЦИЯ

След горещото кафе в скромното бюфетче на Питион (вагон-ресторантът щеше да отвори чак за обяд) и безболезненото посещение на гръцкия митнически и паспортен контрол, леглата бяха сгънати и влакът пое забързан на юг, към залива Енез в началото на Егейско море. Навън светлината и цветовете станаха по-силни. Въздухът бе по-сух. Хората по гаричките и в нивята бяха по-красиви. Окъпани от слънцето зрееха слънчогледи, царевица, лозя и нанизти тютюн. Както бе предсказал Дарко, дошъл бе нов ден.

Бонд се изми и избърсна под любопитния поглед на Татяна. Тя одобри навика му да не използва брилянтин.

— Гадно е, а съм чула, че много европейци го правят. В Русия на никой и през ум не би му минало. Ужасно се цапат възглавниците. От друга страна, вие пък не ползвате одеколон. А у нас всички мъже си слагат.

— Ние се къпем — отвърна Бонд сухо.

В разгара на възраженията ѝ на вратата се почука. Беше Керим. Бонд му отвори и Керим се поклони към момичето.

— Каква очарователна битова сценка — изкоментира весело, докато наместваше огромното си тяло в ъгъла до вратата. — Рядко съм срещал по-очарователна двойка шпиони.

— Не съм свикнала със западните шеги — озъби му се Татяна.

Смехът на Керим бе обезоръжаващ.

— Ще свикнеш, мила. В Англия умират да се шегуват. Там е прието всичко да се взема на шега. И аз се научих. Шегите действат като смазка. Тази сутрин например голям смях падна. С онези двамата в Узункьопрю. Жалко, че не можех да присъствам, когато от полицията са се обадили в германското консулство в Истанбул. Това е най-лошото на фалшивите паспорти. Не е трудно да се изработят, но е почти невъзможно да се подправи и актът за раждане в архива на страната, която уж е издала тези документни. Боя се, че кариерата на двамата ти другари приключи, мисис Съмърсет.

— Как го постигна? — попита Бонд, докато правеше възела на вратовръзката си.

— Пари и влияние. Петстотин долара на кондуктора. Приказки на едро пред полицията. Имахме късмет, че другарчето предложи подкуп. И жалко, че коварният ни съсед Бенц — посочи стената — остана незамесен. Не можех два пъти да пробутам един и същ номер с паспорта. Ще трябва да му погодим друг. Онзи с циреите лесно го оправих. Не знае въобще немски, а пътуването без билет не е дреболия. Та, както и да е, денят започна благоприятно. Спечелихме първия рунд, но приятелчето до нас ще стане много предпазливо. Знае с кого си има работа. Но това може да е и за добро. Щеше да е досадно да се криете по цял ден. Сега вече можем да се движим насам-натам — дори да обядваме заедно, стига да вземете със себе си семейните скъпоценности. Трябва да следим дали няма да се обади по телефона от някоя гара. Макар да се съмнявам, че ще успее да се пребори с гръцките телефонистки. По-вероятно е да изчака да стигнем Югославия. А там имам собствена машина. Ако се налага, ще получим подкрепление. Пътуването се очертава като изключително интересно. „Ориент експрес“ винаги предлага вълнения — Керим се изправи и отвори вратата, — и романтика. — Огря купето с усмивката си. — Ще ви се обадя за обяд! Гръцката храна е по-отвратителна и от турската, но дори стомахът ми служи на нейно величество.

Бонд стана и заключи вратата. Татяна изсъска:

— Приятелят ти е некултурный! Не може един поданик да говори така за своята кралица.

Бонд седна до нея.

— Таня — каза успокояващо, — това е един прекрасен човек. И мой добър приятел. В този смисъл може да говори каквото си иска. Завижда ми. Исква и той да си има момиче като теб. Затова те дразни. Един вид флиртува. Приеми го като комплимент.

— Така ли мислиш? — обърна тя огромните си сини очи към неговите. — Но онова нещо за стомаха му и за вашия държавен глава. То беше обидно за кралицата ви. В Русия такива приказки се смятат за крайно неприлични.

Все още спореха, когато влакът спря на изпечената от слънцето и налетяна от мухите гара Александруполис. Бонд отвори вратата към

коридора и слънцето се вля иззад бледото огледално море, което се свързваше почти без хоризонт с небе с цвета на гръцкото знаме.

Докато обядваха, Бонд държеше тежката чанта с машината между краката си под масата. Керим бързо се сприятели с момичето. Човекът от МГБ на име Бенц избягваше вагон-ресторанта. Видяха го на перона да си купува сандвичи и бира от някаква количка. Керим предложи да го поканят за четвърти на бридж. Изведнъж Бонд се почувства страшно уморен, а умората му го подсети, че превръщат това опасно пътуване в излет. Татяна забеляза как той се умълча. Стана и каза, че има нужда да си почине. На излизане от вагон-ресторанта чуха как Керим весело поръчва на висок глас бренди и пури.

В купето Татяна каза с нетърпящ възражение тон:

— Сега е твой ред да спиш.

Дръпна щората и прогони силната следобедна светлина заедно с безкрайните изсъхнали нивя от царевица, тютюн и оклюмали слънчогледи. Купето се превърна в тъмнозелена подземна пещера. Бонд заклони вратите, даде ѝ пистолета си, положи глава в скута ѝ и заспа на мига.

Дългият влак се заизвива като змия през Северна Гърция под полите на Родопите. Минаха Ксанти, после Драма и Серай, а когато стигнаха македонските възвишения, линията се люшна право на юг към Солун.

Докато Бонд се събуди в меката люлка на скута ѝ, вече се здрачаваше. И веднага, сякаш само този миг бе чакала, Татяна взе лицето му между дланите си, погледна го в очите и настоятелно попита:

— Джеймс, колко дълго още ще трае това?

— Дълго.

Мислите на Бонд бяха още в обятията на съня.

— Но колко?

Бонд се взря в красивите разтревожени очи. Прогони съня от ума си. Невъзможно бе да се погледне в бъдещето дори с три дни напред — времето, което им оставаше да прекарат във влака, — да не говорим за онова, което щеше да последва след пристигането им в Лондон. Фактът, че тя е руска разузнавачка, не можеше да се избегне. За онези, които ще я разпитват от собствената му служба и от министерството, личните му чувства няма да представляват никакъв интерес. И други

разузнавателни служби ще искат да чуят какво може да им каже момичето за машината, с която е работило. Вероятно още от Довър ще я заведат в „Клетката“ — добре охраняваната частна къща в близост до Гилфърд, където ще я настанят в удобна, но прекрасно оборудвана с микрофони стая. При нея един по един ще идват за разговори делови мъже в цивилни дрехи, а в стаята под нейната ще се върти магнетофонът. Записите ще се дешифрират и пресяват за зрънца нови факти а, естествено, и за противоречията, в които ще се опитат да я хванат. Могат да ѝ подхвърлят и провокаторка — някое приятно руско момиче, което да съчувства на Татяна за начина, по който се отнасят с нея, и да ѝ подсказва как да се измъкне, да стане двоен агент, и да изпраща „безопасна“ информация на родителите си. Това може да трае седмици, дори месеци. Междувременно тактично ще държат Бонд далеч от нея, освен ако не решат, че ще може с помощта на взаимните им чувства да измъкне още тайни. А после? Смяна на името, предложение за нов живот в Канада с хиляда лири стерлинги годишно, които ще ѝ се изплащат от тайните фондове? А къде ще е самият той, когато тя се измъкне от цялата тази процедура? Може би на другия край на света. А дори и да е в Лондон, колко от чувствата ѝ към него ще са преживели мелачката, на която ще я подложат разпитващите? След всичко преживяно колко ли ще мрази и ненавижда англичаните? А пък и от собствения му плам колко ще е останало?

— Колко, Джеймс? — повтори Татяна с нетърпение.

— Колкото се може повече. Ще зависи от самите нас. Много хора ще ни пречат. Ще ни разделят. Няма винаги да е като сега, в тази стаичка. След няколко дни ще трябва да излезем на бял свят. Няма да е лесно. Безсмислено е да се лъжем.

Лицето на Татяна се проясни. Усмихна се на лицето в скута си.

— Прав си. Няма да задавам повече глупави въпроси. Но не трябва да губим нито един от оставащите ни дни.

Повдигна главата му, измъкна се изпод нея и легна до него.

Час по-късно, докато Бонд стоеше в коридора, изведнъж до него изникна Дарко Керим. Огледа лицето на Бонд. После каза лукаво:

— Не бива да спиш толкова дълго. Пропусна историческия пейзаж на Северна Гърция. А и стана време за вечеря.

— Само за ядене мислиш — отвърна Бонд. Посочи с глава зад себе си: — Какво става с приятелчето?

— Не е шукнал. Кондукторът го наблюдава вместо мен. Помни думата ми: този човек ще стане най-богатият кондуктор в цялата фирма, обслужваща спалните вагони. Петстотин долара за документите на Голдфарб, а сега по сто долара на ден предварителен хонорар до края на пътуването. — Керим се засмя под мустак. — Казах му, че за заслуги към Турция може и медал да получи. Внуших му, че преследваме банда контрабандисти. Винаги използват този маршрут за вкарване на турски опиум в Париж. Не е изненадан, а само се радва, че е така добре платен. А ти там вътре успя ли да научиш нещо повече от руската си принцеса? Аз все още се безпокоя. Прекалено мирно и тихо е всичко. Онези двамата, дето останаха зад нас, може да са пътували съвсем невинно за Берлин, така, както каза момичето. Третият, Бенц, е възможно да не излиза от страх от нас. Пътуването върви добре. И все пак, все пак... — Керим тръсна глава. — Руснаците са прочути шахматисти. Когато се заемат да прилагат някакъв план — прилагат го по блестящ начин. Играта се планира предварително до най-малката подробност, като се предвиждат евентуалните гамбити на противника и се подготвят контрамерки. Някъде отзад в мозъка ми — отражението на лицето му в прозореца бе мрачно, — имам чувството, че ние с теб и момичето сме пионки на някаква огромна шахматна дъска и че не пречат на ходовете ни, защото не объркваме играта на руснаците.

— Но каква може да е целта на подобен план? — Бонд се вгледа в мрака навън. Говореше на собственото си отражение в стъклото: — Какво могат да целят? Все до този въпрос опираме. Разбира се, всички подушваме, че става дума за някаква конспирация. Татяна може и да не знае, че участва. Усещам, че крие нещо, но смятам, че е някаква дребна тайна, която на нея ѝ се струва маловажна. Твърди, че щяла да ми разкаже всичко, след като стигнем Лондон. Всичко ли? Какво означава това за нея? Тя все повтаря, че трябвало да ѝ вярвам и че нямало никаква опасност. Трябва да признаеш, Дарко — и Бонд потърси потвърждение в бавните, хитри очи, — че дотук всичко, което ни е казала, се потвърждава.

В погледа на Керим нямаше ентусиазъм. Не отвърна нищо.

Бонд сви рамене.

— Съзнавам, че се влюбих. Но не съм глупак, Дарко. Отварям очите си и за най-малката улика, за нещо, което може да е полезно. Знаеш, че много неща си проличават след падането на определени

бариири. В нашия случай те вече паднаха, а аз се убедих, че тя говори истината. Или поне деветдесет на сто. И усещам, че според нея останалите десет са без значение. Ако ни мами, значи и самата нея я мамят. Според шахматната ти аналогия, това не е изключено. Но в крайна сметка пак се връщаме на въпроса: До какво води всичко това? — Гласът на Бонд стана твърд. — И ако искаш да знаеш, единственото ми желание е да продължа играта, докато разберем.

Керим се усмихна на упорития поглед на Бонд. Внезапно се изсмя на глас:

— На твое място, приятелю, щях да изчезна от влака в Солун — с машината, пък ако щеш, и с момичето, макар това да не е толкова важно. Ще наема кола до Атина и оттам ще взема първия самолет за Лондон. Но не съм възпитан като „спортсмен“. — В думите на Керим се усещаше ирония. — За мен това не е игра, а работа. За теб е друго. Ти си комарджия. М. също. Това е очевидно, иначе нямаше да ти даде пълна свобода на действие. И той се интересува от отговора на загадката. Така да бъде. Аз самият обичам да играя на сигурно, да разчитам колкото се може по-малко на късмета. Значи, смяташ, че шансовете са добри, че са в твоя полза? — Дарко Керим се извърна и застана с лице срещу Бонд. Тонът му стана настоятелен: — Слушай, приятелю — постави лапа на рамото на Бонд. — Представи си маса за билиард. Една лесна, плоска, зелена маса за билиард. Ударил си бялата топка и тя се носи тихо и елегантно към червената. До нея е джобът. Неизбежно е, че ще удариш червената, а тя ще падне в джоба. Такъв е законът на масата за билиард, законът на билиардната зала. Но извън орбитата на тези неща е припаднал летецът на реактивен самолет и машината му пада право към билиардната зала или в този миг избухва тръба от газопровода, или пада гръм. Сградата се срутва върху теб и масата за билиард. Какво става тогава с бялата топка, която неминуемо щеше да удари червената, и с червената, която неизбежно щеше да попадне в джоба? По законите на билиардната маса е било изключено бялата топка да не улучи. Но законите на билиардната маса не са единствените на този свят, както и законите, които управляват движението на този влак и твоето придвижване към крайната точка на пътуването ти, не са единствените закони в конкретната игра.

Керим млъкна. Вдигна рамене и се отказа от словоизлиянието си.

— Тези неща са ти известни, приятелю — рече с извинителен тон. — А пък аз ожаднях от дрънкане на баналности. Подкани момичето и да вървим да ядем. Но, моля те, внимавай да не те изненадат. — Прекръсти се с един пръст върху центъра на сакото си. — Не правя кръст върху сърцето си. Това е прекалено сериозно. Но прекръствам стомаха си, което за мен е важен обет. И двамата ни очакват изненади. Циганинът рече да внимаваме. И аз ти го казвам същото. Можем да играем върху билиардната маса, но трябва да се пазим от света извън нея. Носът ми ми го казва — и той го почувука.

Стомахът на Керим издаде възмутен звук, като забравена отворена телефонна слушалка с ядосан човек от другия край.

— Ето — рече загрижено. — Нали ти казах? Време е за ядене.

С привършването на вечерята им влакът влезе в отворително модерния солунски жп възел. Върнаха се по коридорите на влака — Бонд — понесъл малкото тежко куфарче в ръка — и си пожелаха лека нощ.

— Скоро пак ще ни безпокоят — предупреди Керим. — В един часа минаваме границата. Гърците не представляват проблем, но югославяните изпитват удоволствие да будят всеки, който пътува удобно. Ако ви досаждат, прати да ме повикат. Дори в тяхната страна има имена, които мога да им спомена. Аз съм във второто купе в съседния вагон. Сам съм в него. Утре ще се преместя на леглото на приятеля Голдфарб в номер 12. Засега и първа класа върши добра работа.

Бонд придремоваше на пресекулки, докато влакът пъшкаше по осветената от луната долина на Вардар към извивката на Югославия. Татяна пак спа с глава в скута му. Той размишляваше върху думите на Дарко. Чудеше се дали да не изпрати гиганта обратно в Истанбул, след като минеха безопасно през Белград. Нямаше да е честно да го влачи през цяла Европа в авантюра, която бе извън собствената му територия и към която не изпитваше топли чувства. Очевидно Дарко подозираше, че Бонд се е влюбил в момичето и вече не гледа на операцията обективно. Е, в това имаше зрънце истина. Естествено, щеше да е по-безопасно да слязат от влака и да хванат друг път към дома. Но, призна Бонд на себе си, не му понасяше идеята да бяга от заговора, ако такъв наистина съществуваше. Ако пък нямаше такъв, не по-малко не му понасяше идеята да пожертва оставащите им три дни с Татяна. А и М.

бе оставил решението в неговите ръце. Както бе отбелязал Дарко, и на М. му беше любопитно да изкара играта докрай. Своенравният М. сам искаше да разбере за какво е целият този шум. Бонд се отказа да разсъждава по въпроса. Пътуването вървеше добре. В края на краищата за какво да се паникьосва?

Десет минути след пристигането им на гръцката гранична гара Идомени на вратата се почука тревожно. Татяна се събуди. Бонд се измъкна изпод главата ѝ. Долепи ухо до вратата:

— Да?

— Кондукторът, мосю. Стана нещастие. С приятеля ви Керим бей.

— Чакайте — каза Бонд напрегнато. Пъхна беретата в кобура и облече самото си. Рязко отвори вратата.

— Какво има?

Лицето на кондуктора жълтееше под лампата в коридора.

— Елате.

Затича се по коридора към първа класа.

Около отворената врата на второто купе се бяха скупчили униформени служители — смълчани и втренчени.

Кондукторът проправи път на Бонд. Бонд се добра до вратата и надникна вътре.

Косата на главата му леко се изправи. Върху дясната седалка имаше две тела. Застинали бяха в мъртвешка хватка, сякаш позираха за филм.

Отдолу бе Керим, със сгънати колене, в последен опит да се изправи. От врата му, близо до яремната вена, стърчеше обвитата с лейкопласт дръжка на кама. Главата му бе отметната назад и празните кървясали очи се бяха втренчили в нощта. Устата бе озъбена. Към брадата се стичаше тънка струйка кръв.

Наполовина върху него се бе проснало туловището на човека от МГБ, наричащ се Бенц, заковано в тази поза от хваналата го през врата лява ръка на Керим. От мястото си Бонд виждаше част от сталинския мустак и страната на почернялото му лице. Дясната ръка на Керим бе прехвърлена, почти небрежно, върху гърба на мъжа. Ръката завършваше със свит юмрук и топката на дръжката на нож, а върху самото под ръката имаше голямо петно.

Бонд се заслуша във въображението си. Сякаш виждаше всичко на филм. Спящият Дарко, промъкващият се през вратата мъж, двете крачки напред и бързият замах към шията. След това последен спазъм на умиращия, докато протяга ръка и притегля своя убиец към себе си, за да забие ножа под петото ребро.

Този прекрасен мъж, който носеше слънцето със себе си. Бяха го угасили — мъртвец.

Бонд се извърна рязко и се отдалечи от гледката на човека, загинал за него.

Започна да отговаря на въпросите — внимателно, уклончиво.

ГЛАВА 24

ВЪН ОТ ОПАСНОСТ

„Ориент експрес“ влезе бавно в Белград в три часа следобед, с половин час закъснение. Щяха да чакат още осем часа, докато пристигнеше и другата част на влака — от България, отвъд желязната завеса.

Бонд разглеждаше тълпата и чакаше да чуе почукването на вратата от човека на Керим. До вратата седеше Татяна, свила се в самуреното си палто, загледана в Бонд и питаща се дали той ще се върне някога при нея.

Всичко бе видяла през прозореца — и дългите плетени носилки, които внесоха във влака, и светкавиците на полицейския фотограф, и ръкомахането на началник-влака, който се мъчеше да ускори формалностите, и високата фигура на Джеймс Бонд — изправен и твърд като касапски нож, движеща се насам-натам.

След това Бонд се върна, седна и се втренчи в нея. Започна да ѝ задава резки, прями въпроси. Тя се съпротивляваше отчаяно, придържаше се хладнокръвно към своята история, съзнаваше, че ако сега му признае всичко — например за участието на СМЕРШ, ще го загуби наистина завинаги.

И ето че сега седеше и се боеше — боеше се от мрежата, в която бе попаднала, от онова, което стоеше зад разказаните ѝ в Москва лъжи — и най-вече, че вероятно ще загуби мъжа, който така внезапно бе внесъл светлина в живота ѝ.

На вратата се почука. Бонд стана и отвори. В купето нахлу с гръм и трясък як и жизнерадостен гъвкав мъж със сините очи на Керим и рошави коси над мургавото лице.

— Стефан Тремпо на вашите услуги — сякаш ги обгърна и двамата с усмивката си. — Но ми викат Темпо. Къде е шефът?

— Седни — каза Бонд.

А на себе си рече: „Ясно. И този е от синовете на Дарко.“

Мъжът ги изглежда подозрително. Седна внимателно помежду им. Лицето му сякаш угасна. Светлите очи вече се бяха втренчили в Бонд с

ужасна сила, която съдържаше и страх, и недоверие. Дясната му ръка се плъзна уж нехайно към джоба на самото.

Когато Бонд свърши с разказа си, мъжът се изправи. Не зададе нито един въпрос. Само каза:

— Благодаря ви, сър. Да тръгваме, ако обичате. Ще отидем в моя апартамент. Предстои много работа.

Застана в коридора с гръб към тях, загледан през коловозите. Когато момичето излезе, тръгна към вратата на вагона, без да се обръща назад. След момичето вървеше Бонд с тежката чанта с машината и малкото си дипломатическо куфарче.

Минаха по перона и излязоха на предгаровия площад. Започнало бе да ръми. Гледката — тук-там някое очукано такси и фон от сиви модерни сгради — бе потискаща. Мъжът отвори задната врата на неприветлив морис-оксфърд. Седна отпред и подкара. С друсане по паважа се измъкнаха на хлъзгав асфалтиран булевард, след което пътуваха около четвърт час по широки, безлюдни улици. Срећнаха малко пешеходци и не повече от пет-шест автомобили. Спряха в някаква павирана пряка. Темпо ги поведе през широкия вход на блока и два етажа нагоре по стълбите с типично балканска миризма — вкиснала пот, цигарен дим и зеле. Отключи врата и ги вкара в двустаен апартамент с безлична мебелировка и разтворени завеси от дебел червен плюш, зад които се виждаха празните прозорци от отсрещната страна на улицата. На един шкаф чакаше поднос с няколко неотворени бутилки, чаши и чинии с плодове и бисквити — гощавка за Дарко и неговите приятели.

Темпо махна неопределено с ръка към напитките:

— Заповядайте, сър, устройвайте се с мадам като у дома си. Има и баня. Вероятно и двамата ще желаете да се изкъпете. Извинете ме, но трябва да се обадя по телефона! — Коравата фасада на лицето му всеки миг щеше да се разпадне. Мъжът влезе бързо в спалнята и затвори след себе си.

Последваха два часа бездействие, през които Бонд седя, загледан през прозореца в отсрещната стена. От време на време ставаше, правеше по няколко крачки насам-натам, после отново сядаше. През първия час Татяна седя, преструвайки се, че разглежда купчинката списания. След това рязко стана и се запъти към банята, а Бонд с крайчеца на съзнанието си долови шума на пълнещата се вана.

Към шест часа Темпо излезе от спалнята. Каза на Бонд, че излиза.

— В кухнята има храна. Ще се върна в девет да ви закарам на гарата. Моля ви да се чувствате като у дома си.

Излезе и тихо затвори вратата, без да дочака отговор. Бонд чу стъпките му по стълбите, щракането на входната врата и стартера на мориса.

Влезе в спалнята, седна, взе телефонната слушалка и заговори на немски на телефонистката за международни разговори.

Половин час по-късно чу тихия глас на М.

Бонд говореше така, сякаш е пътуващ търговец, докладващ на директора на „Юнивърсъл експорт“. Каза, че колегата му се е разболял много тежко. Ще има ли нови нареждания?

— Много тежко ли?

— Да, сър, изключително.

— А конкуренцията?

— С нас бяха трима, сър. Единия го хвана същата болест. Другите двама се почувстваха зле на излизане от Турция. Оставихме ги в Узункьопрю, на границата.

— Значи другата фирма е вече извън играта, така ли?

Бонд си представи физиономията на М., докато пресява сведенията. Попита се дали вентилаторът се върти бавно на тавана, дали М. държи лулата си и дали началник-щабът слуша на деривата.

— Ти какво предлагаш? Имате ли желание със съпругата ти да промените маршрута към дома?

— Предпочитам вие да решите, сър. Жена ми е добре. Мострата е в добро състояние. Не виждам причини да се развали. Все още имам желание да изкарам докрай командировката. Иначе ще оставим района неразработен. Няма да сме наясно с възможностите, които предлага.

— Имаш ли нужда от помощта на някой от търговските ни пътници?

— Няма да е необходимо, сър. Но както решите.

— Ще помисля. Значи наистина желаеш да изкараш докрай командировката, така ли?

Бонд си представяше как очите на М. блещукат от същото своенравно любопитство, от същото яростно желание да узнае истината, каквото бушуваше и у самия него.

— Да, сър. След като вече изминах половината път, ще е жалко да не довърша маршрута.

— Добре, тогава. Ще си помисля дали да не ти пратя помощник.

— В слушалката настъпи пауза. — Нещо друго да те притеснява?

— Не, сър.

— В такъв случай, дочуване.

— Дочуване, сър.

Бонд остави слушалката. Остана загледан в нея. Изведнъж му се прищя да се беше съгласил с предложението на М. да му изпрати подкрепление — ей така, за всеки случай. Стана от леглото. Скоро поне щяха да се измъкнат от проклетите Балкани и да влязат в Италия. След нея — Швейцария, Франция — все приятелски народи, далеч от тези потайни земи.

Ами Татяна? Какво да прави с нея? Можеше ли да я вини за смъртта на Керим? Бонд се върна в съседната стая и отново застана до прозореца, загледан навън, замислен, разчоплящ всичко — всеки неин израз и жест, откакто за пръв път чу гласа ѝ през онази нощ в „Кристал палас“. Не, много ясно съзнаваше, че не тя е виновна. Ако действаше като агент, то това ставаше, без да го съзнава. В цял свят няма момиче на нейните години, способно да изиграе такава роля — ако изобщо става дума за роля, — без да се издаде. Той я харесва, а освен това вярва и на инстинктите си. В крайна сметка, ако въобще е имало някакъв план, нима той не се бе изчерпал със смъртта на Керим? Един ден ще научи на всяка цена какъв е бил този план. Но поне засега бе убеден, че Татяна не участва съзнателно в него.

Взел това решение, Бонд отиде до вратата на спалнята и почука.

Тя излезе, а той я прегърна, притисна я до себе си и я целуна. Тя се вкопчи в него. Стояха и усещаха как помежду им отново се поражда онази животинска топлина, за да изтласка назад студения спомен за смъртта на Керим.

Татяна се дръпна назад. Вдигна поглед към лицето му. Бонд се пресегна и отметна черната запетайка коса от челото ѝ.

Лицето ѝ се оживи.

— Щастлива съм, че се върна, Джеймс — каза. След това, с делови тон: — А сега трябва да ядем, да пием и да започнем отново живота си.

По-късно, след сливовата, шунката и прасковите, пристигна Темпо и ги закара на гарата, където под силната светлина на прожекторите ги чакаше експресът. Махна с ръка за сбогом — бързо и студено — и изчезна по перона към мрачния си живот.

Точно в девет новият локомотив наду своята свирка и поведе дългия влак по нощния му път надолу по долината на Сава. Бонд отиде до купето на кондуктора, където срещу определена сума му бе разрешено да разгледа паспортите на новите пътници.

Бонд знаеше прекрасно как се разпознава един фалшив паспорт — размазан почерк; прекалено отчетлив печат; остатъци от старо лепило по ръба на снимката; повишена прозрачност на листата там, където хартията е била обработвана, за да се промени някоя буква или цифра — но и петте нови паспорта, на трима американци и двама швейцарци, не му се видяха подозрителни. Швейцарските паспорти — най-предпочитаните от съветските фалшификатори — бяха на семейство, и двамата на възраст над седемдесет. Бонд върна паспортите и се прибра в купето, да се подготви за поредната нощ с главата на Татяна в скута си.

Минаха Винковци, след това Брод и на фона на пламтящия изгрев стигнаха грозно разпрострелия се Загреб. Влакът спря сред редици от ръждясващи трофейни немски локомотиви, изоставени сред тревите и бурените на страничните коловози. На излизане от това желязно гробище Бонд зърна надписа на единия от тях: BERLINER MASHINENBAU GMBH. Дългият му черен котел бе надупчен от картечни куршуми. Писъкът на пикиращия щурмовак и падащото с отметнати нагоре ръце тяло на машиниста изникнаха в съзнанието на Бонд. За миг се замисли с носталгия и без причина за вълненията и бъркотията на горещата война в сравнение с тайните двубои, които водеше, откакто тя бе станала студена.

Втурнаха се из планините на Словения с нейните почти австрийски ябълкови дървета и къщички. Влакът си запробива път през Любляна. Момичето се събуди. Закусиха пържени яйца, твърд черен хляб и кафе, състоящо се предимно от цикория. Вагон-ресторантът бе пълен с весели английски и американски туристи, прибиращи се от Адриатика, и Бонд с радост се сети, че следобед щяха да пресекат границата със Западна Европа и че бе минала и трета опасна нощ.

Спа чак до Сезана. Там във вагона се качиха цивилните югославски полицаи със сурови лица. След това напуснаха Югославия, пристигнаха в Поджореале и доловиха първоначалния аромат на лекия живот във веселото бърбрене на италианските служители и безгрижните лица на посрещачите на гарата. Новият електрически локомотив подсвирна щастливо, поляната от мургави ръце се люшна и ето че започнаха плавно да се спускат към Венеция, блещукащия в далечината Триест и ведрото синьо Адриатическо море.

Успяхме, помисли си Бонд. Май наистина успяхме. Прогони от главата си спомените от последните три дни. Татяна забеляза как чертите на лицето му се отпуснаха. Пресегна се и хвана ръката му. Той се премести по-близо до нея. Загледаха се към веселите вили, накацали по стръмните склонове, към платноходките и теглещите водни ски моторници под тях.

Влакът се люшна из поредица от стрелки и се плъзна тихо в блестящата триестка гара. Бонд се изправи, свали прозореца и двамата продължиха да гледат навън, рамо до рамо. Изведнъж Бонд се почувства щастлив. Обви с ръка кръста на момичето и го притисна силно към себе си.

Разглеждаха веселата тълпа по перона. Златните слънчеви снопове пронизваха високите чисти прозорци на гарата. Блясъкът около тях само подсилваше спомените им за мрака и мръсотията в страните, през които бе минал влакът, а Бонд изпитваше почти чувствено удоволствие да наблюдава как пъстро облечените хора прекосяват слънчевите петна на път към изхода и как загорели от слънцето хора — онези, чийто отпуск бе свършил, бързаха по перона да заемат местата си във влака.

Един слънчев лъч освети главата на мъж, който олицетворяваше целия този весел и игрив свят. За миг блесна рус кичур под шапка и току-що наболи златисти мустачки. До тръгването на влака оставаше много време. Човекът никак не бързаше. Бонд го прецени като англичанин. Може би заради познатата форма на зеленото бомбе или бежовия, доста износен шлифер — емблемата на английския турист, или сивите вълнени панталони и охлузени кафяви обувки. Погледът на Бонд бе притегателен, сякаш виждаше свой познат в приближаващия по перона човек.

Мъжът носеше очукан куфар, а под мишницата на другата ръка — дебела книга и няколко вестника. Има вид на спортист, помисли си Бонд, с тези широки рамене и здраво, хубаво лице на професионален тенисист на път за дома след поредица от задгранични турнири.

Мъжът се приближи. И срещна погледа на Бонд. Възможно ли бе да го познава? Бонд разрови мозъка си. Срещал ли го беше някога? Не. Неминуемо щеше да запомни тези изключително студени очи под белезникавите вежди. Бяха непрозрачни, почти мъртвешки. Очи на удавник. Но нещо му говореха. Какво? Че го познават? Предупреждават? Или просто отбиваха собствения му втренчен поглед?

Мъжът се изравни със спалния вагон. Очите му вече гледаха надолу към перона. Отмина безшумно с каучуковите си подметки. Бонд го видя как се хвана за дръжката на вратата и с лекота се изкачи по стъпалата на първокласния вагон.

Изведнъж Бонд осъзна смисъла на погледа и кой е мъжът. Разбира се! Човекът на „Сикрет сървис“. Все пак М. е решил да му прати помощник. Именно това му съобщаваха странните очи. Бонд бе готов да се обзаложи на всичко, че онзи скоро ще потърси връзка.

Типична за М. двойна осигуровка!

ГЛАВА 25

ВРАТОВРЪЗКА С ЕДЪР ВЪЗЕЛ

За да улесни осъществяването на контакта, Бонд излезе и застана в коридора. Припомни си подробностите за паролата на деня — няколкото безобидни фрази, които се променяха на всяко първо число от месеца и служеха като прост сигнал за взаимното разпознаване на английските агенти.

Влакът потръпна и заизлиза бавно на слънце. Междинната врата в края на коридора се тръшна. Не се чу шум от стъпки, но изведнъж в прозореца се отрази зачервеното златисто лице.

— Извинете, да ви се намира кибрит?

— Използвам запалка.

Бонд измъкна охлузения си „Ронсън“ и го подаде.

— Още по-добре.

— Докато не се повреди.

Бонд погледна лицето на мъжа в очакване да види усмивка след детинския ритуал: „Стой, кой там? Свой!“

Пълните устни само леко се изкривиха. В свръхбледите сини очи не проблесна никаква светлина.

Мъжът бе съблякъл шлифера. Останал бе по вехто червеникавокафяво сако от туид към вълнения панталон, бледожълта лятна риза и тъмносинята вратовръзка с червен зигзаг на бивш офицер от сапърните на Нейно Величество войски. Завързана бе на едър уиндзорски възел. А Бонд по принцип изпитвате недоверие към хората с такъв възел. Беше признак на излишна суетност, а често — и на простотия. Но реши да забрави този си предразсъдък. Върху малкия пръст на хваналата се за парапета дясна ръка блещукаше златен пръстен с неразличими символи. От джобчето на самото висеше ъгълчето на червена кърпа. На лявата китка имаше очукан сребърен часовник с вехта кожена каишка.

Познат на Бонд тип: випускник на някое от малко известните частни училища, попаднал във водовъртежа на войната. Най-вероятно в оперативен отдел. След това не успял да се ориентира и предпочел да

остане с окупационните войски. В началото сигурно е служил във военната полиция, а след като по-старшите чиновници постепенно са се демобилизирали, е дошло и повишението в някоя от разузнавателните служби. Преместил се в Триест и се уредил сравнително добре. Решил да остане далеч от напрегнатия живот в Англия. Вероятно си има приятелка или съпруга италианка. „Сикрет сървис“ е имал нужда да назначи някого в Триест, който след войната загуби стратегическото си значение. Този човек бил вече на място. Наели го и му поставяли най-обикновени задачи — да се свърже с някакви що-годе качествени източници в италианската и югославската полиция и в разузнавателните им мрежи. Хиляда лири годишно. Нормален бит, без никакви особени изисквания. И изведнъж — поръчение като сегашното. Сигурно се е втрещил, като е получил радиограмата, обозначена „незабавно“. Вероятно ще се притеснява доста от Бонд. Странно лице. И в очите има нещо налудничаво. Но това е характерно за повечето хора, заети с тайни дейности в чужбина. Човек трябва да е поне малко луд, за да се залови с подобна работа. Яко момче, сигурно глуповато, но като охрана ще свърши работа. Явно М. се бе обадил на най-близкия до влака човек със заповед незабавно да се качи.

Всичко това мина през ума на Бонд, докато запечатваше като на фотографска лента облеклото и общия му външен вид. След това каза:

— Радвам се да те видя. Как разбра?

— Радиограма. Късно снощи. Лично от М. Изкара ми акъла, старче.

Странен акцент. А по-точно? Нещо ирландско, леко простее. И друго, което Бонд не можеше да определи. Вероятно резултат от дългите години в чужбина, през които е говорил само на чужди езици. И това отвратително „старче“ на края. Притеснява се.

— Сигурно — каза Бонд съчувствено. — Какво ти съобщиха?

— Да се кача още тази сутрин на „Ориента“ и да се свържа с мъж и момиче в транзитния вагон. Плюс твоето кратко описание. Да не се откъсвам от вас, докато не стигнем „веселия Пари-и-ж“. Нищо повече, старче.

Нямаше ли нещо като оправдание в тона му? Бонд хвърли кос поглед. Бледосивите очи се обърнаха да го пресрещнат. За миг проблесна ярко пламъче. Сякаш се бе откrehнала вратичката на пещ. Пламъкът угасна. Отворът към вътрешността на човека се захлопна.

Очите му отново станаха непрозрачни — очи на самовглъбен човек, който рядко хвърля поглед на заобикалящия го свят, но вечно се взира какво става вътре в самия него.

Вярно, че е малко луд, рече си изненаданият от видяното Бонд. Психическа травма от войната или шизофрения. Горкият, а пък такова прекрасно тяло има. Някой ден неминуемо ще се разкапе. Лудостта ще го обладае. Няма да е зле да се сигнализира за него на отдел „Кадри“. Да проверят медицинския му картон. Между другото как ли се казва?

— Е, радвам се, че си с нас. Предполагам, че няма да имаш кой знае колко работа. Тръгнахме с трима червени по петите ни. Отървахме се от тях, но във влака може да има и други. Или да се качат по-нататък. Трябва безпрепятствено да отведе момичето в Лондон. От теб се иска само да се навъртиш наоколо. Тази нощ ще е най-добре да сме заедно и да се сменяме на пост. Последна е и не желая да рискувам. Между другото казвам се Джеймс Бонд. Пътувам под името Дейвид Съмърсет. А вътре е Каролайн Съмърсет.

Мъжът бръкна във вътрешния си джоб и извади охлузен портфейл, който, изглежда, съдържаше доста пари. Измъкна визитна картичка и я връчи на Бонд. На нея пишеше „Капитан Норман Наш“, а в долния ляв ъгъл — „Кралски турингклуб“.

Докато я пъхаше в джоба си, Бонд плъзна пръст по повърхността ѝ. Гравирана.

— Благодаря — рече. — Е, Наш, да влезем да те запозная с мисис Съмърсет. Не виждам причина да не пътуваме заедно. — И се усмихна насърчително.

Червеното пламъче отново бързо угасна. Устните се изкривиха под наболите златни мустачки.

— С удоволствие, старче.

Бонд се обърна към вратата, почука тихо и съобщи името си.

Вратата се отвори. Бонд прикани Наш да влезе и затвори след него вратата.

Момичето бе изненадано.

— Запознай се с капитан Наш, Норман Наш. Заповядано му е да ни пази.

— Приятно ми е. — Протегна колебливо ръка. Мъжът я докосна за миг. Погледът му бе втренчен. Не каза нищо. Момичето се засмя смутено. — Заповядайте, седнете.

— Ъ-ъ, благодаря. — Наш седна сковано на ръба на седалката. Сякаш си спомни нещо, нещо, което се прави, когато човек няма какво да каже. Зарови из джоба на сакото си и измъкна пакет „Плейърс“. — Желаете ли, ъ-ъ, цигара? — Отвори капака със сравнително чистия нокът на палеца си, измъкна станиола и изтика цигарите навън. Момичето взе една. С другата си ръка Наш щракна запалка с любезната бързина на търговец на леки автомобили.

Наш вдигна поглед. Бонд се бе облегнал на вратата и се чудеше как да помогне на непохватния и притеснен мъж. Наш му подаде цигарите и запалката с жест, с който се предлагат стъклени мъниста на племенен вожд.

— А ти, старче?

— Благодаря — отвърна Бонд.

Мразеше тютюна „Вирджиния“, но бе готов да направи всичко, само и само онзи да се отпусне. Запали цигарата. Напоследък „Сикрет сървис“ май беше опрял до доста странни типове. Ето този например: как ли се оправяше в полудипломатическото общество, в което му се налагаше да се движи в Триест? С неуверен глас попита:

— Изглеждаш в чудесна форма, Наш. Тенис ли играеш?

— Плувам.

— Отдавна ли си в Триест?

Червеното пламъче се мярна отново.

— От около три години.

— Интересна ли ти е работата?

— Понякога. Сам знаеш какво представлява, старче.

Бонд се чудеше как да го отучи от това „старче“. Нищо не му хрумваше. Настъпи тишина.

Наш явно реши, че отново е негов ред. Бръкна в джоба си и извади изрезка от вестник — от първата страница на „Кориере де ла сера“. Подаде я на Бонд.

— Видя ли това, старче?

Очите припламнаха и угаснаха.

Беше челният материал на вестника. Дебелите черни букви върху евтината хартия още пускаха мастило. Заглавието оповестяваше:

От останалото Бонд не можа да разбере нищо. Сгъна изрезката и я върна. Доколко бе запознат онзи с нещата? Най-добре да го смята за силово подкрепление и нищо повече.

— Лоша работа — рече. — Вероятно е избухнал газопроводът.

Пред очите на Бонд изникна неприлично увисналият задник на бомбата от тавана на тунела и жиците, които се спускаха по влажната стена и водеха до плунжера в чекмеджето на бюрото на Керим. Кой ли бе натиснал този плунжер вчера следобед, след обаждането на Темпо? „Старшият чиновник“ ли? Или са теглили чоп, а след това са наблюдавали движението на ръката, последвано от тътена, разнесъл се от улица „Книжарска“ на хълма над тях. Сигурно са се събрали всички в онази хладна стая. А очите им са блестели от омраза. Сълзите са пазили за през нощта. На първо място е било отмъщението. А плъховете? Колко ли хиляди са били пометени по тунела от взривната вълна? Кога ли е станало? Сигурно към четири. Дали онези са провеждали ежедневно си съвещание? Трима убити в стаята. И колко още в останалата част на сградата? Може би и някоя приятелка на Татяна. Най-добре ще е засега да не ѝ казва за случилото се. Дали и Дарко е наблюдавал? От прозореца си във Валхала^[1]? В ушите му отекна блъскащият се в стените бурен смях. Както и да е, Керим бе взел доста със себе си.

Наш го наблюдаваше. С безразличие рече:

— Да, и според мен е било газопровод.

По коридора се чу звънче, което все повече приближаваше.

— Втора смяна. Втора смяна да заповяда във вагон-ресторанта.

Бонд погледна Татяна. Беше побледняла, а в очите ѝ се четеше молба да я отърве от този тромав, некултурный човек. Бонд попита:

— Няма ли да обядваме? — И тя веднага се изправи. — А ти, Наш?

Наш се бе изправил.

— Благодаря, хапнах вече, старче. Пък и ми се иска да поогледам влака. Как е кондукторът?... — И отри пръсти, сякаш опипваше пари.

— А, няма да имаш никакви проблеми — отвърна Бонд. Пресегна се и свали тежката чанта. Отвори на Наш да излезе. — Ще се видим след това.

Капитан Наш напусна купето и каза:

— Да, със сигурност, старче.

След това свърна вляво и се запъти по коридора, без да се затруднява от люлеенето на влака, с ръце в джобовете и с пламнали от светлината гъсти златни къдрици на тила.

Бонд последва Татяна в обратна посока. Вагоните бяха пълни с прибиращи се летовници. В коридора на трета класа хората бяха насядали върху багажа си, бърбеха и дъвчеха портокали заедно с твърди на вид хлебчета с подаващи се от тях резени салам. Докато Татяна се промъкваше, мъжете успяваха да я огледат подробно. А жените хвърляха преценяващи погледи на Бонд и се чудеха доколко го бива като мъж.

Във вагон-ресторанта Бонд поръча по един коктейл „Американо“ и бутилка „Кианти бролио“. Донесоха им и от разкошните европейски ордьоври. Настроението на Татяна видимо се подобри.

— Странен тип — рече Бонд, докато я наблюдаваше как избира от разнообразните хапки. — Но все пак добре, че дойде. Ще успее да поспя. Като се прибера, няма да ставам от леглото цяла седмица.

— Неприятен ми е — каза момичето с безразличие. — Не е културный. И погледът му не внушава доверие.

Бонд се изсмя.

— За теб никой не е достатъчно културный.

— Виждал ли си го друг път?

— Не. Но работи в моята фирма.

— Как каза, че му е името?

— Наш. Норман Наш.

Тя го каза по букви:

— N-A-S-H? Така ли?

— Да.

Момичето придоби озадачен вид.

— Сигурно знаеш какво значи това на руски? В нашето разузнаване така наричаме собствените си хора. А ако е „свой“, значи е

от враговете. А този се казва Наш. Това не е никак приятно.

Бонд се изсмя:

— Ех, ама и ти си една, Татяна! Измисляш най-невероятните поводи, за да не харесваш никого. Наш е съвсем нормално английско име. Той е напълно безопасен. А пък е достатъчно як за целта, за която ни е нужен.

Татяна направи гримаса, след което се залови с обеда си.

С виното поднесоха зелена юфка, а след това — разкошно печиво.

— Ех, че е вкусно — възкликна тя. — Откакто напуснах Русия, не мога да се наситя на храна. — Очите ѝ се разшириха. — Нали няма да ми дадеш да надебелея, Джеймс. Да стана толкова дебела, че да не можем да се любим? Пази ме, иначе по цял ден само ще ям и ще спя. Нали ще ме пердашиш, ако прекалявам с яденето?

— Без бой няма да мине.

Татяна сбръчка нос. Усети нежния допир на глезените ѝ. Широките очи го изгледаха многозначително. Клепачите се спуснаха с престорена свенливост.

— Хайде, плати. Спи ми се.

Влакът влизаше в Маестро. Оттук започваха каналите. По гладката вода към града бавно се придвижваше товарни гондола, отрупана със зеленчук.

— Но само след минута ще сме във Венеция — запротестира Бонд. — Не искаш ли да я видиш?

— Пак ще е някаква гара. А самата Венеция ще мога и друг път да разгледам. Сега искам да ме любиш. Моля те, Джеймс. — Татяна се приведе към него. Постава ръка върху неговата. — Дай ми това, което искам. Толкова малко време ни остава.

Отново бяха в стаичката, миризмата на море нахлуваше през полуотворения прозорец, а спуснатата щора пърхаше от въздушната струя около влака. Отново на пода имаше две купчинки дрехи, а на седалката — две шепнещи тела и нежно опипващи ръце. Любовният възел се оформи и докато влакът се люшкаше по стрелките към отекващата гара на Венеция, се чу последният затихващ и отчаян стон.

Отвъд вакуума на стаичката цареше хаос от отекващи викове, метално дрънчене и влачеци се стъпки, които постепенно заглъхнаха в съня им.

Минаха Падуа, след това Виченца, а към Верона през процепите на щората се вмъкна фантастичният златисточервен залез. Звънчето пак се приближи по коридора. Събудиха се. Бонд се облече, излезе в коридора и се облегна на перилото. Загледа се към избледняващата розова светлина над равнината Ломбардия и се замисли за Татяна и бъдещето.

В тъмното стъкло до него изникна лицето на Наш. Той се приближи, докато лакътят му се опря в ръката на Бонд.

— Май надуших един от техните, старче — каза тихо.

Бонд не се изненада. Приел бе, че ако нещо щеше да се случи, то ще е именно през идната нощ. Почти с безразличие попита:

— Кой е?

— Не знам истинското му име, но съм го засичал един-два пъти в Триест. Май във връзка с Албания. Може да е главният им резидент там. Този път е с американски паспорт. Уилбър Франк. Води се като банкер и е в номер девет, точно до вас. Изключено е да греша, старче.

Бонд погледна бегло очите на едрото кафяво лице. Вратичката на пещта пак се откряна. Червеното пламъче лумна и моментално угасна.

— Добре, че си го надушил. Нощес може да имаме неприятности. Няма да е зле отсега нататък да не се отделяш от нас. Не бива да оставяме момичето само.

— И аз мисля така, старче.

Вечеряха смълчани. Наш седеше до момичето и не вдигаше очи от чинията. Държеше ножа като писалка и често го отриваше от вилицата. Движенията му бяха непохватни. Насред яденето се пресегна за солта и разля виното на Татяна. Заизвинява се надълго и нашироко. С много шум и приказки поиска нова чаша и я напълни.

Поднесоха кафето. Този път Татяна се прояви като непохватна. Събори чашата си. Побледняла бе силно и дишането ѝ се учести.

— Татяна! — полуизправи се Бонд, но капитан Наш бе вече на крака и пое инициативата.

— На дамата ѝ призля — рече. — Позволи ми. — Наведе се, обгърна момичето и го вдигна. — Ще я заведа в купето. А ти се заеми с чантата и уреди сметката. Ще се грижа за нея, докато дойдеш.

— Няма нужда — запротестира Татяна с безчувствените устни на човек, изпадащ в безсъзнание. — Не се притеснявай, Джеймс. Ще

легна. — Главата ѝ клюмна върху рамото на Наш.

Той обви с едрата си ръка кръста ѝ и с лекота я измъкна покрай хората на пътеката към изхода на вагон-ресторанта.

Бонд щракна нервно с пръсти на келнера. Горката. Сигурно е като пребита от умора. Как можеше да не се съобрази с напрежението, на което бе подложена? Проклинаше егоизма си. Слава богу, че с тях е Наш. Оправно момче, въпреки неугледния му вид.

Плати сметката, взе тежката чанта и се запромъква през пълния влак.

Почука тихо на вратата на номер седем. Отвори му Наш. Сложил бе пръст върху устните си. Затвори след него.

— Поприпадна — рече. — Но вече е добре. Леглата бяха готови. Заспа на горното. Поуморила се е, старче.

Бонд кимна. Влезе навътре в купето. Изпод самуреното палто висеше безжизнено бледа ръка. Бонд стъпи на долното легло и нежно пхна ръката под ъгъла на платото. Стори му се много студена. Момичето не издаде звук.

Бонд слезе тихо. Най-добре да поспи. Излезе в коридора.

Наш го изгледа с празен поглед.

— Е, май ще е най-добре да се подготвим за нощта. Взел съм си и книга за четене. — Вдигна я. — „Война и мир“. От години я мъча. Поспи пръв, старче. И ти не изглеждаш никак свеж. Когато усетя, че повече не мога да държа очите си отворени, ще те събудя. — С глава посочи към номер девет. Още не се е показал. Не вярвам и да се покаже, ако е замислил някакви маймунджилъци. — Млъкна. — Между другото как си с оръжието, старче?

— Имам. А ти?

Наш го изгледа смутено.

— Боя се, че не. У дома имам един „лугер“, но е прекалено голям за работа като тази.

— Е, какво да се прави — каза Бонд с неохота. — Тогава вземи моя. Ела вътре.

Влязоха и Бонд затвори вратата. Извади беретата и му я подаде.

— Осем патрона каза тихо. — Полуавтоматичен. Сега е на предпазител.

Наш взе пистолета и го претегли професионално на ръка. Щракна няколко пъти предпазителя.

Бонд мразеше друг да пипа пистолета му. Без него се чувстваше гол. Каза грубовато:

— Малко възлек е, но ако куршумите попаднат на място, може и да убие.

Наш кимна. Седна на ръба на долното легло до самия прозорец.

— Ще заема това място — прошепна. — Дава добър обseg за стрелба.

Сложи книгата в скута си и се намести.

Бонд съблече самото, свали вратовръзката и ги положи на леглото. Облегна се на възглавниците и качи крака върху чантата със спектора, която стоеше на пода до куфарчето му. Взе „Маската на Димитриос“, намери докъде беше стигнал и се помъчи да чете. Но още след няколко страници установи, че не е в състояние да се съсредоточи. Умората го надвиваше. Остави книгата в скута си и затвори очи. Можеше ли да си позволи да заспи? Не бяха ли пропуснали някоя предпазна мярка?

Клиновете. Бонд ги усети в джоба на самото си. Стана, коленичи и ги натика с все сила под двете врати. След това отново се намести и изключи лампичката до главата си.

Остана меката светлина на лилавото нощно око.

— Благодаря, старче — рече тихо капитан Наш.

Влакът изстена и с трясък се гмурна в тунел.

---

[1] Пантеон на героите в скандинавската митология. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

СМЪРТОНОСНАТА БУТИЛКА

Бонд се събуди от леко докосване до глезена му. Не помръдна. Но сетивата му, като на животно, мигом застанаха нащрек.

Нищо не се бе променило. Все същите шумове от пътуването: тихата желязна стъпка на влака, отмятаща зад себе си километрите, лекото поскърцване на дървенията и нежното звънтене откъм шкафчето в тоалетната, където една от чашите за миене на зъби не легаше плътно в гнездото си.

Какво го бе събудило тогава? Призрачното око на нощната лампа все така придаваше на стаичката плътен кадифен блясък. От горното легло не се чуваше никакъв шум. Капитан Наш бе на мястото си до прозореца, с разтворена в скута книга, а тънък лунен лъч, преминал покрай ръбата щората, образуваше бяла ивица върху двойната страница.

Гледаше втренчено Бонд. Бонд усети съсредоточеността на виолетовите очи. Черните устни се разтвориха. Блеснаха зъби.

— Извинявай за безпокойството, старче. Прищя ми се да си поговорим.

Какво ново имаше в гласа му? Бонд безшумно спусна краката си на пода. Седна много по-изправен. В стаичката, като трети човек, бе влязла опасността.

— Добре — каза Бонд спокойно. Но какво в думите на другия бе пуснало ток по гръбнака му? Властността в тона му? На Бонд му мина през ум, че Наш може да е откачил. Сигурно точно това надушваше в стаичката — безумие, а не опасност. Инстинктът му за този човек се бе оправдал. Сега оставаше да намери начин да се отърве от него още на следващата гара. Докъде бяха стигнали? Колко оставаше до границата?

Вдигна ръка да погледне часовника. Фосфорните цифри не се виждаха от виолетовата светлина. Бонд наклони циферблата към ивицата лунна светлина от прозореца.

Откъм Наш се чу рязко изщракване. Бонд усети силен удар по китката. По лицето му се разлетяха парченца стъкло. Лявата му ръка се

отплесна върху вратата. Мина му през ума, че китката му може да е счупена. Остави ръката да увисне и се опита да свие пръсти. Всички се движеха.

Книгата продължаваше да лежи отворена в скута на Наш, но сега от дупката на края на гръбнака ѝ се извиваше струйка дим, а в стаичката се разнесе слаб мирис на фойерверки.

Слюнката в устата на Бонд изсъхна, сякаш бе глътнал стипца.

Значи клопката си е била на място през цялото време. И сега бе щракнала. Капитан Наш му бе изпратен от Москва, а не от М. А агентът на МГБ в номер девет, мъжът с американския паспорт, е бил чиста измислица. На всичко отгоре, Бонд бе връчил пистолета си на Наш. Дори бе заклинил вратите, та Наш да се чувства по-безопасно.

Бонд потръпна. Не от страх. От погнуса.

Наш проговори. Гласът му не беше вече шепот, нито мазен. Беше силен и самоуверен.

— Това ще ни спести доста спорове, старче. Искрах само да ти покажа как стоят нещата. Минавам за доста голям спец с тази шашма. Десет патрона съдържа, калибър .25, все дум-дум. Действа на батерия. Руснаците са голяма работа, когато става дума за подобни изобретения, не мислиш ли? Жалко, че твоята книга не става за друго, освен за четене, старче.

— За бога, престани да ме наричаш „старче“!

При толкова въпроси, толкова неща, които да съобрази, именно тази бе първата реакция на Бонд по отношение на тоталното бедствие. По същия начин, когато се запали къщата му, човек понякога грабва най-незначителния предмет, за да го спаси от пламъците.

— Съжалявам, старче. Стана ми навик. От тренировките да се правя на джентълмен. Като дрехите ми. От реквизита. Казаха ми, че така номерът по ще мине. И се оказаха прави, нали, старче? Но да се върнем на въпроса. Сигурно те интересува какво става. С удоволствие ще ти обясня. Имаме още около половин час, преди да ти дойде времето. Това ще е върхът на програмата — да обясня на прочутия мистър Бонд от „Сикрет сървис“ що за глупак е. Загриваш ли, старче? Не си чак толкова страхотен, колкото си мислиш. Ти си просто една надута кукла, а на мен ми възложиха да ти изкормя триците.

Гласът бе равен и безизразен и всяко изречение затихваше като с многоточие. Като че на Наш му бе скучно да приказва.

— Добре — отвърна Бонд. — Интересува ме какво става. И мога да ти отделя половин час.

Трескаво се питаше как да изкара онзи от равновесие, как да му обърка крачките.

— Не се заблуждавай, старче. — Гласът не проявяваше интерес нито към Бонд, нито към заплахата от негова страна. Бонд изобщо не съществуваше, освен като мишена. — След половин час ти предстои да умреш. Няма грешка. Никога не греша, иначе нямаше да съм на тази длъжност.

— А каква е тя?

— Главен палач на СМЕРШ. — Гласът сякаш се пооживи от намека за гордост. След това пак стана равномерен. — Ако не се лъжа, името ти е познато, старче.

СМЕРШ. Ето го отговора на загатката възможно най-лошия. А насреща му бе главният им убиец. Бонд се сети за червеното пламъче в матовите очи. Убиец. Психопат — най-вероятно маниакалнодепресивен тип, който изпитва истинско удоволствие. В СМЕРШ бяха попаднали на изключителна находка! Внезапно Бонд се сети за думите на Вавра. Реши да попита наслуки:

— Влияе ли ти луната. Наш?

Черните уста се изкривиха.

— На хитрец се правиш, а, мистър „Сикрет сървис“? Смяташ, че съм мръднал. Не се притеснявай. Ако бях мръднал, нямаше сега да съм тук.

Но гневната нотка в гласа му подсказа на Бонд, че бе засегнал нерв. А какво щеше да постигне, ако накара онзи да загуби самоконтрол? По-добре да го залъже, за да спечели време. Може би Татяна...

— А какво е участието на момичето във всичко това?

— Тя е част от примамката. — Досадата отново нахлу в гласа. — Но не се тревожи. Няма да попречи на разговора ни. С онази чаша вино й пуснах щипка хлоралхидрат. Няма да мръдне цяла нощ. А и през всички следващи нощи. И тя ще си замине с теб.

— Мислиш ли? — Бонд вдигна бавно болящата го китка в скута си и сви пръсти, за да раздвижи кръвта. — Е, хайде да чуем разказа ти.

— Внимавай, старче. Без номера. С никакви хватки няма да се измъкнеш. Дори само да ми замирише на движение, което не е по

вкуса ми, ще получиш куршум в сърцето. Само толкоз. Така или иначе, ти е писано. Един през средата на сърцето. А ако мръднеш, може и порано да те сполети. И не забравяй кой съм. И какво стана с часовника ти. Не пропускам. Никога.

— Добре го раздаваш — каза Бонд пренебрежително. — Но не се бой. Пистолетът ми е в теб. Не си ли спомняш? Да чуем най-последния разказ ти.

Добре, добре, старче. Само не се чеши зад ухото, докато приказвам. Или ще останеш без него. Ясно? Значи, в СМЕРШ се взе решение да бъдеш убит — а ако ме питаш мен, решението е било взето още по-горе, на най-високото място. Изглежда, са искали да ударят яко по „Сикрет сървис“, да ви размажат носовете. Загряваш ли?

— Но защо точно на мен се спряхте?

— Не мога да ти кажа, старче. Но смятат, че си си изградил доста добро име сред вашите. И начинът, по който ще те убия, ще им разкаже фамилията. От три месеца му баем на този план, и стана един път. Няма начин. Напоследък СМЕРШ направи един-два гафа. Например историята с Хохлов. Табакерата с експлозив, нали се сещаш? Не възложиха задачата комуто трябва. А аз щях да се справя. Нямах да се предам на янките. Но както и да е. В СМЕРШ, старче, имат страхотен плановик. Казва се Кронщайн. Голям шахматист. Предсказа, че ще се поддадеш на суетата си и ако в цялата история има нещо шашаво. Каза, че в Лондон ще налапате въдицата, ако ви подхвърлим нещо смахнато. Така и стана, нали, старче?

И още как! Бонд се сети как именно ексцентричните елементи на историята бяха възбудили любопитството им. А суетността? Ами, да, не можеше да не си признае, че самата мисъл за влюбеното в него руско момиче бе изиграла съществена роля. Да не говорим за спектора. Той в крайна сметка бе наклонил везните — от чиста алчност. Но произнесе двусмислено:

— Решихме, че представлява интерес.

— След това започна самата операция. Имаме една началник-операции, дето няма равна на себе си. Сигурно е убила повече народ от който да е на този свят, или пък е уредила смъртта им. Да, правилно чу — жена е. Казва се Клеб, Роза Клеб. Истинска свиня. Но пък няма номер, дето да не го владее.

Роза Клеб. Значи на върха на СМЕРШ имало жена! Ех, само да се измъкне от сегашното си положение — така ще я подгони! Пръстите на дясната му ръка се присвиха.

Равният глас от ъгъла продължи:

— Именно тя откри Романова. Подготви я за задачата. Между другото как е в леглото? Сигурно я бива.

Не! Бонд отказваше да повярва. Първата нощ може и да е била репетирана. Но след това? Всичко последвало бе истинско. Използва случая да дигне рамене. Направи го пресилено — да привикне онзи да възприема движения.

— Както и да е. Тези неща не ме вълнуват. Но доста хубави снимки ви направиха на двамата. — Наш потупа джоба на самото си. — Цяла ролка, шестнайсетмилиметрова. Ще попадне в чантата й. Идеален материал за вестниците. — Смехът му стържеше като метал. — Най-сочните пози ще трябва да пропуснат, разбира се.

Смяната на стаите в хотела. Апартаментът за новобрачни. Голямото огледало зад леглото. Как добре бяха подредили всичко! Бонд усети как дланите му се изпотяват. Обърса ги о панталона си.

— По-спокойно, старче. За малко да те пречукам. Нали ти казах да не мърдаш.

Бонд върна ръцете си върху книгата в скута. Докъде можеше да развие малките си движения? Доколко щеше да му позволи онзи?

— Продължавай разказа. Момичето знаеше ли, че ни снимат? Знаеше ли за участието на СМЕРШ?

Наш изпръхтя:

— Естествено, че не, що се отнася до снимките. Роза й няма никакво доверие. Прекалено е емоционална. Но не знам много подробности. Работехме поотделно. Едва днес я видях за пръв път. Казвам ти само това, което съм чул. А че работи за СМЕРШ, естествено, знае. Но са й казали, че трябва да стигне до Лондон, където да пошпионира малко.

Глупачка, помисли си Бонд. Защо, по дяволите, не му беше споменала за участието на СМЕРШ? Сигурно я е било страх дори да произнесе името. Мислела е, че ще заповяда да я арестуват или нещо подобно. Все обещаваше да му разкаже всичко в Англия. Да й вярва и да не се притеснява. Да й вярва! А тя е нямала и най-малката представа в какво е замесена. Ех, бедното дете. И тя, като него, бе измамена. Но и

най-малкият намек щеше да е достатъчен — да спаси живота на Керим например. А какво ще стане сега с нейния, че и с неговия?

— След това трябваше да се отървем от онзи твой приятел — турчина. Доколкото разбрах, доста трудно е било. Костелив орех. Предполагам, че вчера именно неговата банда е вдигнала във въздуха центъра ни в Истанбул. Паниката няма да е малка.

— За ваша сметка си е.

— Това не ме вълнува, старче. Моята собствена задача ще изпълня с лекота. — Наш хвърли бърз поглед на часовника си. — След двадесетина минути влизаме в Симплонския тунел. За там го поръчаха. Повечко драматизъм за вестниците. Един куршум за теб. На влизане в тунела. Само един — в сърцето. Шумът в тунела ще заглуши всякакви предсмъртни агонии. После един в нейния тил — с твоя пистолет — и хайде през прозореца. И още един за теб, пак с твоя пистолет. И с твоите пръсти около ръкохватката, естествено. Изобилни следи от барут по ризата ти. Самоубийство. Поне от пръв поглед. Но куршумите в сърцето ти ще са два. Макар че това ще се разбере едва по-късно. Пак загадка! Ново претърсване на тунела. Ами кой е бил русокосият? В чантата ѝ ще открият филма, а в твоя джоб — дълго любовно писмо от нея до теб, леко заплашително. Бива си го. Написано е в СМЕРШ. Пише, че ако не се ожениш за нея, ще предаде филма на вестниците. Че си обещал да се ожениш, ако открадне спектора... — Наш направи пауза, после отвори скоба: — Между другото, старче, спекторът е зареден с взрив. В момента, в който специалистите ви го пипнат, ще заминат за оня свят. Малка допълнителна премия — изсмя се Наш глухо. — По-нататък в писмото пише, че можела да ти предложи само машината и тялото си — с подробно описание на последното и на нещата, които си правил с него. Чист барут! А какво излиза във вестниците — имам предвид онези от левицата, на които е подсказано да посрещнат влака? Старче, в тая история нищичко не липсва. „Ориент експрес“. Руска красавица шпионка, убита в Симплонския тунел. Мръсни снимки. Тайна шифровъчна машина. Английски шпионин хубавец убива момичето и се самоубива, след като кариерата му е разбита. Секс, шпионаж, луксозен влак, мистър и мисис Съмърсет...! С месеци ще го четем, старче! В сравнение с това случаят Хохлов е кръгла нула. Да не говорим за заплюването в лицето на прочутия „Интелиджънс сървис“!

Най-добрият им агент, прославеният Джеймс Бонд. Пълен хаос. И изведнъж, след всичко това: Тряс! — и шифровъчната машина! Какво ще си помисли бившият ти шеф за теб? А обществеността? А правителството? А американците? Ходи, че приказвай за сигурност! Край на атомните тайни, които получавате от янките. — Наш спря, за да може Бонд да смели думите му. След това добави с нотка на гордост: — Старче, това ще е историята на века!

Да, рече си Бонд. Да. Прав е. Френската преса така ще го раздуе, че краят му няма да се види. Те поне няма да се въздържат, най-малко по отношение на снимковия материал. И няма печат в света, който да не поеме аферата. А спекторът! Ще мине ли изобщо през ума на хората на М. или на онези от „Дъозием бюро“, че е зареден с взрив? Колко ли от най-добрите шифровчици на Запада ще отнесе със себе си? Божичко, на всяка цена трябва да се измъкне! Но как?

Насреща му зееше горният край на „Война и мир“. Да помислим. С влизането на влака в тунела ще се чуе грохот. Миг след това — приглушеното изщракване и куршумът. Очите на Бонд се взряха във виолетовия мрак, напъвайки се да преценят доколко горното легло засенчва неговия ъгъл, да си спомнят къде точно на пода е оставил дипломатическото куфарче и да предположат какво ще направи Наш след изстрела.

Бонд каза:

— Като се присъедини към нас в Триест, поемаше известен риск. Откъде знаеше паролата за месеца?

Наш отвърна търпеливо:

— Ти май не схващаш положението, старче. СМЕРШ е добра организация — страхотна. Няма по-добра от нея. Знаем кода ви за всеки месец от годината. И ако някой от вашия цирк се е сетил да обърне внимание на подобни неща, да схване принципа така, както правят в нашия цирк и щеше забележи, че всеки януари губите по някоя дребна риба — я в Токио, я в Тимбукту. СМЕРШ просто прибира някой, после измъква кода за годината от него. А и всичко друго, което знае, естествено. Но най-вече ги интересува кода. След това го съобщават по центровете. Просто като фасул, старче.

Бонд заби нокти в дланите си.

— А що се отнася до присъединяването ми в Триест, старче, такова нямаше. През цялото време пътувах с вас, в началото на влака.

Щом спря, слязох и се върнах по перона. Загряваш ли? Ние те чакахме още в Белград. Знаехме, че ще се обадиш на шефа си или на посолството, или на някой друг. От седмици подслушвахме телефона на оня югославянин. Жалко, че не усетихме паролата, която изпрати в Истанбул. Можехме да предотвратим фойерверките или поне да спасим хората си. Но главната ни цел беше ти, старче, и бе съвсем сигурно в ръцете ни. Попадна в смъртоносната бутилка от мига, в който кацна в Истанбул. Оставаше само да изберем мига, в който да натъпчем тапата. — Наш хвърли отново бърз поглед към часовника си. Вдигна очи. Ухили се с виолетови зъби. — Още малко, старче. До часа на тапата остават само петнайсет минути.

А Бонд разсъждаваше: знаехме, че онези от СМЕРШ ги бива, но не чак дотам. Новите сведения са от жизнена важност. Трябва да намеря начин да ги предам. НА ВСЯКА ЦЕНА.

Умът му разчопляше трескаво подробностите на нещастно отчаяния му план. Каза:

— В СМЕРШ доста добре сте обмислили всичко. Сигурно ви е струвало огромни усилия. Но има една малка подробност...

Не довърши мисълта си.

— И коя е тя, старче? — попита напрегнато Наш, с мисъл за отчета, който му предстоеше да представи.

Влакът започна да намалява ход. Домодосола. Италианската граница. Ще има ли митническа проверка? Изведнъж Бонд си спомни. Транзитните вагони не се подлагаха на никакви формалности до Валорб, граничния пункт с Франция. Но дори и там за спалните вагони се правеше изключение. Експресът минаваше направо през Швейцария. Само слизащите в Бриг или Лозана подлежах на митнически контрол, и то в самите гари.

— Хайде, старче, говори.

Наш май бе захапал въдицата.

— Само ако запаля цигара.

— Добре. Но ако направиш някое движение, което не ми е по вкуса — сбогом.

Бонд мушна дясната си ръка в задния джоб. Извади широката сиво-синя табакера. Отвори я. Измъкна цигара. Бръкна в джоба на панталона за запалката. Запали цигарата и върна запалката обратно. Табакерата остави в скута си върху книгата. Небрежно сложи лявата си

ръка върху тях, уж да не паднат. Дръпна няколко пъти. Ех, защо не беше някоя от онези, специалните — с бенгалски огън, или нещо друго, което да хвърли в очите на Наш! Но „Сикрет сървис“ не прибягваше към подобни гърмящи играчки! Все пак постигнал бе своето, а още не беше застрелян. За начало не е зле.

— Как да ти кажа... — Бонд описа небрежен кръг с цигарата, за да отвлече вниманието на Наш. Лявата ръка пъхна плоската табакера между страниците на книгата. — Разбираш ли — всичко уж е изчислено, но какво ще стане с теб? Ти какво ще правиш, след като излезем от Симплонския тунел? Кондукторът знае, че си свързан с нас. За нула време ще надушат следите ти.

— А, това ли било? — каза Наш с досада в гласа. — Ти май не схващаш, че тия неща руснаците ги обмислят предварително. Слизам в Дижон и с кола продължавам до Париж. Там се изгубвам. Приказките за някакъв си „трети човек“ няма ни най-малко да навредят на сензацията. Пък и рано или късно ще стане ясно, след като изровят от теб и втория куршум, а втори пистолет не са намерили. Аз вече ще съм офейкал. Ако искаш да знаеш, утре по обяд имам среща — в стая двеста и четири на хотел „Риц“, да докладвам на Роза. Тя иска да обере славата от цялата афера. След това се превръщам в неин шофьор и заминаваме за Берлин. Като си помисля, старче — равният му глас придоби емоционална окраска, стана алчен, — в чантата си може да ми носи орденче „Ленин“. Морално възнаграждение, както му казват.

Влакът тръгна пак. Бонд се стегна. Оставаха броени минути. Що за глупава смърт, ако му е писано да умре! И то благодарение на собствената му сляпа, смъртоносна глупост! При това — смъртоносна и за Татяна. Исусе Христе! По всяко време можеше да стори нещо, та да се измъкне от тази каша. Шансове не му бяха липсвали. Но самоувереността, любопитството и четирите дни любов го бяха всмукали в плавния поток, по който според замисъла им е трябвало да заплува. Точно това бе и най-проклетата страна на цялата история: триумф за СМЕРШ, единствения му враг, за който се бе заклел, че ще го унищожава при всяка среща. Ще направим еди-какво си, а той ще направи еди-що си. „Другари, себевлюбеният глупак Бонд няма да представлява никаква трудност. Наблюдавайте как само ще налага стръвта. Ще се убедите сами. Казвам ви, че е глупак. Като всички англичани.“ А стръвта — милата стръв — бе Татяна. Бонд си спомни

за първата им нощ. За черните чорапи и кадифената лента. А от СМЕРШ са ги наблюдавали, гледали са как предприема всичките си самоуверени стъпки точно така, както са планирали, за да се натрупа петното — петното върху името му, върху М., който го бе пратил в Истанбул, върху „Сикрет сървис“, който разчиташе на мита, съпътстващ неговото име. Божичко, каква каша! Ех... ех, да можеше да осъществи своя дребен колкото зрънце план!

Отпред тропотът на влака се превърна в басово бучене.

Секунди още. Метри.

Овалният отвор между белите страници сякаш зейна още по-широко. След секунда черният тунел ще угаси лунната светлина върху страниците, а синьото езиче ще се източи към него.

— Сладки сънища, английско копеле.

Ропотът прерасна в заливащ ги трещящ рев.

От гръбнака на книгата изскочи пламък.

Насоченият в сърцето на Бонд куршум изсвистя необходимите два метра.

Бонд се строполи на пода и остана да лежи, проснат под погребалната лилава светлина.

ГЛАВА 27

ПЕТ ЛИТРА КРЪВ

Всичко зависеше от точността на Наш. Беше заявил, че Бонд ще получи куршум в сърцето. А Бонд бе заложил на това, че мерникът на Наш отговаря на хвалбите му. И бе успял.

Бонд лежеше като истински мъртвец. Преди да долети куршумът, си бе припомнил всички трупове, кои го бе виждал — как изглеждаха телата им в смъртта. И сега лежеше в пълен колапс, като счупена кукла, с внимателно разпрострени ръце и крака.

Проучи усещанията си. Ребрата му пламтяха там, където куршумът се бе врязал в книгата. Сигурно бе пробил табакерата, а след нея — и втората половина от страниците. Усещаше горещото олово върху сърцето си. Имаше чувството, че прогаря ребрата му. Там, където главата му се бе ударила в дървенията, изпитваше само силна болка, а лилавото отражение върху охлузените носове на обувките до носа му показваха, че не е мъртъв.

Бонд се зае да изследва старателно планираната разруха на собственото си тяло като истински археолог. Положението на разтворените крака. Ъгълът на полусвитото коляно, което щеше да му даде опора, когато потрябваше. Дясната ръка, която сякаш стискаше пронизаното сърце, след пускане на книгата щеше да се озове на сантиметри от дипломатическото куфарче — на сантиметри от надлъжния шев, под който се криеха плоските ками с два остри като бръснач ръба — същите, за които Бонд се бе присмял на Отдел Q, когато му демонстрираха как да ги освободи. А лявата ръка, отхвърлена с последния дъх, лежеше на пода и щеше да го изтласка нагоре, когато му дойдеше времето.

Над себе си чу продължителна приглушена прозявка. Кафявите върхове на обувките помръднаха. Бонд видя как кожата им се опъна с изправянето на Наш. Само след минута, с пистолета на Бонд в дясната си ръка, Наш щеше да стъпи на долното легло, да се пресегне и да потърси през завесата от коса основата на шията на момичето. После муцуната на беретата щеше да последва опипващите пръсти и Наш

щеше да натисне спусъка. От рева на влака приглушеният гърмеж изобщо нямаше да се чуе.

Шансовете бяха повече от минимални. Бонд се напъваше да си спомни елементарни неща от анатомията. Кои бяха смъртоносните точки в долната част на човешкото тяло? Къде точно минаваше главната артерия — бедрената? От вътрешната страна на бедрото. А външната тазова, или както и казваха там, която преминаваше в бедрената? През средата на слабините. Ако не улучеше поне едната, щеше да стане лошо. Бонд въобще не си правеше илюзии, че ще може да победи този страхотен атлет в невъоръжен двубой. Още първото решително намушкване с камата трябваше да реши въпроса.

Кафявите върхове на обувките мръднаха. Насочиха се към леглото. Какво ли правеше онзи? Не се чуваше нищо, освен кухото метално дрънчане на ревящия влак — през Симплонския тунел, през самото сърце на Вазенхорн и Монтелеоне. Извъня чашата за миене на зъби. Дървенията изскърца недоволно. На сто метра вляво и вдясно от малката смъртна килия спяха или лежаха будни редица от хора, замислени за живота и за любимите си, планиращи бъдещето и чудеци се кой ще ги посрещне на лионската гара. Дори не подозираха, че през цялото време, малко по-нататък по коридора, в същата тази черна дупка с тях пътува смъртта — зад същия мощен дизел, по същите нагорещени релси.

Едната кафява обувка се отлепи от пода. Щеше да прекрачи Бонд. Точно над главата му остана откритата уязвимата извивка.

Мускулите на Бонд се свиха като на змия. Дясната му ръка се отмести светкавично с няколко сантиметра към твърдия шев около ръба на куфарчето. Натисна настрани. Усети тясното острие на ножа. Извади го леко до половина, без да мърда ръка.

Кафявата пета се вдигна от пода. Палецът се сви и пое тежестта.

Мина и вторият крак.

Леко преместване на тежестта, намиране на опора, стискане здраво на камата, така че да не се отплесне от някоя кост и...

Тялото на Бонд се изхвърли от пода с мощен пирует. Камата блесна.

Юмрукът с дългия стоманен пръст излетя напред, последван с всичка сила от ръката и рамото на Бонд. Кокалчетата на пръстите му

усетиха вълнения плат. Задържа ножа в плътта, натискайки все по-силно.

До ушите му достигна смразяващ вопъл. Беретата изтрополя на пода. Конвулсията на падащото тяло изтръгна камата от ръката му.

Бонд бе преценил къде ще падне Наш, но при страничната стъпка към прозореца една от размаханите ръце го перна и той тупна на долното легло. Докато дойде на себе си, ужасното лице се надигна от пода с облещени лилави очи и оголени лилави зъби. Двете огромни ръце блуждаеха към него — бавно, в агония.

Полулегнал на гръб, Бонд ритна напосоки. Усети, че улучи нещо, но после кракът му попадна в клещи, които започнаха да го извиват, и осъзна, че тялото му се плъзга надолу.

Пръстите му задрапаха по матрака. Още една ръка го докопа за бедрото. В тялото му се забиха нокти.

Тялото му се смъкваше надолу с усукване. Скоро в него щяха да се впият зъбите. Бонд изстреля свободния си крак. Нищо не помагаше. Продължаваше да се смъква.

Изведнъж драещите му пръсти напипаха нещо твърдо. Книгата! Как да действа с нея? Кой е предният край? В себе си ли щеше да стреля или в Наш? Бонд с отчаяние я поднесе към огромното запотено лице. Натисна основата на гръбнака на книгата.

Щрак! Усети отката. Щрак-щрак-щрак-щрак. Започна да усеща парене под пръстите си. Ръцете около бедрото му се отпуснаха. Лъщящото лице започна да се отдалечава. От гърлото заизлиза ужасно гъргорене. Най-сетне, плъзгайки се и изпуквайки, тялото се просна по лице на пода, а главата се отметна назад и тресна в дървенията.

Бонд лежеше и дишаше тежко през стиснати зъби. Втренчи се в лилавата крушка над вратата. Забеляза, че жичката примигва. Мина му през ум, че сигурно динамото под вагона не дава добър контакт. Примига няколко пъти с очи, за да ги фокусира по-ясно върху светлината, но в тях се стече пот и засмъдяха. Остана да лежи неподвижен, без да взема никакви мерки против смъденето.

Галопирацията трясък на влака започна да се променя. Стана по-кух. С последен отекващ рев „Ориент експрес“ изскочи на лунната светлина и забави ход.

Бонд се пресегна мързеливо и дръпна края на щората. Видя складове и маневрени коловози. В релсите се отразяваха светлини —

силни и чисти. Добри, мощни светлини. Светлините на Швейцария.

Влакът кротко спря.

Равномерната, пееща тишина бе нарушена от лек шум откъм пода. Бонд се наруга за това, че не се бе убедил докрай. Бързо се приведе и се заслуша. Държеше книгата насочена напред, за всеки случай. Никакво движение. Пресегна се и пипна яремната вена. Никакъв пулс. Мъжът бе съвсем мъртъв. Просто трупът се бе наместил.

Бонд се облегна и нетърпеливо зачака тръгването на влака. Предстоеше му много работа. Преди да се погрижи за Татяна, трябваше да почисти.

Дългият експрес потегли бавно след първоначален тласък. Скоро щеше да започне бързият му слалом по предпланините на Алпите към кантона Вале. Отсега се долавяше нов тон в тракането на колелата — забързана мелодия, сякаш се радваха, че тунелът е останал назад.

Бонд се изправи и прекрачи през трупа, за да светне горната лампа.

Ужас! Купето бе заприличало на касапница. Колко кръв съдържаше човешкото тяло? Сети се. Пет литра. Скоро всичката ще изтече. Дано само не се стече в коридора! Бонд смъкна чаршафите от долното легло и се захвана на работа.

Най-сетне свърши — стените около покритото туловище на пода бяха избърсани, а куфарите чакаха готови за бягството в Дижон.

Бонд излока цяла гарафа вода. След това пристъпи и внимателно раздруса самуреното рамо.

Никакъв отклик. Нима онзи го бе излъгал? Нима я беше убил с отровата?

Бонд обхвана шията ѝ с ръка. Беше топла. Опипом намери меката част на ухото и силно стисна. Татяна едва-едва помръдна и изохка. Бонд пак ощипа ухото, и пак, и пак. Най-последно чу приглушения ѝ глас:

— Недей.

Усмихна се. Разтърси я. Продължи да я разтърсва, докато най-последно Татяна бавно се обърна настрани. Две упоени сини очи се втренчиха в неговите, след това отново се затвориха.

— Какво има?

Гласът ѝ бе сънливо възмутен. Бонд започна да ѝ приказва, да я блъска и ругае. Разтърси я още по-грубо. Най-сетне тя седна. Загледа го с празен поглед. Бонд издърпа краката ѝ да увиснат от ръба на леглото. Успя по някакъв начин да я смъкне на долното.

Татяна изглеждаше ужасно — провиснала уста, обърнати в пиянски сън очи, оплетени потни коси. Бонд се захвана да я оправя с помощта на влажна кърпа и гребена ѝ.

Минаха Лозана и час по-късно бяха на френската граница при Валорб. Бонд остави Татяна сама, излезе и застана в коридора — за всеки случай. Но митничарите и паспортните служители го отминаха и влязоха в кондукторското купе, а само след пет загадъчни минути продължиха към следващите вагони.

Бонд се върна в купето. Татяна пак спеше. Погледна часовника на Наш, който бе вече на собствената му китка. 4,30. Още час до Дижон. Бонд отново се залови за работа.

Най-после Татяна отвори широко очи. Зениците ѝ бяха малко или повече центрирани. Каза „Престани вече, Джеймс“, след което отново ги затвори. Бонд отри потта от лицето си.

Изнесе куфарите един по един до края на коридора и ги натрупа срещу изхода. След това отиде до кондуктора, за да го уведоми, че мадам не се чувства добре, поради което ще слязат в Дижон.

Бонд даде на кондуктора последен бакшиш.

— Не се безпокойте — каза. — Изнесох багажа, за да не безпокоя мадам. Приятелят ми, онзи русият, е лекар. Цяла нощ прекара при нас. Оставих го да спи на моето легло. Без сили е останал. Бъдете така добър да не го будите до самия Париж.

— Разбира се, мосю. — Кондукторът не си спомняше да са го засипвали така с банкноти от доброто старо време на пътуващите милионери. Върна паспорта и билетите на Бонд. Влакът започна да забавя ход. — Ето че пристигнахме.

Бонд се върна в купето. Вдигна Татяна на крака, измъкна я в коридора и захлопна вратата, оставяйки назад бялата купчина смърт до леглото.

Най-сетне се смъкнаха по стъпалата върху твърдия, прекрасен, неподвижен перон. Един носач в синя униформа взе багажа.

Започваше изгревът. Много малко от пътниците бяха будни в такъв ранен час. Само шепа хора в трета класа, пътували седнали цяла

нощ, видяха как един млад мъж отведе някакво младо момиче от прашния вагон с романтични имена на табелата към сивата врата, на която пишеше ИЗХОД.

ГЛАВА 28

ПЛЕТАЧКАТА

Таксито спря пред входа на хотел „Риц“ откъм улица „Камбон“.

Бонд погледна часовника на Наш. Трябваше да е абсолютно точен. Знаеше, че ако руски разузнавач подрани или закъснее за среща дори с няколко минути, тя автоматично се отлага. Плати на таксито и влезе през лявата врата, водеща към бара на „Риц“.

Поръча си двойно мартини с водка. Изпи половината на един дъх. Чувстваше се прекрасно. Сякаш последните четири дни — и най-вече предната нощ — изведнъж се бяха отмили от календара. Вече бе сам със себе си — участник в самостоятелно приключение. Всички задължения, които имаше, бяха изпълнени. Момичето спеше в частна спалня в посолството. Спекторът, с утроба, все още пълна с взрив, бе предаден на отряда за обезвреждане към „Дъозием бюро“. Разговарял бе със стария си приятел Ръоне Матис, сега вече шеф на „Дъозием“, след което портиерът на „Риц“ откъм улица „Камбон“ получи заповед да връчи на Бонд шперц и да не задава въпроси.

За Рене бе удоволствие да се забърка отново с Бонд в affaire noire^[1].

— Бъди спокоен, драги Джеймс. Ще изпълня всички твои загадъчни желания. После ще ми разкажеш за какво става дума. В стая двеста и четири в дванадесет часа и петнадесет минути ще дойдат двама мъже от пералнята с голям панер за мръсно бельо. Ще ги придружа, маскиран като шофьор на камиона им. Задачата ни е да напълним панера, да го откараме на Орли и да чакаме самолета на английските кралски ВВС, който ще пристигне в два часа. Предаваме панера. Част от мръсното бельо, намиращо се във Франция, заминава за Англия. Нали?

С помощта на шифровъчно устройство шефът на станция Ф бе разговарял по телефона с М. Предал бе и кратък писмен доклад от Бонд. Поръчал бе „канбера“-та на ВВС. Не, нямал представа за какво е нужна. Бонд се яви единствено, за да достави момичето със спектора.

Погълна една огромна закуска и излезе от посолството с думите, че ще се върне следобед.

Отново погледна часовника. Допи мартинито. Плати го, излезе от бара и се качи по стълбите до стаята на портиера.

Портиерът го изгледа неприязнено и му връчи ключ. Бонд отиде до асансьора, влезе и се качи на третия етаж.

Вратата на асансьора хлопна зад гърба му. Бонд се запъти безшумно по коридора, като гледаше номерата.

204. Пъхна дясната ръка под сакото и напипа облепената ръкохватка на беретата. Мушната бе под колана на панталона. Чувстваше как металният заглушител се затопля от корема.

Почука веднъж, с лявата ръка.

— Come in^[2].

Гласът трепереше. Глас на старица.

Бонд опита дръжката на вратата. Не беше заключено.

Пусна шперца в джоба на сакото. С рязко движение отвори вратата, пристъпи навътре и я затвори зад гърба си.

Намираше се в типична за хотел „Рид“ дневна — изключително елегантна, с хубави мебели в стил ампир. Стените бяха бели, а завесите и калъфите на столовете бяха от кретон с дребни червени розички на бял фон. Мокетът бе виненочервен и разкроен плътно от стена до стена.

До бюрото в стил директоар^[3], на нисък фотьойл в средата на слънчево петно седеше и плетеше дребна старица.

Стоманените игли продължиха да потракват. Очите зад леко оцветените в синьо бифокални очила заразглеждаха Бонд с учтиво любопитство.

— Oui, Monsieur^[4]?

Гласът бе нисък и дрезгав. Силно напудреното и доста подпухнало лице под бялата коса изразяваше единствено благовъзпитан интерес.

Ръката на Бонд върху пистолета под сакото бе опъната като стоманена струна. Полузатворените му очи за миг опипаха стаята, след което се върнаха върху старицата на стола.

Възможно ли бе да е направил грешка? Да не бе сбъркал стаята? Дали да се извини и да излезе? Нима подобна старица можеше да е от СМЕРШ? Видът ѝ бе точно на почтена богата вдовица, каквато човек

очаква да срещне в „Риц“ — седнала сама, убиваща времето в плетки. Дама, която си има запазена маса и любим сервитьор — в ресторанта на партера, естествено, не в грил-залата. Дама, която си подремва след обед, след което я откарват в елегантна черна лимузина с бели пръстени на гумите в чайната на улица „Дьо Бери“, на среща с друга богата бабичка. Старомодна черна рокля с мъничко дантела около врата и китките, тънка златна верижка, провиснала върху безформената гръд и завършваща със стъваем лорнет, крачета в скромни черни боти с ред копчета, които едва докосват пода. Изключено да е Клеб! Бонд бе запомнил погрешно номера на стаята. Усети как се изпотява под мишниците. Но веднъж влязъл, трябваше да изиграе сцената докрай.

— Казвам се Бонд, Джеймс Бонд.

— А аз, мосю, съм контеса Метерщайн. С какво мога да съм ви полезна?

Френският ѝ бе доста завален. Сигурно бе някоя швейцарска немкиня. Иглите делово потракваха.

— Боя се, че с капитан Наш се случи нещастие. Няма да дойде днес. Вместо него дойдох аз.

Присвиха ли се съвсем леко очите зад бледосините стъкла, или само му се стори?

— Нямам удоволствието да познавам капитана, мосю. Нито вас. Моля ви да седнете и да обясните за какво сте тук. — Дамата с леко помръдване на главата му посочи стола с високата облегалка до бюрото.

Бонд не видя нищо подозрително в унищожителната ѝ любезност. Прекоси стаята и седна. Разстоянието между двамата им бе вече около два метра. Единственото нещо на бюрото бе високият старомоден телефон с окачена на кука слушалка и в близост до ръката ѝ звънец с бутон от слонова кост. Черната уста на телефона се прозяваше учтиво в лицето на Бонд.

Взря се невъзпитано в лицето на жената, проучвайки го. Бе грозно, жабешко под пудрата и стегнатия като селски самун кок. Очите ѝ бяха толкова бледокафяви, че почти стигаха до жълто. Бледите устни под оцветените от никотина косъмчета на мустачките бяха влажни и тлъсти. Никотин ли? Но къде са цигарите ѝ? Нямаше и пепелник, а и в стаята не миришеше на дим.

Ръката на Бонд се сви около пистолета. Погледът му се плъзна към торбата с плетката, към безформеното плетиво от тънка бежова вълна в скута ѝ. Стоманените игли. Има нещо необичайно в тях, но какво? Върховете им бяха безцветни, сякаш са били нагривани на огън. Виждал ли е друг път игли за плетене с такъв вид?

— Е, мосю? — Нямаше ли в гласа някаква нова нотка на твърдост? Издал ли бе нещо с лицето си?

Бонд се усмихна. Мускулите му бяха напрегнати в очакване и на най-малкото движение, най-малкия трик.

— Няма смисъл — каза весело, с риск да улучи. — Ти си Роза Клеб. И си шеф на Отдел II на СМЕРШ. Палач и убиец. Искаше да ни убиеш с Романова. Радвам се, че най-послед се срещнахме.

В очите ѝ нищо не се промени. Гласът, макар и груб, продължи да е учтив. Жената се пресегна с лявата ръка към бутона на бюрото.

— Мосю, боя се, че сте загубили разсъдъка си. Принудена съм да позвъня на камериера да ви отведе.

Бонд така и не разбра какво спаси живота му. Може би осъзнаването в последния миг, че от бутона не излизаха жици към стената или мокета. Или пък внезапния спомен за английското „Come in“, когато бе чула очакваното почукване на вратата. Но в мига, в който пръстът ѝ стигна до бутона от слонова кост, той се изхвърли настрани от стола.

С падането на пода чу звук от раздиране на басма. Наоколо му се разхвърчаха трески от облегалката на стола, а самият стол падна на пода.

Бонд се извъртя, дърпайки пистолета. С ъгълчето на окото зърна струйката син дим от устата на „телефона“. В следващия миг жената се нахвърли върху му, със стиснати в ръце блестящи игли за плетене.

Замахна с тях към краката му. Бонд изрита силно и я запрати настрани. Беше се прицелила в краката му! Докато се вдигаше на коляно, Бонд осъзна смисъла на обезцветените върхове на иглите. Отрова. Вероятно немски паралитичен реагент. Стигаше ѝ само да го одраска, дори през дрехите.

Скочи на крака. Тя атакува отново. Продължи да дърпа яростно пистолета си. Заглушителят се бе закачил. Нещо проблесна. Бонд отскочи встрани. Една от иглите изтрака по стената зад гърба му, а

ужасното женско туловище с изкривена на главата бяла перука и с оголени зъби се нахвърли върху му.

Не смеейки да използва голи юмруци срещу иглите, Бонд скочи странично през бюрото.

Като пъхтеше и си говореше сама на руски, Роза Клеб се засуети от другата му страна, протегнала напред като рапира останалата ѝ игла. Бонд отстъпи заднишком, продължавайки да се бори с пистолета. Ритна с пета някакво столче. Отказа се от пистолета, пресегна се зад себе си и грабна столчето. Хванал го за седалката, с насочени напред като рога крачета, заобиколи бюрото и застана насреща ѝ. Но тя се бе добрала до фалшивия телефон. Грабна го и го насочи. Ръката ѝ се стрелна към бутона. Бонд скочи напред. Замахна със столчето. Куршумите се врязаха в тавана и по главата му зачукаха парчета гипс.

Бонд се нахвърли отново. Краката на столчето обвиха жената около кръста и над рамото. Ей, богу, страшно силна е! Отстъпи, но само до стената. Опря се на нея и започна да плюе в Бонд над седалката на столчето, а иглата продължи да го търси като дългото жило на скорпион.

Бонд отстъпи крачка назад, притиснал стола с изпънати ръце. Прицели се и ритна ръката ѝ. Иглата отлетя някъде из стаята и се заби зад гърба му.

Бонд се приближи. Огледа положението. Да, тя наистина бе притисната здраво о стената с помощта на четирите крака на столчето. От тази клетка можеше да се измъкне единствено с груба сила. Ръцете, краката и главата ѝ бяха свободни, но тялото ѝ бе приковано.

Жената изсъска нещо на руски. Наплю го над столчето. Бонд наведе глава и обърса лице от ръкава си. Вдигна поглед към петнистото ѝ лице.

— Край, Роза — рече. — След минута ще дойдат от „Дьозием“. След около час ще си в Лондон. Никой няма да види как излизаш от хотела. Никой няма да види как влизаш в Англия. По-точно казано, отсега нататък ще бъдеш видяна от изключително малък брой хора. От този миг се превръщаш просто в номер на тайно досие. Като приключим с теб, ще си само за лудницата.

Лицето на около метър от неговото започна да се променя. Кръвта се бе стекла от него и то пожълтя. Но не от страх, мина през ум на Бонд. Бледите очи го изгледаха от упор. Нямаха вид на победени.

Мократа безформена уста се издължи в усмивка.

— А докато аз съм в лудницата, къде ще си ти, мистър Бонд?

— Да кажем, че ще продължавам да живея.

— Съмнявам се, английският шпион.

Бонд почти не обърна внимание на думите. Бе чул щракането на бравата. В стаята, зад гърба му, се разнесе смях.

— Чудесно — чу Бонд тъй добре познатия му възторжен възглас.

— Поза номер седемдесет! Оттук нататък нищо ново няма да видя. При това, измислена от англичанин! Джеймс, това е истинска обида за сънародниците ми.

— Не ти я препоръчвам — отвърна Бонд през рамо. Прекалено изтощителна е. Пък и можеш да ме смениш оттук нататък. Името ѝ е Роза. Ще ти хареса. Голяма клечка е в СМЕРШ и по-точно — завежда убийствата.

Матис се приближи. С него имаше двама с униформите на някаква пералня. Тримата спряха и се вгледаха с уважение в отвратителното ѝ лице.

— Роза — рече Матис замислено. — В нашия случай — оклюмала роза. Както и да е, струва ми се, че позата е неудобна. Вие, двамата, я донесете кошничката за цветя. По-удобно ще ѝ бъде да си легне.

Двамата се отправиха към вратата. Бонд чу изскърцването на панера.

Очите ѝ все още не изпускаха неговите. Тя се поотмести, пренасяйки тежестта на другия си крак. Извън полезрението на Бонд и без Матис да забележи — той все още разглеждаше лицето ѝ — с палеца на едната лъскава бота натисна табана на другата. От върха ѝ изскочи тънко острие, около сантиметър и половина дълго. И то, като иглите за плетене, бе мръсносиньо на цвят.

Двамата се приближиха и поставиха големия квадратен панер на пода до Матис.

— Уловете я — заповяда той. А към жената отправи лек поклон.
— За мен е чест.

— Довиждане, Роза — рече Бонд.

Жълтите ѝ очи за миг пламнаха.

— Сбогом, мистър Бонд.

Ботата със стоманеното езиче се стрелна.

Бонд усети остра болка в десния прасец. Но нищо по-различно от болката, когато са те ритнали. Изохка тихо и отстъпи крачка назад. Двата хванаха Роза Клеб под мишниците.

Матис се засмя:

— Бедният Джеймс. Последната дума, както винаги, бе на СМЕРШ.

Мръсностоманеното езиче се бе прибрало в кожата. Това, което вкарвах сега в панера, бе един безвреден старешки вързоп.

Матис наблюдаваше затварянето на капака. Обърна се към Бонд.

— Добра работа свърши за днес, приятелю — рече. — Но ми изглеждаш уморен. Върви да си починеш в посолството, че довечера ще вечеряме заедно. Най-страхотната вечеря в цял Париж. И ще я гарнирам с най-красивото момиче.

Бонд усети как тялото му се вкочанява. Стана му много студено. Вдигна ръка да отметне запетайката коса над дясната си вежда. Пръстите му бяха безчувствени. Усещаше ги големи като краставици. Ръката му се отпусна тежко край тялото.

Дишането му се затрудни. Пое въздух с пълни дробове. Стисна зъби и полупритвори очи като човек, който се мъчи да скрие, че е пиян.

През миглите си видя как отнесоха панера към вратата. Насила отвори очи. Отчаяно се опита да ги фокусира върху Матис.

— Няма да ми трябва момиче, Ръоне — каза с надебелен език.

Започна да се бори за въздух. Ръката му пак се вдигна към студеното лице. Стори му се, че Матис се устреми към него. Бонд усети, че коленете му се подгъват.

Каза или поне му се стори, че каза:

— Имам вече най-прекрасното...

Бонд се извъртя бавно на пета и се просна в цял ръст върху виненочервения мокет.

---

[1] Една тъмна история (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Влезте (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Преходен стил между Луи XII и ампир (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Да, господине? (фр.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.